

Raoul Renier
és barátai

A VÉR VÁROSA

Irodalmi szerkesztő
Kornya Zsolt

Köszönetnyilvánítás
Jadónak,
aki nélkül nem tudtam volna befejezni

TARTALOM

Eric Van Dien
A jövevény

Le Renard-Raoul Renier
A pojáca és a holtak

Raoul Renier
A vér hatalma

Csigás Gábor
A Chrétisson-palota kertje

Eric Van Dien
Alkonyat után

Le Renard
Idegen vér

ELŐSZÓ

A novelláskötet, amit az olvasó a kezében tart, egy „megosztott világ”-antológia.

Nem véletlen, hogy a kifejezés (*shared world anthology*) ilyen csúnyán és idegenül cseng magyarra fordítva. Ez a szerkesztői megoldás ugyanis mindmáig nem igazán tudott meggyökeresedni hazánkban, pedig külföldön – túlzás nélkül állíthatjuk – virágkorát éli, kivált a fantasy-irodalom területén. Lényegében véve tematikus antológiáról van szó, amelyhez nem utólag válogatják össze az itt-ott már megjelent novellákat, hanem a szerzők kimondottan a kötet számára írják őket. A témát, a koncepciót általában a kiadó szolgáltatja, és valamennyi elbeszélésnek ez lesz a központi motívuma, amely körül a cselekmény bonyolódik.

A „megosztott világ”-antológia egy lépéssel tovább megy ennél. Itt nemcsak a téma közös, hanem a helyszín, a hangulat s részben a szereplők is. A szerkesztő megalkot egy sajátos, egyedi atmoszférájú környezetet: általában egy várost, mert ez elég tág teret nyújt több, egymással párhuzamosan futó cselekményszál bonyolításához, ugyanakkor nem annyira tágat, hogy a körvonalak a ködbe vesszenek, a kötet sajátos arcélét adó motívumok felismerhetetlenné híguljanak. Ebben a környezetbe helyezik írásaikat a szerzők, akik többé-kevésbé folyamatos kapcsolatot tartanak egymással, egyeztetik ötleteiket és elképzeléseiket, kommentálják és kiegészítik egymás elgondolásait, kölcsönveszik és kölcsönadják a szereplőiket: ily módon a közösen végzett munka végeredménye több és nagyobb lesz a részek összegénél.

Kiadói, szerkesztői szempontból nézve persze ez a módszer valóságos lidércnyomás. A kreatív munkák kapcsán felmerülő nehézségek hatványozottan jelentkeznek: a határidőket nyugodtan el lehet felejtetni (igazából a legjózanabb megoldás ki se tűzni őket), s ha az ember óvatlanul nyúl bele a szövegbe, nem csupán egy szerző alkotói hiúságát sértheti meg, hanem egyszerre féltucatét. Talán ezért született kevés ilyen antológia Magyarországon, hisz a könyvkiadás hazánkban elsősorban üzlet, a kiadók a rapid és egyértelmű megoldásokat kedvelik.

Az előbb a szerzői hiúságot emlegettem: bevallom, ez volt az első mozgatóerő, amely elindított engem *A vér városa* felé. Saint Sanguét ugyanis én találtam ki, s mindjárt alapoztam rá egy hosszú lélegzetű novellát, amely először a Cherubion-kiadó keményfedeles fantasy-sorozatában jelent meg *A vér hatalma* címmel, s ma már alig hozzáférhető. Más munkáim, más terveim miatt sokáig nem jutottam hozzá, hogy újra elővegyem ezt az írásomat; regénnyé bővíteni nem tűnt célszerűnek, mivel a történet kerek, önmagában zárt egészet alkot. Ugyanakkor Saint Sangué – ez bűnös, dekadens, félelmetes, titkokkal teljes város, melyet keserű vizek és miazmás ködök zárnak el egy félig-történelmi Európától – az egyik legkedvesebb kreációm maradt; szürrealizmusba hajló képeivel, a hivalkodó, bizantin pompa és a belülről rágó rothadás kontrasztjával, az emberi lélek legsötétebb mocsarában tobzódó lakóival közelebb állt a szívemhez, mint nem egy sokkal szélesebb körökben ismert, nagyobb sikereket arató írásművem. Nem akartam magára hagyni.

Ekkor merült föl bennem az „osztott világ” ötlete.

A megvalósítás bonyodalmaival nem kívánom untatni az olvasót. Legyen elég annyi, hogy miközben (számomra teljesen szokatlanul) megbízó-számonkérő, buzdító-ellenőrző szerepkörbe kerültem a többi szerzővel szemben, akiket egyébként magam választottam ki, kértem fel az együttműködésre, s mindegyikükkel személyes baráti kapcsolatban állok, a poklok minden kínját és csalódását ki kellett állnom, s kezdtem megérteni, mit érezhetnek a kiadóvezetők, amikor tőlem érdeklődnek az éppen aktuális munkámmal kapcsolatban. Most azonban, ahogy az elkészült és végleg formába öntött mű előszavát írom, hiába kutatok magamban a kellemetlen emlékek után: csak a közösen elvégzett munka, a közösen elért teljesítmény öröme marad.

Szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik társaim voltak ebben a vállalkozásban. A felirat, amit az olvasó a könyv címlapján talál, nem pusztá frázis, nem is kiadói fogás. Ezek az emberek valóban a barátaim: eddig is azok voltak, s most még inkább azzá lettek. Mert olyan élménnyel ajándékoztak meg, melynek értéke pénzzel nem mérhető: vezetőmül szegődtek a sötét, ködlepte Saint Sanguéban – a saját városomban –, és olyan titkokat, csodákat és szörnyűségeket mutattak nekem, melyekre nélkülük sohasem találtam volna rá.

Remélem, az olvasó számára is hasonló élményt fog jelenteni ez a kötetnyi körutazás.

Raoul Renier

Eric Van Dien

A jövevény

A jövevény késő este érkezett a városba.

A sajkás, aki Eaux-Mortesből evezett föl vele a folyón, sietősen tette partra az omlatag városfalaknál, egy roppant árkád túloldalán, és hanyatt-homlok menekült az egekbe törő kőmonstrum árnyékából. Riadt kísértetként ringva tűnt el az éjszakában. A jövevény megtörölte álomtól könnyes szemét, ásítva nézegette a fölébe magasodó falakat, pillantása lassan végigvándorolt az ódon paloták düledező rengetegén. Ujjai rég beidegződött mozdulattal simogatták tőrkdja kacskaringós, egymásba fonódó angyalokat ábrázoló kosarát.

Daliás férfi volt, élete virágjában: az országszerte kóborló elszegényedett nemesifjak utazóruháját viselte, fején pávatollas kalpag hivalkodott. Mélykék tekintete breton származásra vallott, ám hogy valóban így van-e, arról ő maga sem tudott volna teljes bizonyossággal nyilatkozni. Bár nemesi módon öltözött, soha nem tartozott az urak közé. Talán száz évekkal ezelőtt, valamelyik őse... De hisz ki tudja már azt, ki emlékszik a múlt ködös, borongós homályába vesző dolgokra?

A jövevény meg sem próbálta ezt. Nem törődött a származásával, és szilárdan hitte, hogy ezen a világon sem isten, sem király nem parancsolhat neki. Magabiztos, önhitt természete gyakran sodorta összetűzésekbe mindenféle rendű-rangú földi hatalmassággal, egy ízben még a királyi testőrök rangidős kapitányával is, s talán csupán hihetetlen szerencséjének köszönhetette, hogy még mindig két lábbal tapodta Franciahon poros útjait, nem pedig valamelyik ódon temetőben pihenve várta az Ítéletnapig. Ő maga persze, ha megkérdezik tőle, rátermetségének tudta volna be sikereit; s noha ebben derekas adag hiúság is rejtett, időnként tagadhatatlanul igaza volt.

Persze az évek során átvészelt viszontagságok nem múltak el nyom nélkül. Ha néhanapján tükörbe nézett – nem volt igazán szokása, jobban szeretett a hangjában gyönyörködni, mert választékosan beszélt és szépen énekelt –, minduntalan visszaköszöntek rá ezek az apró, kellemetlen emlékek. Ilyen volt a bal fülétől hegyes kecskeszakálláig húzódó, fűrészes szélű forradás, amelyet bolond önhittségtől eltelve nem varratott össze a felcserrel, vagy éppen a jobb vállán éktelenkedő, varas sebhely, amelyet egy királyi testőr fűrg rapírja hasított rajta néhány hónapja. A jövevény igazi vén rókának számított a Franciaországban mostanság divatozó csetepatékban, és meglehetősen ügyes kardforgatónak vallotta magát; persze jóval ügyesebbnek, mint amilyen valójában volt.

Nem kellett hozzá hosszas tanakodás, hogy kitalálja, merre vegye útját, mikor forróvá vált a lába alatt a talaj. Elvégre ilyesmi minden jelesebb szerencsevadással előfordul időnként, és ilyenkor bizony – kardforgató tudomány ide, gyorsan vágó ész oda – meg kell lapulni valahol. A jövevény pedig, jóllehet igen nagy önbizalommal áldotta meg a Teremtő, távolról sem volt ostoba: tudta, mikor kell hátat fordítani a világnak, elrejtőzni, megbújni az ismeretlenben.

Ez az idő számára most érkezett el.

Úgy érezte, a város menedéket nyújthat neki. Országszerte sötét hírek terjengtek erről a sátáni kísértetfészekről, ahol a vén földrészt, sőt, talán az egész világ minden mocska együtt lappang, mint valami kóros mótely Franciahon kebelén. Eszelős eretnekek, elkorcsosult családok, lakhatalanná vált rompaloták – ilyen képet festettek a városról azok a sajkás házalók, akik nagy ritkán erre vetődtek, hogy élelmiszerrel és más szükségleti cikkekkkel kereskedjenek. A hátborzongató paloták urait sohasem látták színről színre, a tulajdon szemükkel, csak egy-két szolga tűnt fel tárgyalni velük a málladozó falpártákon vagy sötétben ásító ablakokban. Néha még ezek a szolgák is olyan borzadályt keltettek bennük, hogy soha többé nem eveztek föl portékájukkal a folyón, bármekkora haszonnal kecsegtetett a vállalkozás.

Ez volt Saint Sangué, a Vér Városa, ahogy az a maroknyi pap emlegette, akik tudtak a létezéséről és hajlandók voltak a nevét az ajkukra venni.

A jövevény megpödrte hetyke bajszát, s peckes léptekkel megindult befelé a kanális mentén. A város, mint egy kivénhedt kokott tárta fel előtte övét. Az utcák girbegurbán kanyarogtak valamerre a messzeségbe, úgy tűnt, végük soha nem lesz, céltalanul vesznek bele a sűrű homályba. Omlatag háztetők magasodtak a feje fölé; enyészettől rogyadozó, tágas loggiák és teraszok borították árnyékba a csatornák piszkos vizét. A jövevénynek az a gondolata támadt, hogy inkább szomjan halna, de sosem inna ebből a vízből. Eltűnődött rajta, vajon a város lakói honnan szerezhetnek friss ivóvizet, s végül arra a következtetésre jutott, hogy minden bizonnyal belső kútjaik vannak, amelyek jóval tisztábbak ennél a nyálkás meztelencsigaként tekergőző csatornánál.

Ahogy mind beljebb hatolt az utcák labirintusában, egyre rosszabb érzés fogta el. Más városok nyüszögnek az élettől; a lakók sürgése-forgása, akár az ember vérének csörgedezése, nélkülözhetetlennek tűnt számára. Saint Sangué azonban nem élő emberhez hasonlított; rothadó hullához inkább. Néha zavartan forgatta a fejét, fürkészőn vizslatta a törött üvegű, csonka keretű ablakokat, amelyek semmibe tekintő, vak

szemekként bámultak vissza rá. Megborzongott, ahogy a szél feltámadt a szűk utcákon, búzhódott leheletével fojtogatva őt a lassan teljes sötétségbe boruló kanális mentén. Fönn, a magasban, a paloták ormairól groteszk vízköpők vigyorogtak rá gonoszul.

Valahol a közelben mintha vakolat hullott volna a kövezetre. A jövevény megtorpant, ujjai a kard kosaráról a markolatra csusszantak. A baljós előérzet egyre növekedett benne, már-már bánta, hogy ostobasága ebbe a kísértetfészekbe sodorta.

Fölvetődött benne a kérdés, vajon mi lenne biztonságosabb: behúzódni egy palotába, vállalva, hogy a gazdája éktelen haragra gerjedve esetleg elevenen nyúzza meg, vagy az utcán maradni, fény és élelem, pihenőhely és meleg nélkül, kiszolgáltatva az éjszaka veszedelmeinek? Melyik jelentene számára nagyobb kockázatot?

Ekkor gondolt csak bele, milyen meggondolatlanul cselekedett, mikor az elátkozott Saint Sanguéba vette az irányt. Most döbbsen rá, mennyire nem gondolta végig, mihez fog kezdeni ezen a helyen. Magányosan nem élhet meg itt, ezt már látta. A városra telepedő hullabűz fojtogatta, az egyedüllét terhe ólomsúllyal nehezedett rá... de aki a csatorna túlsópartján közeledik, aki a málló vakolatot leverte, az talán segíthet neki, talán útbaigazítja valami segítőkész lélek felé...

A nyilvánzó a lába előtt koppant a kövezeten. A jövevény ösztönös mozdulattal a csatorna sötétjébe vetette magát. Szíve hevesen lüktetett a mellkasában, ajka néma átkot mormolt, ahogyan belemerült a mocskos-nyálkás vízbe.

Mi történik ebben a városban? Máskor soha nem volt ilyen meggondolatlan. Érti a veszélyt, és nem csinál semmit, csak mereng tétlenül?

Talán a város különös hangulata tompította el az idegeit. Talán a hirtelen rászabaduló, zavaros gondolatok nyomták el benne a hosszú évek során kicsiszolódott óvatosságot. Vigyáznia kell ezen a helyen: úgy megzavarhatja az esze járását, hogy könnyen a vesztébe rohanhat, ha nem figyel oda eléggé.

Egyúttal azonban ujjongott is, vére felpeteszült az ereiben, mert a csatornapartról futó léptek dobogása ütötte meg a fülét, majd acél csendült acélként élesen. A régi, ismerős hangok, érzések! Igen! Harc folyik a közelben!

De hol?

Óvatosan körülpillantott, fejét épp csak a víz színe fölött tartva, hiszen bármikor érkezhethet egy újabb nyilvánzó... És érkezett is, a célpont azonban nem ő volt. Valaki felhőrt a sűrűsödő homályban; nehéz test csobbant a kanálisba. A jövevény nem zavartatta magát; közelebb úszott, a lehető legkevesebb zajjal, és a felhők között fuldokló csillagok pisla fényénél megvizsgálta a tetemet.

Ember volt, méghozzá igen természetes. Mocskos, tarka rongydarabokból összefércelt ruhát viselt, rendkívül groteszk összehatással. Tekintete maga elé, a semmibe meredt, szája szélesre tátva nyelte a csatorna nyálkás vizét. A torz, sebhelyek szabdalta arcra örökre ráfagyott a halál jeges iszonyata.

A jövevény elcsodálkozott. Ez a marcona külsejű férfi számtalan összecsapást élhetett meg, többet, mint amennyiben ő száz év alatt részt vehetne. Félelmetes fegyverforgató lehetett, nem is beszélve roppant természetéről; minden bizonnyal ezért vette célba a rejtőző íjász elsőként éppen őt... illetve másodikként.

Villámcsapásként hatott a felismerés: az íjász észrevette őt. Ha egy csöppnyi ész szorult belé, rájön, hogy az első célpontja nem halt meg; akkor viszont a jövevény továbbra is veszélyben forog.

Dulakodás lármáját hallotta a feje fölött, s néha olyan hangok ütötték meg a fülét, hogy felmeredt a hátán szőr. Fejhangú morgás; torz kaffantások; csámcsogás.

Kik harcolhatnak odafent a parton? A bestiális zajok valamiféle félállati lényekre utaltak, talán nagy majmokra. Már látott ilyen állatokat a napkirály udvarában; azok ugyan elég kicsinek és ártalmatlannak tűntek, de biztosra vette, hogy létezhetnek ádázabb és megtermettebb fajták is. Hogy miként kerülhettek Saint Sanguéba, nem tudta. Egyvalami azonban szöveget ütött a fejébe: ha itt emberek harcolnak majmokkal, akkor az íjász miért egy embert terített le?

A dolog kezdett egyre hátborzongatóbbá és érthetlenebbé válni. A teljesen összezavarodott jövevény úgy döntött, egyelőre inkább meglapul; legalábbis addig, amíg a napnál világosabban ki nem derül, hogy ki harcol kivel, és kik is a küzdőfelek egyáltalán.

És bár nem volt tudatában, ezzel eltanulta Saint Sangué íratlan törvényeinek legfontosabbikát.

Lapult hát, várta, hogy eljőjön az ő ideje, és színre léphessen. Tudta jól, ezek a percek a legalkalmasabbak, hogy megismertesse magát a városlakókkal, s megtegye az első lépést a beilleszkedés felé, egyengetve a komolyabb célokhoz vezető utat. Mert nem titkolt szándékkal érkezett Saint Sanguébe: kiskirály akart lenni a pokolban. Tisztában volt vele, hogy ez időbe telik majd, de rendkívül kitaró alkat volt, az a fajta ember, aki mindig eléri, amit akar, még ha évekig is kell fáradoznia érte.

Ez a rövid kényszerpihenő sem foghatott ki igazán rajta; türelmesen várakozott, meghúzódva a jótékony homályban. A csatorna bűzös vize körbefolyta, kivénhedt ringyóként simogatta, de ő ügyet sem vetett rá. Sokkal undorítóbb helyeken is megbújt már nemegyszer, ha rávitte a szükség; ez a futó kellemetlenség igazán semmiség hozzájuk képest!

A csatazaj hamarosan lankadni kezdett, majd lassanként elült. A jövevény továbbra is hallotta a mély morgást, és a hátborzongató csámcsogás sem maradt abba. Már kezdett megijedni, mikor a bestiális zajok

tengerébe emberi hangfoszlányok gyűltek. Halk, elégedett suttogás; becéző szavak, mint amikor valaki a kedvenc háziállatát dicséri.

Aztán a suttogás is megszűnt. A jövevény feszülten hallgatózott még néhány pillanatig, majd némileg felbátorodva a csatorna partja felé lökte magát a nyálkás vízben. Talán a félhomály tette, talán a város különossége hatott az érzékeire, de a homlokának szegezett számszeríjat csak akkor vette észre, mikor már karnyújtásnyira járt tőle. A számszeríj mögül homálymaszkos, arctalan arc pillantott le rá.

– *Bon soir, monsieur!* – szólalt meg egy érces, kemény férfihang a homálylepel alatt. – Ha lenne szíves magára hagyni a kanálisunkat...

A jövevény megadóan felsóhajtott, és kikászálódott a vízből, amelynek a szaga már igencsak facsarta az orrát. Mint várható volt, a bűz a csatornából kikerülve sem tágitott tőle, hű ebként kísért minden lépését. Az öltözékének többé már nem sok hasznát veszi, gondolta a jövevény, s méla öniróniával gratulált magának a bölcsnek vélt ötletért, hogy útipoggyászát – benne a váltás ruhával – a biztonság kedvéért Eaux-Mortes-ben hagyta. Most büszkölöghet, míg vissza nem megy érte; feltéve persze, ha titokzatos foglyulejtője engedi – amire egyébként nem mert volna fogadást kötni, bár nagy szerencsejátékos hírében állt.

– A nevem... – kezdte, és méltósága roncsait összeszedve kihúzta magát; tollas kalpagjából, melyet a kezében szorongatott, csendesen csorgott a szennylé. Tovább nem jutott, mert a nyílhegy hideg érintése az ádámcsutkján torkára forrasztotta a szót.

– Az nem érdekel – mondta szelíden a homályarc; aztán elfordult, és belekiabált a kanális fölött ívelő árkádok és kapuboltozatok sötétjébe. – Nézzétek, kedveskéim! Egy idegen! Mikor láttatok utoljára ilyen ritka jószágot?

Az éjszaka megtelt a már ismerős hangokkal: a titokzatos férfi kérdésére kurrogás, morgás és kaffogás szörnyű egyvelege válaszolt, mintha valami szentségtelen kórus zendítene rá karénekére. A jövevény kezdte roppant kényelmetlenül érezni magát a bőrében.

– Bocsanatát kérem az alkalmatlankodásért, *monsieur*, de egészen átáztam, fázom és éhes vagyok. Rendkívül hálás lennék, ha az ura elé vezetne...

– Az *uram* elé?!

A felharsanó kacaj még a zagyva hangkavalkádot is túlszárnyalta. A nyílvevessző hegye veszedelmesen ugrándozni kezdett a jövevény ádámcsutkján, félő volt, hogy felsérti az érzékeny bőrt, és a csuromvizes férfi egy újabb forradással lesz gazdagabb.

– Az *uram* elé! – hahotázott a homályleplel arc, fel-alá lendülve jókedvében. – Hallatlanul mulatságos! Ön igazán szellemes ember, *monsieur*!

A nyílhegy eltűnt a jövevény torkáról, a homályarc nyom nélkül feloldódott a csatornapartra telepedő sötétségben. A magára maradt férfi hunyorogva felpillantott – a roskatag tornyok és falak közt ívelő, keskeny kőhidak fekete pókhálóként fonták be az eget, eltakarva előle a hold fényét. Csupán a széditő magasságban gubbasztó vízköpők groteszk vigyora fürdött sápadt ezüstben. Valahonnan messziről panaszos vonítás harsant – a jövevény nyakszirtjén felállt a szőr. Legrémesebb álmában sem gondolta volna, hogy farkasok is vannak Saint Sanguében.

Mintha a túlvilágon lennék, gondolta, itt minden olyan más. Vigyáznom kell, ha ép bőrrel ki akarok jutni innen!

– Kövessen, idegen! – suttogta neki a sötétség

Fény sercent, fáklyaláng döfött éles fénnel a tekintetébe. Vaksin pislogott, igyekezett hozzászoktatni szemét a hirtelen támadt világossághoz; beletelt egy időbe, mire könnyei fátján keresztül ki tudta venni a fáklyát tartó alakot.

Kétségkívül ugyanaz a személy volt, aki az előbb számszeríjat szegezett a torkának. Most is ott lógott a hátán keresztre vetve. Úgy tűnt, nem igazán fél a támadásától. Látszólag egyedül volt, ám a jövevény nem feledkezett meg – hogyan is tehette volna! – a hátborzongató morgásról és kaffogásról, amely a nyirkos éjszakából harsant föl az imént.

A számszeríjász szikár, hórihorgas férfi volt, talán két fejjel is túl magasodta őt, s ez csak fokozta a kiszolgáltatottság hirtelen rátörő érzését. Soha életében nem érezte még magát ilyen csupasznak, magányosnak. A hatalmas alak széles karimájú, sötét kalapot hordott, arcát fekete selymekendő takarta; két szeme ezüst pénzérmeként villogott, miközben kesztyűbe bújtatott kezével a régimódi lőfegyver szíját igazgatta. A jövevény úgy érezte, pillantása lelke legmélyére hatol, s *valami* nincs rendjén vele. Megmagyarázhatatlan, baljós előérzet kerítette a hatalmába.

Az álarcos gyanús szagokat árasztó, bő szárnyú köpönyeget viselt, amely alatt akár további fegyvereket is rejtegethetett; foglyának azonban pillanatnyilag ez volt a legkisebb gondja. Egy percig sem áltatta magát hamis reményekkel. Tudta jól, hogy bár úgy tűnik, továbbra sincsenek egyedül: minden mozdulatukat árgus szemek figyelik mohón, az ellenséges szándék legcsekélyebb jelére várva. Ha botor módon támadásra szánná el magát, nem telne bele egy pillanat sem telik bele, s a sötétség meglevenedne...

Maga sem tudta, mitől borzadt össze: a hirtelen támadt gondolattól vagy a nyirkos csatorna felől süvöltő szél érintésétől. Az éj hűvös lehelete nyálkás tapogatózva siklott be átázott ruhája alá, hogy undok csókjaival halmozza el meztelen bőrét. Vacogni kezdett.

– Úgy látom, nem lenne ellenére, *monsieur*, ha visszavonulnánk szerény hajlékomba. – Az álarcos gáláns mozdulatot tett kesztyűs kezével. Kesztyűje nem puha szarvasbőrből vagy glaszészövetből volt, hanem vastag, durva, ormóttan nyersbőrből, mint amelyet a patkolókovácsok viselnek. – Ott barátságosabb az időjárás.

A jövevény szótlanul bólintott, s dideregve megindult az álarcos után. Nem tudhatta biztosan, nem csalják-e csapdába – a városról keringő veszett híresztelések jó okot adtak a gyanakvásra –, de úgy vélte, ha valamikor, hát most igazán szüksége lenne egy pohár forró, fűszeres borra, valami harapnivalóra, s ha lehetséges, egy kiadós fürdőre. Ez utóbbival kapcsolatban kétségei voltak – az álarcos köpönyege alól áradó szagok arra utaltak, nem viszi túlzásba a tisztálkodást, talán otthona nincs is fölszerelve az ehhez szükséges kellékekkel.

Ahogy némán baktattak tovább a sikátorok, köhidak, kanálisok és kapualjak labirintusában, egyre erősödött benne a balsejtelem: itt valami nincs rendjén, valami nagyon nincs rendjén. Ösztönei ritkán szokták megcsalni, ezúttal azonban nem igazán volt szüksége a figyelmeztetésükre: a környezet, amelyben találta magát, a legérzékletlenebb falusi tuskó szívébe is homályos, körvonalazatlan rettegést oltott volna.

A mogorva, alvó óriásokként terpeszkedő paloták, valószerűtlenül magasra nyúló tornyaikkal; az ég felé ágáló karokként meredező hidak; a púpos vízköpőkre emlékeztető szobrok a málló vakolatú homlokzatokon... Néhány ablak mögött sápadt lidércfények pislákolnak: egyesek egy helyben égtek, sápadt-fakó lánggal; mások ablakról ablakra vándoroltak, céltalanul bolyongva az ódon paloták útvesztőjében; ám a legijesztőbbnek azokat találta, amelyek hideg lobogással kísérték őket a falak túloldalán, míg el nem haladtak az épületek előtt. Elképzelni sem tudta, hogyan élhetnek ezen a helyen egyáltalán emberek. A város levegője egyre nyomasztóbban nehezedett a tüdejére; az volt az érzése, lassanként minden levegőt kisajtol belőle, s ő halott, öntudatlan, kihűlt tetem gyanánt bolyong Saint Sangué utcáin, hídjain és csatornapartjain.

Az épület, ahová az álarcos vezette, szokatlanul kicsinynek tűnt a többihez képest. Apró, gonosz törpeként húzódott meg az erődszerű paloták monumentális tömbjei között. Kitört üvegű ablakai mögött sötétség honolt; a jövevény elképzelte, ahogy a keserű szél magányosan süvít a kihalt, romos szobák és folyosók labirintusában. Az egész ház végtelen, fagyos ürességet árasztott, amilyen a halott ember tekintetében tükröződik. Megborzongott. Egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy megértse: titokzatos vezetője egyedül lakik itt... vagy legfeljebb a háziállataival.

Nem tévedett: az épület belülről is ugyanolyan hideg és barátságtalan volt, mint odakintről nézve. Csizmája alatt törmelék ropogott, tőr kardjának hosszú hüvelye minduntalan leverte a falak vakolatát. Már bánta, hogy elfogadta a meghívást, noha belátta, hogy aligha cselekedhetett volna másként; a többi palotában, ahol azok a lidércfények pislákolnak, legalább szikrányi jelét fel lehetett fedezni az életnek, ezen a helyen azonban csak a halál zörgette csontjait.

Mégsem visszakozhatott. Tudta jól: parancsra jött inkább, semmint szabad akaratából.

– Nemde bár kissé sivárnak találja otthonomat, idegen? – göcögött az álarcos. – Igaza is van, a felső szinteken senki nem lakik. Kedveskéim szolgálatuk leteltével szétszóródnak a városban, ki-ki a maga hajlékára.

– Szolgálatuk? – kockáztatott meg egy kérdést a jövevény, nem csekély mértékben megkönnyebbülve, hogy titokzatos vendéglátója végre beszélgetést kezdeményezett.

Az álarcos egy dohszagot árasztó, sötét lépcsőakna felé vette az irányt, mely lefelé vezetett, a föld gyomrába.

– Hát persze! Együtt őrizzük a várost éjszakánként. Senki nem sétál gathat az utcákon a tudomásom nélkül! Tudja, *monsieur*, veszélyes hely ez sötétedés után...

A társalgás ismét félbeszakadt. A jövevény szeretett volna rákérdezni, hogy ha az éjszaka valóban olyan veszélyes Saint Sanguéban, miért nem mutatja házigazdája a félelem legcsekélyebb jelét sem, de inkább letett róla. Nem igazán volt rá kíváncsi.

Már meglehetősen mélyen járhattak a felszíne alatt. Penészes falú katakombák talaját taposták, kerekre kopott lépcsőkön ereszkedtek egyre lejjebb. Útközben az álarcos meg-megállt egy-egy rozsdás falikárnál, kormos fáklyacsonkok tüzét szította újra. Elviselhetetlen bűz ült meg az egész helyet, hasonlatos ahhoz, amit az álarcos árasztott magából. A jövevény lassanként kezdett ráébredni, hogy ez nem az ápolatlan férfitest savanyú, áporodott szaga – elég koszos csavargóval találkozott már élete során, hogy felismerje a különbséget. Ám ez a bűz is ismerős volt neki valahonnan, jóllehet nem tudta eszébe idézni, hol érezte már.

A kazamaták folyosói végtelennek tűnő bolyongás után egy roppant terembe torkoltak. A falakat borító berakásos fakazetták rései között világító fáklyák csupán sejtelmes félhomályt voltak képesek varázsolni a foltokra szakadozó sötétségbe. A helyiség az eddig tapasztaltakkal ellentétben gazdagon volt díszítve: a falakon gonddal készített festmények függtek, valamennyi egy-egy műremek; a kövezett padlót drága keleti szőnyegek takarták; a homályba vesző mennyezetet gazdagon faragott kőoszlopok támasztották alá. A terem túloldalán cirádás lépcsősor emelkedett meredeken a magasba; hogy hová vezet, nem látszott, felső szakasza beleolvadt a sötétségbe. Kovácsoltvas korlátját mintha egymásba fonódó sárkányok hosszú sora alkotta volna – a jövevényben önkéntelenül felmerült a kép, ahogy a sok pikkelyes szörny mind életre kél, s rikoltva, lángfelhőt fújva elszabadul.

A terem berendezése a méreteihez képest meglehetősen szegényes volt: egy hosszú asztal, körülötte vagy féltucat karosszék, a lépcsősorral szemben egy fiókos írópult, mellette dísztelen állópolc, melyen könyvek és papírtekercsek hevernek kusza összevisszaságban.

– Íme, szerény lakom legkényelmesebb és legtágasabb helyisége! – Az álarcos hangja egy büszke házigazdáéra emlékeztetett. – De hogy lehetek ilyen udvariatlan! Ön bizonyára éhes.

– Nem tagadhatom, *monsieur!* – hajolt meg gálánsan a jövevény, majd letelepedett a felkínált székre a hosszú asztal bejárat felőli végén. Vendéglátója szaporán fölsietett a lépcsőn, s feloldódott az odafönt gomolygó homályban.

A jövevény kényelmetlenül feszengve várakozott. Bár egyedül volt, mégis úgy érezte, mintha ezer szempár vizslatná őt a terem rejtett zugaiból gyilkos indulattal. Lelki szemei előtt megképzett a látvány, ahogy a felső traktust súlyos bársonyként borító homálylepel megemelkedik, mögötte pedig tühegyes fogak villannak, kaján káröröm lobban a meredt hullőszemekben...

Ingerülten elhessegette a gondolatot, s inkább a terem díszítésére fordította a figyelmét. Leginkább a falakon lógó festmények keltették fel érdeklődését. Mesteri ujjak forgathatták az ecsetet, amely létrehozta őket, ám kivitelezésükben volt valami egészen különös, a cifra kulcsin mögött meghúzódó bizonytalanság, amelyben – legalábbis ösztönei ezt súgták neki – mintha a téboly megfoghatatlan árnya derengett volna. A képek kivétel nélkül ismeretlen személyek portréi voltak. A jövevénynek feltűnt, hogy a legcsekélyebb hasonlatosság sem fűzi egymáshoz őket. Egy szakállas, ősz öregember, arcán idővéste, mély barázdák a ráncok. Egy bozontos szemöldökű férfi – mór talán? –, mogorva, zárkózott kifejezéssel. Egy sugárzó gyermeki mosoly, szája szegletében holdsarló árkok. Egy fiatal, helyre nőszemély, orra kecses ívelése, akár egy hercegnőé. Valamennyi alak egyedi, lenyűgöző és mély benyomást keltő volt, méltók a titokzatos, örült képíró ecsetjére. Igen. Nem mindennapi emberek lehettek.

Vajon kik viselték ezeket az arcokat? Mikor éltek? Az öltözkük némi támpontot adott; a legidősebb az öregember lehetett, az ő portréját ódivatú nyakravalójából ítélve úgy másfélszáz éve festhették.

A jövevény először maga sem értette, miért borzong meg. Az éji szél nem követte őt a föld alá. Talán...

Várjunk csak... Ha a becslései jók, az ismeretlen festő első modellje másfél századdal ezelőtt élhetett. És a mór... az a kardszj a ruháján, nem a csipőjén, hanem keleti módra, a mellén keresztbe vetve... igen! Száz év, talán nyolcvan... Ő sohasem foglalkozott igazán a múlttal. Mindig a jövőbe nézett, előre. A gyermek arcképe azonban alig egy évtizede készülhetett.

Felállt a karosszékből, és közelebb ment a portrékhoz. Alaposan megvizsgálta mindet, egyetlen tényérnyi felületet sem hagyott ki. Igen, most már biztos volt a dolgában. A keret faragványai, az ecsetkezelés... A történelemhez nem értett, de a műtárgyakhoz igen. Sok kincs fordult meg a kezén; némelyiket gazdag hugenották kifosztott udvarházaiból szerezte, másokat katolikus nemeshölgyeké csempésztek ki neki férjük gyűjteményéből, nem tudván ellenállni csábító közeledésének. A festett szépség nem érdekelte, sem az asszonyoké, sem a vásznaké; de mert belőlük élt, hamar megtanulta fölmérni őket.

Az összes arckép egyugyanazon kéz műve volt.

Hogyan élhet egy ember több száz évig? Vagy talán egy képíró familia több nemzedéken átívelő munkásságának gyümölcsét látja, ahogy a napfényes Itáliában szokás? De nem, ilyen jellegzetes és kifejező stílusban nem festhet két különböző személy, még apa is fia sem! Ezek egyetlen ember művei. De kié? Egy névtelen, kortalan zseni, aki első remekművét legalább százötven éve festette, s talán még most is itt él ebben a kísértetvárosban. Talán titokzatos vendéglátója volna az? Ennyire finom, művészi kezeket rejtenenek azok az ormótlan kesztyűk?

A lépcsősor homályba vesző tetejéről érkező zaj megszakította zavaros gondolatait. Riadtan rezzent össze a közeledő léptek dobbanására; mintha szárazon zörgő csontok pattogtak volna lefelé a lépcsőfokokon. Sietve visszatért a karosszékébe, s rövidesen minden baljós gondolata szertefoszlott a sűrű illatfelhőben, melyet a lépcső irányából sodort felé a légmozgás. A meleg sült ínycsiklandó zamatától összefutott a szájában a nyál.

Vendéglátója egy tálcával a kezében, óvatos léptekkel ereszkedett le a hosszú lépcsősoron. Öltözkét továbbra sem vetette le, csak az ódivatú számszerijét vált meg, de a korgó gyomrá jövevény most nem törődött ilyen apróságokkal. Az ő szeme előtt most csak az étel lebegett, a ropogósra pirult pecsenyehús, melynek zsírában kenyérfalatok úszkáltak, mellette pedig áttetsző palackban csábító pezsgős ital gyöngyözött. Kíéhezve meredt a kiadós lakomára, s csaknem felujjongott örömeiben, mikor az álarcos az egész tálat elébe tette.

Azon nyomban hozzálátott. A hús kiválóan át volt sütvé, valósággal omlott a szájban; úgy érezte, feloldódik a zamatok mennyországában. Farkaséhes volt, legszívesebben falánk nekibuzdulással tüntette volna el a finom falatokat, mégis türtőztette magát. Nem siette el az evést; lassan, minden percét kiélvezve adta át magát az élvezetnek.

Az álarcos egyetlen szót sem szólt hozzá a vacsora alatt; letelepedett az asztal túlsó végén, onnan figyelte őt borzongató ezüstszemével. Mikor vendége már az utolsó falatokat rágte, kesztyűs ujjaival lassan, monoton ütemre kopogni kezdett az asztallapon.

– Egyedül él uraságod? – törte meg a kínos csendet a jóllakott jövevény; ujjai között a palack mellé készített talpas kristály poharat forgatta. – Hmm! Chardonnay-i pezsgőbor. Engedje meg, *monsieur*, hogy gratuláljak az ízléséhez!

A titokzatos vendéglátó néma biccentéssel fogadta a bókot, majd felállt a helyéről, s a falon sorakozó arcképekhez ballagott.

– Tudja, idegen, igazából nem is vagyok egyedül. Itt vannak velem a kedveskéim.

– Akikkel együtt vigyáznak az éjszakára? – A jövevény töltött a palackból, és megforgatta a poharat az ujjai között.

Házigazdája ezüst pillantást villantott felé, majd ismét elmerült a portrék tanulmányozásában.

– Ahogy mondja, *monsieur*. Ők az én fiaim... és lányaim. Egytől egyig.

A jövevény belekortyolt a pezsgőbe, s hosszan ízlelgette a szájában, mielőtt lenyelte volna. Átszellemülten sóhajtott fel. Régen kényeztetették már így a torkát.

Motoszkált benne a gondolat, hogy rá kellene kérdeznie, mifélek is tulajdonképpen ezek morgó-ugató „kedveskék”, mégsem vitte rá a lélek. Egyre kevésbé volt kíváncsi rá.

– Rajtuk kívül nincs is családja? – bökte ki végül, csak hogy megtörje a zavaró csendet. Nem igazán akart hálátlanak mutatkozni, de minél előbb szeretett volna visszatérni az utcára. A bolond is látta, hogy titokzatos vendéglátója kiöregedett remete, s minden bizonnyal azért hívta meg otthonába, mert társaságra vágyott. Ő azonban jobb szórakozást is el tudott képzelni, mint hogy egy magányos, büzlő csatornapatkánnyak társalogjon. Még meg sem száradt a sült zsírja az ujjain, mikor elhatározta, hogy az első adandó alkalommal kámfort fog játszani.

– Nem, nincs családom... – Az álarcos hangja suttogássá halkult, ahogy egyik portrétól a másikig sétált, szemlátomást teljesen belemerülve a tanulmányozásukba. – Valaha, nagyon régen volt. Nem sírom vissza azokat az éveket. Sosem éreztem igazán jól magam közöttük. Bár a vérem hozzájuk kötött, nem tudtam őket valódi rokonaimként elfogadni. Az én sorsom már akkor elrendeltetett.

Beszéd közben egy pillanatra sem vette le tekintetét az arcképekről. *Biztos róluk magyaráz, morfondírozott a jövevény. Talán mégis ő volt a festő.* Ettől hirtelen megborzongott. Ha így van, akkor... akkor ő egy legalább százhetven éves matuzsálemmel ücsörög együtt ezen a huzatos, sötét helyen, négyszemközt... A gondolat megrémítette.

– Nekem az volt megírva a csillagokban, hogy Hermész útjára térjek – folytatta az álarcos színtelen hangon. – Hallott már ön a mágiáról, *monsieur*? Nem a vásári mutatványosok olcsó trükkjeire gondolok, nem is a hazug papok hamis csodáira, legyenek bármilyen hiten. Hanem a valódi, a hamisítatlan mágiára, arra az ősi és mindent átható erőre, mely láthatatlan árapályban hullámszik körülöttünk... A családom nem fogta fel az igazi hatalmát. Eszköznek hitték, ugyanolyan oktalan szerszámnak, mint egy kard vagy egy kovácspöröly, amit időnként munkára fog az ember, aztán belöki valami sötét zugba, és megfeledkezik róla, míg újra szükség nem lesz rá. És bennem sem láttak egyebet egy hasznos eszköznél, amely vénségére megkopott és berozsdásodott; ideje hát megszabadulni tőle, hogy újjal pótolhassuk... Igen, *monsieur*, így gondolkodtak. De persze tévedtek, nagyot tévedtek; és tudja, Saint Sanguéban mindenki csak egyszer tévedhet...

A jövevény hátán végigfutott a hideg. Minden hájjal megkent fenegyereknek tartotta magát, aki az ördögtől sem fél és nem hátrál meg semmi elől. Ez a város egyszer már rácsáfolt erre a hitére; most ismét megtette. Soha nem gondolta volna, hogy egy aggastyán békés monológja remegést lophat az inába és kiszáríthatja a torkát.

– Így hát... – vont vállat házigazdája közönyösen, miközben a gögös arcú hölgy képét nézegette – ... elvitte őket a Sátán.

Ebben a városban minden más volt. Mintha a lázalmok birodalmába csöppent volna; ami odakint csacska gyermekmesének tűnt, itt rémületes, vérhabos valósággá változott, mely tátott torokkal nyel el minden józan gondolatot, csak hideg, nyirkos, veritékszagú rémület maradt utána. A Sátán... a külvilágban egy szó volt csupán, egy üres, tartalmatlan hangokból álló megnevezés, amely mögött nem rejtett semmi, csak babonás hiedelmek és szemforgató prédikációk. Itt, a nyirkos föld ölében egészen másként hangzott... nem a jelentése, *maga a szó* változott meg, öltött démoni formát: minden egyes hangjában vérszagú téboly üvöltött, kárhozott lelkek sikolya a sápadt hold felé.

– Mi... mikor volt ez? – bukott ki ajkán önkéntelenül az elméjében megképző kérdést. Mikor észbe kapott, már késő volt. Az ezüst tekintet borotvaéles pengeként villant felé.

– Régen... nagyon régen. Száz éve?... kétszáz?... nem emlékszem pontosan. Ó, látom, megijesztettem, *monsieur*! Nem akartam, igazán. Tudja, a mágia sok mindenre képes, és még távolról sem mérítettem ki az összes lehetőségét. Örök élet? Nos, ez talán túlzás; de azt hiszem, sikerült elérnem... valami hasonlót. Rájöttem... hogyan lehet élettelen dolgokat életre sarjasztani. Igazán egyszerű, de a részletekkel inkább nem fárasztanám; bizonyára nem ért az ilyesmihez. Az viszont, feltételezem, érdekli, hogy szükség van hozzá egy emberre. Lehetőleg holtan, pusztán a kímélet végett, mert a procedura amúgy nem egészen fájdalommentes...

A jövevényt előntötte a borzadály, mikor házigazdája szavai rádöbentették, mit is talált annyira zavarónak az éjszakai csata színhelyén. *A holttesteknek nyomuk veszett!* Vad dulakodás folyt, és biztosan nem a kanálisba zuhant férfi volt az egyetlen áldozat. Ha most visszatérne a csatorna partjára, a tetemet már

aligha lelné ott a vízben. Hangtalan sikolyra nyitotta ajkát, mikor elképzelte, mivel foglalatostkodhattak az álarcos kaffogó kísérei, miközben ők ketten végtelennek tűnő útkat rótták ehhez a romos kísértettanyához.

– Persze a holttestek sem vesznek pocsékba. – Az álarcos gúnyosan felkacagott; hangja különös, visongó ekhókat riasztott a láthatatlan tetőboltozat alatt. – Saint Sangué sivár hely; ritka errefelé a vad. De milyen udvariatlan vagyok! Meg sem kérdeztem, hogy ízlett a vacsora! A kedveskéim halászták ki a csatornából...

A jövevénynek eszébe jutott a nyálkás vízben lebegő hulla, a halál vicsorába dermedt, darabos férfiarc, a semmibe bámuló, üveges tekintet...

Hosszan, nagyon hosszan öklendezett, beterítve az asztalt ocsmány vacsorája maradványaival. A kristálypohár apró szilánkokra tört a kövezeten. A drága pezsgő formátlan tócsákba gyűlt össze a szőnyeg mélyedéseiben. Aranylón tükröző felületén lassan oszladozni kezdett a mennyezetet borító árnyéklepel; fönt, a magasban bestiálisan visongó lárna harsant – kacagás és csaholás, morgás és kaffogás, kakofón egyvelegbe mosódva.

Mintha a jövevény iménti rémlátomása elevenedett volna meg a szeme előtt. Az árnyak függönye fölemelkedett, s látni engedte mindazt a szörnyűséget, amelyre még rákérdezni sem merészelt.

Ebben a szívet dermesztő pillanatban megtudta, kik az álarcos rém segítői, kik osonnak nesztelen árnyakként az éjszakában, hogy rajtaüssenek a balga kószálókon, s gazdájuk ocsmány otthonába hurcolják őket, aki kiszipolyozza belőlük a lelket, hogy átplántálja egy hozzájuk hasonló formába... Elméje megroggyant az irtóztos felismeréstől, hiszen a városban mindenütt látta őket: az ocsmány kőgnómkokat, a tébolyultan vigyorgó, guvadt szemű valaha-embereket, a démoni *gargoyle*-okat, Saint Sangué nappal néma és mozdulatlan, éjjel vadászpertyára induló élő vízköpőit.

Az életre sarjasztott kőszobrok agyaraikat villogtatva, ormóttan mancsukkal hadonászva, majomként ugrabugrálva, visongva-csaholva tolongtak a galérián, amely a lépcső tetejével egy szintben futott körbe a terem falai mentén. A jövevény reszketve meredt arra a pontra, ahol a galéria és a lépcsősor találkozott; a fogatlan szájként ásító, sötét lyukra, mely ki tudja, miféle átkos praktikák színhelyeül szolgáló kamrába vezethetett, és...

...megőrült...

...és felpattant, törkardja szemvillanás alatt a markában termett. Tudta, hogy nem sok esélye maradt, de harcos vére nem engedte, hogy küzdelem nélkül adja fel. Ha vesznie kell, legalább magával visz néhányat a groteszkül pózoló, csúfondáros szörnyek közül!

Tisztában volt vele, hogy fölösleges lenne a bejárat felé hátrálnia. A hangokból ítélve ott is vízköpők tolongtak, morogva-kaffogva várták, hogy a karjaik közé fusson. Közelebb azonban egyikük sem merészkedett – és a jövevény attól félt, tudja, miért nem.

– Látja, *monsieur*, ők az én kis kedveskéim! Remélem, tetszenek önnek – zengett az álarcos hangja, ahogy ezüst tekintetét a festményekről törbe csalt vendégére fordította. – Miért zaklatta föl ennyire magát, *monsieur*? Igazán szükségtelen; nekem elhiheti. Ön nem fog az ő sorsukra jutni. Ahhoz túl értékes számomra.

Levegő sziszegett a jövevény összeszorított fogai között, ahogy kivont karddal az álarcos felé szökkent. A *gargoyle*-ok visongva-röhögve ugrándoztak tovább, rá sem hederítettek a fenyegető mozdulatra. Szóval a gazdájuktól jobban kell tartania, mint tőlük.

Legyen hát.

Gyors nekirugaszkodással támadásba lendült, ám az álarcos szinte természetfölötti könnyedséggel lépett földre az útjából. Éjsötét köpönyege szétnyílt, alóla fojtó bűz szállt a jövevény felé.

– Még nem tudsz mindent, idegen! – kacagta, s ujjait karmokká görbítve meglódult vendége felé. Kezei ezüst csíkot húzva suhantak el a feje mellett. A pávatollas kalpag a pezsgőfoltos perzsaszőnyegre zuhant, a jövevény hátrakötött haja kiszabadult, a kibomló fürtök az arcába hullottak.

Beharapta az ajkát, és támadott. A törkard megvillant, oldalt-fel, kétszer, még kétszer... Gyakorlott kézre valló, kecses ívekben szelte a levegőt, ám húsba egyszer sem vágott. Az álarcos démoni ügyességgel kerülgette a torkát kereső flesseket, s mikor ellenfele az újabb támadáshoz készülve visszakanyarította a pengét, fűgén be-belépett a résbe, hogy utánakapjon. Egyelőre még sikertelenül; de nem látszott rajta, hogy fáradni kezdene.

A jövevény halántékán megjelent az első verítékcsepp, hogy aztán elfricskázott igazgyöngyként röppenjen a levegőbe, amint félreperdült egy újabb ellentámadás elől. Az ezüstösen fénylő, kesztyűbe bújtatott kezek lecsaptak a karosszékre, amely még őrizte teste melegét. A szék sisteregve lángra kapott. A galérián tolongó gnómkok visítva tapsoltak, fogaikat csattogtatták.

– Hosszú ideje már... nagyon hosszú ideje... – Az álarcos hirtelen megtorpant, ujjai közt kihunyott az ezüst izzás. Lassan, elmélázva beszélt, hangja nem akadozott a zihálástól, mintha az elmúlt néhány percet nem is élethalálharcban, hanem egy kényelmes szófán heverészve töltötte volna. – A testem... nem bírja. Elhasználódik. Pedig nem szabad meghalnom; nem hagyhatom magukra *őket*! – intett a galérián handabandázó groteszk szörnysereglet felé.

A jövevény vadul elkáromkodta magát, és ismét támadásba lendült. A penge cikázva szelte a levegőt, de célba most sem sikerült találnia. Keserű, csalódott kiáltás fulladt a kőgnómkok visító röhögésébe. Az álarcos, mintha mi sem történt volna, folytatta.

– Új formulát kísérleteztem ki, hogy eleven porhüvelyben is meg tudjam gyökereztetni a lelket. Sajnos, még nem működik tökéletesen.

Selyemálarca éjfekete lángként lobbant, ahogyan egyetlen mozdulattal letépte magáról.

Mintha az idő ólomcsizmát húzott volna.

A cirádás kosarú törkard hosszan csengő-bongó hanggal csapódik a padlónak.

A jövevény szája sikolyra nyílik, égszínké szeme kimeredten, iszonyattól elkerekedve bámul előre.

A vízköpők, mint holmi lomha, ördögi szerkezetek föl-alá ringanak az aggastyánként vánszorgó idő óceánján.

És a terem közepén a sötét lángként lobogó alak; arca megelevenedett lidércnyomás.

Rothadó, undok nedveket eresztő, forgó szemű, csontvicsorú hullapofa.

Vonása roncsaiban halványan még kísért a festett vászonról lemosolygó gyermekarc emléke; a holdsarló-árkok gennyes sebek a száj két szegletében. A meggyalázott ártatlanság képe; vagy még annál is rosszabb.

Aztán minden felgyorsul. A kard csörömpölése elhal a vadul felcsapó visítózás zagyva tengerében. Valaki sikít? Nem hallani pontosan.

A lépcsőn torz vigyorú vízköpő tűnik föl; démoni, csupafog pofája merő festék, denevérfüle mögé biggyesztve tarka színekben ázó ecsetek. A kezében vászon, rajta egy arc.

Ujabb portré.

A jövevény és a hullaképű rém egyszerre néznek rá. A *gargoyle* visító röhögéssel mutatja fel a vásznat. A festett arc megelevenedni tűnik a fáklyák lidércként táncoló fényében.

A jövevény mintha tükörbe tekintene.

Felordít. Már tudja, kik viselték azokat az arcokat.

– A kisajátított testtel mindig történik valami – gurgulázza a sötét köpönyeges, és anyagtalan szellemként libben közelebb a jövevényhez. – Az életfolyamatok felfüggesztése lassú leépüléshez vezet. De... ezúttal talán jobban fog sikerülni.

A vízköpők gyülelése hada hirtelen megindul, élő-visongó zuhatagként robajlik a terem padlójára. A jövevény kétségbeesett üvöltését elnyomja a zagyva hörgés és csaholás.

Aztán csend.

Néma, halotti csend.

Éji szél süvített Saint Sangué palotái között, végigfutott a csatornaparton, játékosan be-besüvöltött egy-egy nyitva felejtett vagy törött üvegű ablakon. Körbetáncolta a mozdulatlanul vigyorgó vízköpőket, felzavarta a kanális halott, nyálkás vizét, betáncolt a sötét kapualjakba, boltíves átjárókba, felsüvöltött a meredek falakon, késő éji táncra hívta a csikorgó szélkakasokat. Hamar ráunt; üvöltve pörgött-forgott tovább a levegőben, lebukott a házak közti szűk sikátorokba, hogy aztán ismét felemelkedjen, le és föl, le és föl, újra és újra...

Aztán megtorpant. Idegen alak állt a csatorna partján, fekete köpönyege meg-meglibbent. A szél gyanakodva csapott le rá, vádlón örvénylette körül, belecibált a széles karimájú kalpagján díszlő pávatollba...

És megismerte. Nem volt idegen számára, így nem időzött nála tovább; süvöltve-zúgva viharzott tova.

Sok zugot kell még bejárnia reggelig.

Titokzatos, ezüst pillantás kísérte útját a pávatollas kalpag alól.

V É G E

A pojáca és a holtak

A ház komor hangulatát, a folyosókat belengő árnyékokat az ebédlő ajtajától kezdve ragyogó fény oszlatta szét. A falakra szerelt és a kis szekrénykékre állított gyertyatartókban színes gyertyák égtek, de annyi, hogy szinte nappali volt a világosság. A helyiséget kellemesen langyos és izgatón dohszagú ódon hangulat itatta át – itt még a falak is sötét, mély titkok illatát árasztották magukból. A falakra festményekeket akasztottak, többségük bukolikus vidéki tájakat, a tengert és Saint Sangué hajdani kikötőjét ábrázolta. A képek jó régen készülhettek, némelyiken már repedezett a festék, a kikötői látképeken pedig olyan hajók sorakoztak, amelyeket legalább kétszáz éve nem használtak már sehol. Ez persze nem volt csoda; hisz magát a kikötőt is rég elnyelték a könyörtelenül terjeszkedő, sós mocsarak.

Az ebédlő közepén egy hatalmas, ovális diófaasztal magasodott, medvemancsot formázó lábakon. Olyan széles volt, hogy a hosszanti sorban felállított, kilenc darab kilenckaros gyertyatartó mellett mindkét oldalon elfért egy-egy tálca és egy tányér. A terítékekhez késtámaszokra fektetett, ezüst evőeszközök és bíbor-fehér kámeapoharak tartoztak, valamint három-három vászonszalvéta, egy piros, egy fehér és egy sötétkék.

Armand, amikor belépett és körülnézett, önkéntelenül arra gondolt, hogy ilyen bútor-festmény-dekoráció kompozíciót lehetetlen csak úgy létrehozni, az ehhez fogható összhátások kialakításához évek, évtizedek kellenek. Kellemes érzések áradtak szét benne; úgy érezte, szépre éhező lelke máris jóllakott. Megállt az ajtóban, s miután alaposan megvizsgálta a berendezési tárgyakat, a dekorációt, szemügyre vette a teremben tartózkodókat is.

Cuprito már az asztal mellett ült, kedélyesen rávigyorgott a vendégre, és ivott egy korty konyakot. Két nappal korábban, a Coronado család – Armand vendéglátói – által csak „átokfajzatoknak” nevezett Boucicault-kal vívott harcban megsérült a bal lába. Nem volt komoly a sebe, tudott járni, de a jókora kötés miatt nem hordhatott csizmát; így hát vastag, sötétzöld gyapjúzoknit húzott a lábára, amit most, miközben a konyakot kortyolta, az egyik székre téve pihentetett.

Cupritóval szemközt, az asztal túlsó oldalán, az egyik festmény előtt – ez kivételesen egy komor arcú, zord tekintetű férfi portréja volt – egy angyali tünemény állt. Armandnak kétszer kellett ránéznie, hogy rájöjjön: a rózsaszínes, vattacukorszerű ruhát Henriette viseli. Csodálatos ékszerek csillogtak a nyakán, a csuklóján és a fülében; arcán meleg, derűs mosoly ragyogta be.

– Armand! Már azt hittem, el sem jön! – Olyan kedves volt a hangja, amilyen a szerelmes nőké szokott lenni, ha megszólítja az imádott férfit.

Armand meghökkent, zavartan elmosolyodott, de azután lassan bólintott.

– Ó, drága Henriette, éppen én maradtam volna távol? – Még csupán néhány napja vendégeskedett a Coronado család palotájában, de már rájött, hogy Henriette elméje nem egészen ép. Eleinte zavarta a dolog, a Théâtre d'Or-ban komoly munkával eltöltött hónapok után kezdetben nehezen tudta elfogadni, hogy ezentúl egy ilyen elkényeztetett és kissé eszelős ifjú hölgy kíváncsiainak kell megfelelnie. Művésznek tartotta magát, olyan embernek, aki képes papírra vetni az álmaiban és képzeletében megjelenő látványokat és szituációkat, képes színdarabot kerekíteni a saját írásából, sőt, az előadást meg is tudja rendezni. Amikor úgy fél évvel ezelőtt a Théâtre d'Or igazgatója személyesen felkereste párizsi lakásán (a nagy eseményre azt követően került sor, hogy egyik írását a nagybátyja segítségével sikerült kinyomtatnia), és szerződést ajánlott neki, Armand azt hitte, mostantól töretlenül fog felfelé ívelni a pályája, országos sikereket arat a darabjaival, sőt, talán még külhonba is eljut majd a híre. Öt és fél hónap alatt sikerült színpadra állítania egyik rövidebb komédiáját, és megkezdhetette annak a komoly drámának a rendezését, amelyet eddigi élete – még csupán huszonnégy esztendő volt – legsikerültebb írásának tartott. A próbák rendben folytak, a vígjáték sikerét követően mecénásai is bőségesen akadtak.

A siker sajnos elbizakodottá tette Armand-t, olyannyira, hogy az úri szalonokban és a különböző estélyeken nyíltan és nyilvánosan kritizálta, sőt, pocskondiázta a többi színház műsorát, vezetőiket és tulajdonosaikat műveletlen fajankóknak nevezte, akik nem vették észre, milyen kincs csillogott a szemük előtt. Ezzel szemben az egekig magasztalta a Théâtre d'Or igazgatóját, aki bezzeg elég éles szemű és művészi lelkületű volt ahhoz, hogy felfedezze az ő zsenijét. „Mert – jelentette ki egyszer kissé spiccesen, színpadias gesztusok kíséretében a szalonok ámuldozó közönségének – zseni vagyok, ehhez kétség sem férhet. Nézzük csak meg, hányan fordultak meg az utóbbi időben a Théâtre d'Orban, és hasonlítsuk össze ezt az értéket bármely más színház nézőszámával!” Elmosolyodott. „A különbség nyilvánvaló. És kérem én: miért?” A szónoki kérdés megválaszolását a hallgatóságára hagyta.

Aztán váratlanul bekövetkezett a katasztrófa. A Théâtre d'Or díszlettárában tűz ütött ki, és a lángok néhány óra leforgása alatt elemésztették az épületet.

Armand-t természetesen lesújtotta a hír, de nem keseredett el. Biztosra vette, hogy az igazgató-tulajdonosnak elegendő tartaléka van a színház újjáépítéséhez. A próbák természetesen folytatódhatnak, gondolta, majd kibérelünk valami termet.

Kiderült azonban, hogy az igazgató semmiféle tartalékkal sem rendelkezik. Sőt, egyetlen megveszekedett vasa sincs. Ezt Armand akkor tudta meg, amikor az embert, akire jövőjét bízta, vasra verve beszállították az adósok börtönébe. Ekkor jutott a tudomására az is, hogy az igazgató pusztán azért szerződtette le őt, mert a komoly színműírók és rendezők már szóba sem álltak vele. Mindegyiknek tartozott. Abban reménykedett, hogy ez a fiatalember nem ismeri annyira a művészvilágban uralkodó viszonyokat, mint tapasztaltabb társai, és örömmel fog neki dolgozni, pusztán a lehetőségért és a beígért javadalmazásért. Az már csak a véletlenen múlt, hogy közös vállalkozásuk hasznót hozott; nem tudni miért, de a közönség megkedvelte Armand komédiáját.

A Théâtre d'Or leégett, az igazgató börtönbe került. Sebj, gondolta Armand, már éppen elég híres vagyok ahhoz, hogy kapva kapjanak utánam a többiek.

Talán így lett volna, ha a siker napjaiban nem száll a fejébe a dicsőség. A színigazgatók emlékezete olyan, akár az elefántoké; nem bírták elfeledni azokat a sértéseket, amelyekkel Armand a szalonokban halmozta el őket.

Eltelt egy hét, két hét, és senki sem tett ajánlatot az ifjú zseninek. Szorongatni kezdték a hitelezői. Ilyen kilátástalan helyzetben mit tehet egy pénztelen fiatalember? Felkeresi legközelebbi hozzátartozóját, és megpróbál némi támogatást kikunyorálni tőle. Armand is ezt tette, meglátogatta a nagybátyját.

Nagybátyja azonban úgy gondolta, a könyv kinyomtatásának finanszírozásával már éppen eleget tett az ifjú zseniért. Nem adott pénzt Armandnak, ám megígérte, hogy talál valami más megoldást. Armand csüggedten tért haza. Aznap éjjel nem írt – már gyertyát sem tudott venni.

Két nappal később üzenet érkezett a nagybátyjától, aki szokatlanul nyomatékosan arra kérte, látogasson el hozzá. *Azonnal!* Armandot meglepte ez a nagy sietség, de természetesen eleget tett a felkérésnek.

Bácsikája szívélyesen fogadta, és bemutatta egy meglehetősen furcsa külsejű úriembernek.

„Monsieur Coronado az egyik üzletfelem”, mondta. „Évek óta komoly... khm... kapcsolatban állunk egymással.”

„Igazán?” mosolyodott el Armand, és kezét nyújtott. „Szabadna megtudnom, mivel foglalkozik, *monsieur*?”

„Monsieur Coronado nagyon gazdag és befolyásos családból származik”, felelt vendége helyett Armand nagybátyja. „És van egy kuzinja, egy ifjú hölgy, aki szeretne színházat alapítani a családjuk birtokán.”

Armandnak a Coronado család palotájában töltött néhány nap alatt, részben a társalgás közben felcsipegetett információmorzsákból, részben pedig a Monsieur Coronadótól – Cupritótól – hallottakból úgy-ahogy sikerült összeállítania a mozaikképet. Henriette néhány hónapja belebolondult a színházba, és elhatározta, hogy színésznő lesz. A család tagjai meglepetten fogadták a bejelentést. A legtöbben csendes, elnéző mosollyal bólogattak – megszokták, hogy Henriette időnként előáll valami újfajta, sosem hallott ostobasággal –, csak Alejandro jegyezte meg, hogy nehezen fog menni a dolog, tekintve, hogy a színészethez színház és közönség is szükségeltetik.

„Ha nagyon akarod, berendezhetünk neked egy színházat”, mondta Alejandro. „Hely van bőven, de ami a közönséget illeti... Kétlem, hogy bárki bemerészkedne Saint Sanguéba csak azért, hogy megnézze, Henriette Coronado milyen csodálatosan mutat a színpadon.”

Henriette erre kijelentette, hogy őt nem érdekli a közönség, számára a művészet a legfontosabb, és különben is, ha nagyon akarja, hát szerez magának nézőket. Majd ő megmutatja! Mondhat Alejandro, amit akar, az emberek igenis el fognak jönni Saint Sanguéba, sőt messze földről is idesereglenek. Hogy veszedelmesnek tartják a várost? Ez az apróság senkit sem fog érdekelni, ha majd híre megy a dolognak.

„El fog jönni az az idő”, jelentette komoly, ám dühtől vöröslő arccal Alejandrónak, „amikor Henriette Coronado neve fogalommmá válik!”

Az örök cinikus Cuprito erre megjegyezte, hogy Henriette Coronado neve máris fogalom, csak az a kár, hogy a város határain túl nem sokan ismerik. Henriette rámeredt Cupritóra, aztán odaugrott hozzá, és karmolta, ütötte, harapta, ahol érte.

„Jól van, jól van!” mondta Cuprito félig nevetve, félig komolyan, miközben Alejandro és Carlos Barbastro lehúzták róla Henriette-et. „Ha ennyire akarod, ám legyen. Segítek neked.”

A család ellátását ekkor már jó ideje Cuprito biztosította Számos városon kívüli személlyel állt kapcsolatban, akik élelmiszert szállítottak Saint Sanguéba, hogy aztán kincsekkel, a többi

családtól elrabolt értékekkel megrakodva térjenek haza. Cuprito felkereste az egyik kereskedőt, aki pár hónappal korábban megajándékozta őt egy nyomtatott könyvecskével, az unokaöccse szindarabjával. A kereskedő bemutatta neki az ifjú zsenit, és Armand néhány nappal később már a Coronado család vendégszeretét élvezte.

Kicsit furcsának találta, hogy Saint Sangué határába érve Cuprito behúzódott a paratölgy-erdőbe, mondván, hogy meg kell várniuk a naplementét, mert világosban elég kockázatos lenne bemenni a városba.

„Van egy kis viszálykodás a családom meg a Saint Sangué-i csócselék között” magyarázta, „de ne féljen, semmi komoly. Időnként találkozunk, egy kicsit hirigelünk, aztán megy mindenki a maga dolgára.”

Néhány nap múlva Cuprito egy ilyen „kis hirigelés” során megsebesült, jajgatott fájdalomban, de miután bevitték ahhoz a titokzatos úriemberhez, akit a házban mindenki csak „Nagyapó” néven emlegetett, már egészen vidám volt. Armand gyanította, hogy Nagyapó valamiféle erős fájdalomcsillapítót adhatott be Cupritónak, mert utána egész este csak vigyorgott, és bármit mondtak neki, egyfolytában ugyanazt a pár szót ismételte válaszul:

„A vér hatalma mindent legyőz. A vér hatalma mindent...”

Az érzését követő napon Armand megismerkedett Henriette-tel. Az elbűvölő kisasszony azonnal mély benyomást tett rá szépségével, vidámságával és – az ő helyzetében ezt sem hagyhatta figyelmen kívül – nagylelkűségével. Közölte Armanddal, hogy egy héten belül elő kívánja adni első színművét, amit nemrégiben írt, és hogy számít a rendező úr segítségére. Hogy kérésének nyomtatékot, Armandnak pedig némi motivációt adjon, lehúzta az ujjáról egyik gyémántgyűrűjét.

„Előleg ...” mondta. „Nyugodt lehet, érdemei szerint fogjuk mérni a tiszteletdíját. Kaphat aranyat, ezüstöt... és talán még valami mást is”, tette hozzá. Kacéran felnevetett, s olyan szerelmes pillantást vetett Armandra, hogy a fiatalember elpirult. Kétség sem férhetett hozzá, Henriette első látásra belészeretett, de legalábbis heves vonzalmat táplált iránta.

Armand déltájban, szobája magányában tüzetes vizsgálatnak vetette alá a gyűrűt, és nem kis döbbenettel állapította meg, hogy az árából akár új színházat is építhet majd magának. No persze nem akkorát, mint a Théâtre d'Or volt, hanem egy kisebbet; de az végre a sajátja lesz, ahol csak az ő darabjait fogják játszani, és akkor... Akkor azok, akik a Théâtre d'Or pusztulását követően elfordultak tőle, majd rájönnek, hogy nem lehet őt olyan könnyen leírni, mint hitték!

– Kedves Armand-m! – szólította meg Henriette a gondolataiba merülő, ifjú művészt. – Nem tudom, találkozott-e már Alejandro kuzinommal...

Armand a Henriette-től alig karnyújtásnyi távolságban álló férfira nézett, aki első pillantásra szakasztott mása volt a mögötte függő festményről komor arccal letekintő embernek. Haját furcsa loknikba fonva viselte, a ruházata is különös volt, határozottan azt sugallta, hogy nem tartozik a finom lelkű úriemberek közé, inkább afféle nemesi deszperádó. Mintha valami régi képeskönyvből lépett volna ki, gondolta Armand, miközben kezét nyújtott az öles termetű, izmos férfinak.

Alejandro a színműíró kezére sandított, felhorkant, elhúzta a száját, és elfordította a fejét. Armand zavartan álldogált előtte, majd segélykérő pillantást vetett Henriette-re.

– Ah, drága Armand! – kuncogott az ifjú hölgy. – Kérem, bocsássa meg kuzinom bárdolatlanságát! Tudja, Alejandro nem kimondott művészlélek...

Alejandro morgott pár szót, aztán odébb sétált. Armand meg mert volna esküdni rá, hogy valamiféle „híg vérű férgekről” motyogott. Zavara tovább fokozódott. Henriette épp idejében sietett a megmentésére: belékarolt, és elindult vele az asztalfő felé.

– Ah, én jó Armand-m, annyira izgatott vagyok! Mit gondol, sikerünk lesz? Ugye nem vallunk szégyent?

– Ugyan már, *mademoiselle*, kegyed túlságosan kishitű! – nyugtatta meg mély meggyőződést színelve, noha valójában korántsem volt ilyen biztos a dolgában. Henriette-nek, mint az elmúlt pár napban kiderült, eléggé egyéni elképzelései voltak a színházról. Az általa írt darab egyáltalán nem illeszkedett a színművészet korszerű vonulatába, talán az antik görög drámákhoz hasonlított, vagy még inkább az ókori misztériumjátékokhoz: szerepelt benne a kar, és valamiféle ooidipuszi konfliktust dolgozott fel, de egészen szokatlan formában. Ami a cselekményt illeti, az éppenséggel nem tengett túl, néhány apróbb, művi csetepatétól eltekintve. A téma középpontjában valami homályos, vérfertőző családi bonyodalom állt, a szereplők úgy szerették egymást, hogy közben folyton gyűlölködtek, mindenki mindenkinek a rokona volt, kivéve természetesen a kar tagjait, meg egy-két „idegent”. A kar csak ritkán jutott szóhoz, akkor sem a megfelelő helyen hallatta a hangját, az őt idegen közül pedig csupán egynek volt szöveges szerepe, a másik négy halottat játszott.

Armand azt is furcsának találta, hogy Henriette semmit sem volt hajlandó elárulni neki a dráma végkifejletéről. Megpróbálta meggyőzni róla, hogy a történet és a szöveggönyv alapos ismerete nélkül nem tudja megrendezni a darabot, ám hiába erőlködött. Mikor aztán Cupritótól

megtudta, hogy Henriette idegileg gyöngéledik, az akaratos hölgy pedig ismét megajándékozta egy gyűrűvel, úgy döntött, nem akadékoskodik tovább, félreteszi művészi meggyőződését, kibírja ezt a pár napot, aztán dús gazdagon hazatér, és építtet... Mit építtet? Vesz magának egy igazi színházat!

Addig azonban túrnie kell. Valahogy majd csak elviseli Henriette ostobaságát, hajmeresztő ötleteit és szerelmes pillantásait. Szó se róla, szép nő volt, de Armand valahogy viszolygott tőle, esze ágában sem volt kihasználni a kínálkozó alkalmat a hódításra.

Hét napig keményen dolgoztak, reggeltől késő estig próbáltak, így Armand-nak nem igazán nyílt módja rá, hogy megismerkedjen a családtagokkal és a személyzettel. Csak Cupritóval futott össze néha, no és persze a szolgálakkal, akik minden kívánságát teljesítették. Ez fölöttébb furcsa volt, ugyanis Henriette kijelentette, hogy a bemutatón kuzinjai fogják játszani a főszerepeket, próbálni viszont nem érnek rá, ezért egyelőre a szolgák helyettesítik őket. Armand legyen egészen nyugodt, mind megtanulják majd a szövegüket.

Az ifjú művésznak ezzel kapcsolatban komoly kétségei voltak, és legszívesebben kikacagta volna a bolond nőszemélyt; ám aztán eszébe jutottak a gyémántgyűrűk, és lenyelte a szájára kívánczó gúnyos megjegyzést.

„Igazán nem kívánok akadékoskodni, Mademoiselle Coronado, de honnan tudják majd a kedves rokonai, hogy mikor kell színpadra lépniük, és mikor mit csináljanak?”

„Ó! Ne aggódjon, édes Armand-m, tudni fogják!” Henriette bizalmasan közelebb hajolt hozzá, és a fülébe súgta: „Tudja, a témát az életből meríttem... Úgy is fogalmazhatnánk, hogy kuzinjaim önmagukat fogják alakítani.” Hátradőlt, csilingelő hangon felnevetett. „Így lesz a legérdekesebb, nem igaz? Még mi, az író-főszereplő és a rendező sem láthatjuk teljesen előre a cselekmény menetét. Elmés újítás, nemde? Egyszerre leszünk színészek és közönség, így a darab még számunkra is tartogat majd meglepetéseket.”

Armand nem sokat értett abból a ködös fejtegetésből, amit Henriette ezt követően előadott neki, de közben az agya legmélyén motoszkálni kezdett és önálló életre kelt egy gondolat. Lehet, hogy van abban valami, amit ez az egzaltált nőszemély mond. Az élet és a művészet, a valóság és a színház egymáshoz közelítése... A szereplők és a közönség egyszerre szemlélői és részesei a színpadon zajló történeteknek... Igen, fölöttébb érdekes elgondolás. Elhatározta, hogy ha kiszabadul ebből az egyre kényelmetlenebb és nyomasztóbb helyzetből, ha végre *meg-vá-sá-rol-ja* a saját színházat, ki fog próbálni valami hasonlót.

Henriette gyöngéd mozdulatokkal Cuprito mellé vezette Armand-t, leültette, majd maga is helyet foglalt.

– Sajnos, kedves Armand, Carlos kuzinom és Annabelle érkezésére még várnunk kell. Akadt egy kis elintéznivalójuk.

Armand rengeteget hallott már Annabelle-ről, akit Henriette és Cuprito is mindig a legnagyobb tisztelettel emlegettek, de még egyszer sem sikerült találkoznia vele.

– Művelt és szellemes hölgy lehet – jegyezte meg bizonytalanul. – S fölteszem, tehetséges is, ha kegyed éppen órá osztotta a főszerepet, Mademoiselle Coronado.

Henriette bólintott.

– Igen, Annabelle egészen különleges személy. – Fölemelt kézzel körbemutatott. – Nos, hogy tetszik a színpad?

Armand körülnézett, mielőtt azonban válaszolhatott volna, két fiatal nő vonult be a helyiségebe. Egyforma ruha volt rajtuk, ékszereket nem viseltek. Arcuk viaszosan sápadt volt, a tekintetük réveteg. Henriette odabíccentett nekik, mire leültek az asztal végére.

– Hát igen... khm... a színpad... – motyogta Armand.

Henriette-nek a színpadról is egészen sajátos elképzelései voltak. Meggyőződéseként hangoztatta, hogy ilyesmire egyáltalán nincs szükség, hisz ugyebár „*színház az egész világ*”, ahogy az a bizonyos szigetországi úriember mondta; ha pedig ez így van, akkor azt is bátorsággal ki lehet jelenteni, hogy a világ egy kis része, például egy palota, lényegében azonos a színpaddal.

„Valamelyik ebédlőnket fogjuk átrendezni”, újságolta Armand-nak. „Kitakarítatom, és kész. Egyébként is, ha mindegyikünk egyszerre lesz szereplő és néző, úgyis testközelből fogjuk látni-hallani az eseményeket. Semmi értelme egy pódiumon bohóckodni, amikor nyugodtan, kényelmesen is megoldhatjuk. Vagy talán”, nevetett, „ön úgy képzelte, kedves Armand, hogy előadok egy mondatot a színpadon, aztán gyorsan leszaladok a nézőtérre, onnan hallgatom végig, hogy a partnerem mit válaszol, majd újra irány a színpadra, és megint mondok valamit? Ami pedig a díszleteket és a kellékeket illeti, Nagyapó megígérte, hogy ebben segítségemre lesz.”

Ez a szokatlan elképzelés is elindított Armand agyában egy gondolatot. Bármilyen furcsa, de kezdett rádöbenni, hogy sokat tanulhat ettől a nőtől. Nem is olyan nagy baj, hogy hibbant egy kicsit. Ha majd a saját színházában próbálja ki ugyanezt, biztos őt is sokan bolondnak fogják tartani, de... de nem számít, elvégre az örültet csak egy hajsza választja el a zsenitől. Vagy

fordítva? Mindenesetre valahogy így szokták mondani. Miközben vonakodva elfogadta Henriette ötleteit, lelki szemei előtt lassan alakot öltött saját majdani színháza. Mi lenne, ha ott sem építene színpadot? Ha például a darab egy ebédelőben játszódik, a nézőtérén kell felállítani egy hatalmas asztalt, és köré ültetni a közönséget meg a szereplőket. Az előbbi figyel, az utóbbiak pedig mondják a szövegüket. A néző így testközelből szerezhethet élményeket, ráadásul mind az öt érzékszerve révén, hiszen nemcsak látja és hallja a színészi produkciót, hanem szagolja és tapintja is, s közben akár jóféle bort is kortyolgathat.

A két viaszsápadt nő után egy középkorú, szürke ruhás, jellegtelennek tűnő férfi érkezett.

– Ah, milyen figyelmetlen vagyok! – kiáltott Henriette, és tapsolt. – Bort Monsieur Armand-nak!

A fal mellett árnyékként álló szolgák egyike azonnal ott termett egy pókhálós borospalackkal. Armand odatartotta neki gyönyörűen csiszolt, ólomkristály ivókelyhét, s kedvtelve figyelte, ahogy lassan megtelik rubinvörös, bódító illatú nedűvel.

– Nem is tudom, hol késnek a többiek! – Henriette először Alejandróra pillantott, aki az asztal túloldalán ült, majd Cupritóra.

Cuprito mosoly gyanánt rávillantotta hegyes ragadozófogait.

– Fogalmam sincs, kicsikém. Bizonyára közbejött nekik valami. Annabelle azt mondta, csak ide néznek le a... – Elhallgatott, Armand-ra sandított. – ...ide, a közelbe. Ami pedig Nagyapót illeti...

– Az öreg nem jön – mordult fel Alejandro. – Szolgahetet tart.

– Ó! – Henriette az ajkához kapta a kezét. – Már megint? Pedig megígérte, hogy itt lesz! – Mentegőzve pillantott Armand-ra. – Tudja, kedves Armand, ő ilyenkor nem fogadhat vendégeket, nem étkezhethet társaságban, és nem fogyaszthat sem alkoholt, sem meleg ételt. Meg kell tartóztatnia magát az összes világi örömtől. Ugye, a lelkek miatt...

– Ah, a lelkek! – sóhajtott Alejandro mélyen, teli tüdőből, szinte sóvárogva. Egy hajtásra kiürítette poharát, majd vendégük példáját követve odatartotta egy háttérben várakozó szolganak, aki fűgén, ügyes kézzel újratöltötte.

– A lelkek... – mondta Henriette hirtelen elkomorodva.

– Ööö... miféle lelkek? – kérdezte Armand feszengve. Attól félt, elveszíti a társalgás fonalát; a nehéz bor máris a fejébe szállt. Nem tudta volna megmagyarázni, miért, de határozottan feszélyezte Alejandro jelenléte. Valahányszor ránézett, olyan érzése támadt, mintha egy múltból megelevenedett hősalkakkal ülne szemben. – Miféle lelkek?

– Elhunyt hozzátartozóink lelkei – magyarázta Henriette. – Nagyapó szerint itt élnek velünk, a palotában, és ha nem adjuk meg nekik a kellő tiszteletet, akkor... – Legyintett, és vidáman elnevette magát. – Hagyjuk, badarság! Tudja, édes Armand, a mi drága Nagyapónk egy kissé... – Könnyedén megkocogtatta halántékát a mutatóujjával.

Kétségkívül, gondolta Armand; és nem ő az egyetlen.

– Henriette! – dörrönt Alejandro hangja. – Ne beszélj így az öregről egy *idegen* előtt! Inkább szégyellnéd magad, hogy ilyen bárgyúságokkal foglalkozol, mint ez a színházasdi! Mi szükség van erre? Aminek meg kell történnie, az úgyis megtörténik, fölösleges a bazári majmot játszani hozzá!

– Unom már a szeánszokat! – kiáltott fel Henriette. – Talán baj, hogy szórakoztatóbbá akarom tenni őket?

– Bajnak nem baj, de minek hozzá ez a pojáca? – kérdezte Alejandro.

– Ő nem pojáca, hanem művész. És különben is, egyszer igazán alakulhatnak úgy a dolgok, ahogy én akarom!

– Inkább azzal foglalkoznál, hogy gyereket szülj!

A nő összerezzen, arcáról leolvadt a jókedv. Lehajtotta a fejét, szégyenkezve lesütötte a szemét, aztán lassan felnézett Armandra.

– A szolgahetet – mondta teljesen megváltozott hangon – kisebb ünnepséggel szoktuk befejezni. – Elmosolyodott. – Remélem, kedves Armand, még a mi körünkben fog időzni, amikor Nagyapó megadja a jelet a lakomára!

– Elnézést... miféle szeánszról van szó? – érdeklődött Armand. Kissé kínosan érezte magát az iménti perpatvar során, nem utolsósorban, mivel semmit nem értett belőle.

– Semmi, semmi, igazán lényegtelen – felelte Henriette sietve. – Ez amolyan... családi szokás nálunk. Időnként összeülünk, és mindenféle érdekes dologról beszélgetünk, régi históriákról meg az őseinkről.

– Beszélgetünk? – kérdezte Alejandro.

– Igen, mi mást csinálnánk? – meredt rá Henriette.

Egy libériás lakáj Alejandróhoz lépett, a fülébe súgott valamit. Az öles termetű férfi bólintott. A szolga elsietett, és néhány társával nekilátott behordani az ételeket.

– Várunk még egy kicsit, aztán hozzákezdünk – morogta Alejandro. – Szeretnék már túllenni ezen az egész ostobaságon.

– Ó, Alejandro! – kiáltott Henriette durcásan. – A többiek nélkül semmit sem ér az egész!

Bátyja megvonta a vállát, előredőlt, a pecsenyevillával kihalászott az egyik óntálról egy sáfránytól sárgálló, zamatos levet eresztő bélszínszeletet, és mogorván beleharapott.

– Jönni fognak. Muszáj nekik.

Armand, hogy egyre fokozódó zavarát palástolja, belekortyolt a borába. Velőtrázó sikoly harsant a folyósóról. Az ifjú színműíró félrenyelte az italt, köhögni kezdett. A szeme könnybe lábadt, nem kapott levegőt. Előregörnyedt. Henriette aggódva megveregette a hátát.

Amikor krákgogva, prüszkölve, a szemét törölgetve feltekintett, Armand elcsodálkozott. Köhögőrohama alatt az asztaltársaság két fővel megszorodott. Alejandro mellett egy fiatalos külsejű nő ült, már-már botrányosan rövidre nyírt frizurával, két terítéssel odébb pedig egy nyúlánk, keskeny arcélű férfi igazgatta az asztalkendőit, aki a megszólalásig hasonlított Cupritóra. Ezek meg hogy kerülnek ide? – tűnődött elképedve.

– Drága Armand-m, engedje meg, hogy bemutassam önnek szeretett kuzinjaimat. Annabelle. – A rövid hajú nő pillantása az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül siklott át rajta. – Carlos Barbastro. – Cuprito alteregója viszont széles, kedélyes mosollyal ajándékozta meg. – Mint bizonyára észrevette, ők ikertestvérek Cupritóval; Carlos születésénél azonban egyéb körülmények is közrejátszottak, innen a második neve. Kuzinok, ez itt Armand művész úr, szerzőtársam és rendezőm.

– A pojáca – morogta Alejandro, és az újonnan érkezettek felé fordult. – Hogy sikerült?

Carlos Barbastro semmitmondóan felvonta szemöldökét. Annabelle dühöset horkantott, akár egy felbőszült vadmacska.

– Az átokfajzat Perpignanok! – fújta.

– Perpignanok? – kérdezett közbe Cuprito. – Hát nem a Boucicault-k ellen mentetek?

Annabelle nemet intett, aztán megvonta a vállát.

– Nem mindegy? Féreg banda mind a kettő. Két csatlóst vesztettem. Az egyik a Gyapjas.

Alejandro bosszúsan csóválta a fejét.

– A Gyapjas! – sikoltott fel Henriette. – Éppen ő? Jaj, most mi lesz? – Armand-ra nézett. – Tudja, kedves Armand-m, a Gyapjas az a szolga, akinek komoly szerepe lett volna a színdarab zárójelenetében, amikor... – Hirtelen elhallgatott. – Ó, de csacsi vagyok, el is felejtettem, hogy ezt a részt még ön sem ismeri! Most mit csináljak? Mit csináljak? – Homlokát ráncolva pillantott Annabelle-re. – Remélem, hoztatok pár foglyot.

Annabelle az asztalra könyökölve bort hörpölt egy hatalmas ónkupából, és semmi hajlandóságot nem mutatott, hogy válaszoljon, mielőtt végez vele. Mikor az utolsó kortyot is benyakalta – döbbenetesen jó huzatja volt – koppanva letette a poharat, hátradőlt a székében, és kihívó tekintetet vetett Henriette-re.

– És ha igen?

Henriette felpattant.

– Akkor add nekem őket! Legalább az egyiket. Szükségem van valakire a Gyapjas helyett.

Közben három fiatalember és egy ifjú hölgy lépett be a terembe. Szó nélkül megálltak az ajtóban, Annabelle-re néztek, megvárták a bólintását, majd és helyet foglaltak.

– Add nekem az egyiket! – ismételte Henriette szinte toporzékolva.

Annabelle szúrósan rámeredt, aztán intett az állával Carlosnak, aki kisietett a folyósóra. Henriette mosolyogva nézett körül, haragja pillanatok alatt elpárolgott.

– Úgy látom, már csak Nagyapó hiányzik...

– Az öreg nem jön, már mondtam! – mordult fel Alejandro.

A folyósóról kiabálás hallatszott, majd egy tompa puffanás, azután egy éles férfisikoly.

– Segítene valaki? – érkezett Carlos hangja.

Alejandro intett a szolgálknak, akik közül kettő kisietett, hogy közös erővel bevonszoljanak egy magatehetetlen embert. Két másik dermedten, falféher arccal, összeláncolt kézzel követte őket. Carlos Barbastro hátulról noszogatta a menetet.

– Nos, húgocskám? – kérdezte Henriette-re nézve. – Melyiket választod?

Henriette a foglyok elé lépett. Az egyik egészen fiatal volt, szinte még gyerekfiú, a másik horgas orrú, kopasz öregember, fehér kecskeszakállal. A harmadik eszméletlenül hevert a padlón, szája sarkából és bal füléből vér csorgott a pazar keleti szőnyegekre.

– Apa, fiú, unoka – mondta Carlos Barbastro. – Mind a Perpignanok csahosai. Melyikük kell, Henriette?

Henriette kipirult arccal méregette a foglyokat, egészen elragadta a lelkesedés. Izgatottan összeacsapta tenyerét, majd hirtelen elhatározással a fiúra mutatott.

– Ez lesz a legjobb a végéhez, és... – Az öregemberre nézett. – Ennek szép a szakálla. Őt már az elején felhasználhatjuk.

Carlos Barbastro Annabelle-re pillantott, aki egykedvűen megvonta a vállát.

– És vele mi legyen? – kérdezte Carlos.

– Ültesd ide, ebbe a székbe! – kérte Henriette. – Ő lesz a közönség... ha magához tér. – A szolgák beemelték a karosszékbe az eszméletlen embert, szorosan odakötözték hozzá, a másik kettőre pedig fehér leplet adtak. A leplek Henriette tervei szerint készültek el; tulajdonképpen közönséges vászonlepedők voltak, a közepükön nagy lyukkal, amin a mellékszereplőknek – a két fogolynak meg a kart alkotó szolgáltnak – egyszerűen át kellett dugniuk a fejüket. Derékban vaslánccal fogták őket össze.

A hat szolga is felöltötte leplét, majd a foglyokat közrefogva felsorakoztak a számukra kijelölt helyen. Henriette roppant fontosnak tartotta, hogy minden szereplő pontosan ott kezdje az előadást, ahol az általa kidolgozott színpadrend előírja, ezért a parkettára fehér krétával kis köröket rajzolt, ezekbe kellett állniuk.

A kar a hatalmas ebédlőasztal felső végétől balra helyezkedett el. Az asztalfő üresen maradt, jobbra Alejandro és Annabelle ült, Carlos Barbastro a nő mellé telepedett le. A másik oldalon Cuprito és Armand foglalt helyet, utánuk következett Henriette üres széke, aki egyelőre izgatottan rendezkedett a teremben. A két viaszarcú nő, a középkorú férfi, a három fiatalember meg a velük érkezett ifjú hölgy a hosszú asztal másik végén ültek, az ajtóhoz közelebb, Henriette és Carlos Barbastro között.

– Azt hiszem, már csak Nagyapó hiányzik! – mondta Henriette.

– Nem fog eljönni.

– Pedig megígérte... – Henriette hangja sirós volt.

Alejandro ingerülten fűjt egyet, meg akart szólalni, ám Armand megelőzte.

– Mi lenne, ha várnánk még egy kicsit?

Alejandro dühösen meredt Armand-ra, az arca kivörösödött, és nyitotta volna a száját valami nem túl barátságos replikára, amikor Annabelle szelíden megérintette a kezét.

– Hagyd. Gondolj a húgodra.

Henriette visszatért a székéhez, lehuppant rá, idegesen gyűrögette szoknyáját az ölében.

– Akkor hát kezdjük!... Armand, ha megkérhetném...

Az ifjú művész egy pillanatilag értetlenül bámult rá, aztán észbe kapott, felállt, és az ajtóhoz ment.

– Az én kis Armand-m lesz a sűgő! – áradozott Henriette.

– Az én kis Armand-m! – ismételte Alejandro gúnyos horkantással. Annabelle ismét megérintette a kezét, s ezúttal rajta is hagyta a sajátját, nem húzta vissza.

– Igen! *Az én kis Armand-m* – mondta dacosan Henriette. Alejandróra nézett. – Talán nem tetszik valami, kuzin?

Alejandro hallgatott.

– Semmi gond, Henriette – felelte helyette Annabelle. – A bátyád egyszerűen féltékeny az idegenre.

– Féltékeny? – csodálkozott Henriette.

Annabelle felnevetett.

– Ejnye, kuzin, a vak is látja, mit érzel a művész úr iránt!

Henriette arca lángvörösre gyúlt, aztán sietősen nyelt egyet, és mély lélegzetet vett.

– Engem nem zavar – folytatta Annabelle. – Csak tudd, hol a határ.

– Ne feledd a vér törvényét! – mordult fel Alejandro. Talán mondta volna még tovább is; ám a karcsú női ujjak, melyek eddig hanyagul odavetve pihentek a kezén, hirtelen vércsekarmokká görbültek, és olyan erővel vájtak a húsába, hogy az öles termetű férfi önkéntelenül felszisszent, arcából kifutott a szín. Bösz vicsorral fordult Annabelle felé, ám a nyírott hajú nő rezzenetlenül állta a tekintetét; tágra nyíló orrcimpáin reszketés borzongott végig, s egy pillanatra kivillantotta rá a foga fehérjét.

Lankatag taps hallatszott az asztal túloldaláról. Mindketten odafordultak.

– Ez a menet, úgy látom, a szebbik nemé. – Cuprito hanyagul rájuk köszöntötte borral teli poharát. – Megjegyzem, Alejandro kuzin, a te tombolásaidat aránylag gyakran van alkalmam tanulmányozni. Momentán inkább húgocskánk drámai művére volnék kíváncsi.

A tagbaszakadt férfi dühösen döfött a pecsenyevillával egy újabb véres bélszín után. Annabelle eleresztette a kezét, és bátorító pillantást küldött a húguk felé.

Henriette megnedvesítette telt ajkát, és visszagaragdta magához a szót.

– Armand lesz a sűgő – szögezte le mindenekelőtt. – Nem vesz részt a játékban, de ha valaki megakad a szöveggel, azt ki fogja segíteni. – Kis szünetet tartott, majd zengzetes, emelt

hangon folytatta: – Tisztelt közönség, tisztelt szereplők, ezennel megkezdjük előadásunkat, melynek címe... – Armandra nézett.

Az ifjú művész széles ívű, teátrális taglejtéssel meghajolt, mintha nemlétező kalapját lengetné meg, és kieresztette kellemes baritonját.

– A VÉR TAJTÉKA! Írta: Henriette Coronado.

Elhallgatott.

Mély csend támadt. Annabelle a ruhája kivágásába nyúlt, előhúzott egy nagy köteg papírost, fellapozta az elsőt, és némán belemerült az olvasásába.

A csend kezdett kínosan hosszúra nyúlni.

– Most mi van? – érdeklődött Cuprito. – Hatásszünet?

– Ööö... itt a Nagyapó szövege következne – mentegetőzött Armand.

– Az öreg nem jön – jelentette ki Alejandro.

– Biztos vagy benne!

A hang rekedt volt, mégis erőteljes. Armand riadtan kapta hátra a fejét. Mikor megpillantotta az alacsony, görnyedt hátú alakot az ajtóban, kis híján megállt a szívverése. A férfi – mert a hangjából ítélve férfi lehetett, méghozzá roppant öreg – bíborszínű leplet viselt, arcát földbarna maszk takarta, amelyre sárgával és fehérrel szemeket és agyarakat festettek.

– Nagyapó!

Armand észbe kapott.

– Monsieur Coronado... – dadogta.

Az álarcos aggastyán imbolyogva ellépett mellette. Szemlátomást nehezeire esett a járás; lélegzete asztmásan zihálva sípolt a barbár maszk alatt.

– Hát mégis eljöttél? – kérdezte rajongva Henriette.

– El. – Nagyapó sántikálva megkerülte Henriette-et és Cupritót, az asztalfőhöz ment, megkönnyebbült szusszanással lehuppant a brokáthuzatú karosszékbe. – Sőt, mint láthatod, még ezt az ostoba maskarát is felvettem. A te kedvéért, kicsikém.

– Ó, köszönöm, Nagyapó, köszönöm!

– Nem hittem volna, hogy hagyod belerángatni magad ebben a bolondságba! – mondta Alejandro halkán. – Úgy tudtam, szolgálhatet tartasz, és...

Az öreg felemelte a kezét. Görbedt, köszvényes ujjai hosszú, sárgásszürke karmokban végződtek.

– Ma ünneplünk.

– Mit? – kérdezte Annabelle.

Az aggastyán karja lassan visszaereszkedett az asztalra.

– Előbb legyen meg Henriette szórakozása, utána elárulom. Ez lesz... – vihogott föl metsző hangon – ...a jutalmatok a sikeres előadásért. Csak annyit mondhatok: kártyát vetettem, és jó hírem van számotokra.

– Kezdhetnének végre? – türelmetlenkedett Alejandro. – Szeretnék már túlesni rajta.

– Jaj! – sikkantott föl Henriette. – Hol a kutya? Hol az a naplopó a kutyaival? Arthur! Arthur!

A folyosóról puffanás hallatszott, jajgatás, porceláncsörömpölés, boruló bútorok robaja. A következő pillanatban kicsapódtak az ajtószárnyak – Armand alig tudott félreugrani –, és egy hatalmas, hófehér dog rontott az ebédlőbe, a földön vonszolva maga után egy ragyás képű, libériás lakájt, aki jajgatva kapaszkodott a póráz végébe.

– Jól van, Arthur! – Henriette odasietett az izgatottan szimatoló doghoz, leguggolt, megsimogatta a fejét. – Jól van. Ülsz!

A kutya nem engedelmeskedett, mellső lábával a felegyenesedő Henriette combjára támaszkodott, megpróbálta megnyalni a kezét.

– Ülsz! – ismételte Henriette bosszúsan. A kutya ügyet sem vetett a parancsra. – Ültesd le! – rivallt a nyögve feltápáskodó lakájra, aki a póráz végét tartotta.

A szolga azonban hirtelen mozdulatlaná dermedt, leesett állal bámulta a fehér leplekbe burkolózó, botcsinálta színészkart. Azazhogy csak egyiküket: a kopasz, kecskeszakállas öreget, a Perpignan család foglyul ejtett csatlósát.

– Azt mondtam, ültesd le!

A ragyás lakáj tétova mozdulatot tett, mintha el akarna indulni az öregember felé, Henriette ingerült utasítására azonban megtorpant, visszanézett, és rekedten rászólt a kutyára.

– Arthur! Ülsz!

Alejandro éppen ivott, Annabelle a mellette ülő Carlos Barbastróval beszélgetett, Cuprito pedig harisnyába bújtatott lábát tapogatta. Egyiküknek sem tűnt fel a lakáj elbizonytalanodása, ám Armand figyelmét nem kerülte el a köztánc. Homlokráncolva szemügre vette előbb a szolgát, majd a kecskeszakállast. Hasonlítanak, állapította meg magában. Mint két testvér...

– Kezdjük már, a kórságos keservit neki! – Alejandro olyan erővel csapta az asztalra a poharát, hogy a finom kristálykehely ezer szilánkra robbant szét.

A bizonytalankodásnak Nagypapa vetett véget. Halk, de határozott hangon beszélni kezdett.

– *A vér parancsa mindennél erősebb. A vér hatalmának élő s holt egyformán behódol...*

Armand érdeklődve figyelt. Már több tucatszor hallotta Henriette bugyuta szövegét, és többször megállapította magában, hogy ennél laposabb bevezetést talán még sohasem írtak színdarabhoz a világtörténelem folyamán, most azonban... A púpos vénember álarca mögül kibuggyanó szavak szinte életre keltek, rejtett tartalommal teltek meg, külön-külön és együttesen; az egész zagyvaság valahogy értelmet nyert.

– *Ki megtagadja a vér parancsát, a túlvilágon sem lelhet nyugalmat* – folytatta az öregember. – *Ki megszegi a vér törvényét, üzőtt vaddá válik életében, és holtában is az marad. Életében az élők hajtják nemes versengésben, hogy melyikük keze mérje rá a végső csapást; holtában az engedelmes holtak üzik, hogy megismertessék vele a Második Halál gyötrelmeit.*

Armand ezt a passzust különösen utálta. Halottak, akik halottakra vadásznak? Ilyesmi is csak ennek az eszelős nőszemélynek az agyából pattanhatott ki.

– *Az élők fel sem foghatják, milyen lehet a Második Halál...*

Az aggastyán szünetet tartott.

– Mondom: *a Második Halál!*

Armand észbe kapott, a kar felé fordult, intett a szolgálknak, akik a jelre kórusban megismételték az utolsó két szót.

– *A Második Halál!*

– Sok van még? – nyögött Alejandro.

– Csitt! Én következem – szólt rá Annabelle, majd mély lélegzetet vett, és beszélni kezdett. Bársonyos alt hangja volt, sokkal kellemesebb, mint a húgáé. – *A parancstagadó holtaknak menekülniük kell az engedelmes holtak elől, és csak itt, az élők világában lelhetnek menedéket.*

Csend.

Annabelle oldalba bökte Alejandrot, aki felmordult, majd kelletlenül belelesett kuzinja papírjaiba, és hangosan felolvasta szövegét.

– *És nekünk, útutazóknak az élők világában, kötelességünk visszaűzni őket a túlvilágra, ahol elnyerik méltó büntetésüket...*

Armand beintett a karnak.

– *A Második Halált!* – kiáltották a szolgálak.

Henriette lehunyta szemmel, átszellemült arccal szólalt meg.

– *Ablakot nyitunk a túlvilágra, segítő kezet nyújtunk az engedelmes üldözőknek, átsegítjük őket az élők világába, hogy itt is tovább üldözhessek a vétkesek lelkét!*

– *Vétkesek lelkét!* – ismételték a szolgálak.

– *Ablakot nyitunk a túlvilágra, átsegítjük rajta a bosszúállókat, megmutatjuk nekik a parancstagadók nyomát, hogy...* – Henriette zavartan elhallgatott, büntudatosan pislogott Cupritóra. – Ez a te szöveged lett volna – súgta. – Ne haragudj!

Cuprito hanyag eleganciával vállat vont, és tovább szeletelte a tányérján heverő sültet.

– Nem baj, mondd csak! – csámcsogta teli szájjal.

– *Hogy* – folytatta Henriette – *rájuk mérhessék a Második Halált!*

– *A Második Halált!*

Itt kis zavar támadt, mert Carlos Barbastrónak meg az asztalvégen csoportosuló mellékszereplőknek egyszerre kellett volna megszólalniuk, ám Carloson kívül csak az egyik viaszarcú nő kapott észbe idejében.

– *Az élőknek kötelességük kitárni az ablakot...*

– *Az ablakot!* – visszhangozta a kar.

– *...és kötelességük betartani a törvényeket.*

– *A vér törvényeit!* – vágta rá kórusban a szolgálak.

– *Ki pedig megszegné a törvényt, s idegen vérral fertőzné családjá vérért* – vette át a szót Henriette –, *sújtsa azt az Első Halál!*

– *Az Első Halál!*

Armand bizonytalanul pillantott Henriette-re, mert elérkeztek a szövegkönyv első üresen hagyott foltjához, amiről a próbákon a nő csak annyit mondott neki, hogy az ő kis magánszáma következik.

Henriette felállt az asztaltól, a kar elé lépett. Magasra emelt kezében penge villant.

– *Az élőknek irtani kell az idegen vért!*

A penge lecsapott.

– *Az idegen vért!* – ismételte a kar.

A borotvaéles acél átmetszette a fiatalabbik Perpignan-csatlós torkát. A fiú vért bőfögre dőlt ki a sorból. Nagyapja ordítva kapott utána.

– *Az idegen vért!* – sikította Henriette.

– *Az idegen vért!* – visszhangozták a szolgák.

Henriette a kecskeszakállas öregember mellébe dőfte törét, majd – meg sem várva, míg a két test a padlóra roskad – sarkon fordult, és réveteg lassúsággal visszasétált az asztalhoz.

– *Az idegen vért...* – suttogta kéjes mosollyal.

Csend.

Armand döbbenten meredt a két halottra. A fiú még rugdalózott, a vénember izmaiban azonban annyi erő sem maradt, hogy görcsös rángással tiltakozzanak a halál... az Első Halál ellen. Armand felfehér arccal Henriette-re nézett, aki közben visszaült a helyére. Ez lett volna a magánszám? Ez? Hiszen ott Gyapjasnak kellett volna állnia! Mit tett volna Henriette, ha ő van ott? Őt is megöli? És ha ez volt a terve, akkor most miért mészárolt le két embert? És egyáltalán... Miért nem csinálnak valamit a többiek? Miért nem fogják le ezt az eszelős, sátáni némbert? Ezt a gyilkost!

– Kedves Armand-m...

A színműíró összerezsent.

– Kedves Armand-m, folytassuk!

Kinyitotta a száját; itt két rövidebb passzust kellett volna elmondatnia a karral, de egyszerűen nem találta a hangját.

– Ejnye! – horkant fel az álarcos aggastyán... a Nagyapó. – Ejnye, ejnye! – Mély lélegzetet vett, a levegő asztmás sípolással tódult a tüdejébe. – Akkor majd én...

Armand a múlt héten naponta legalább négyszer végigpróbálta Henriette-tel a darabot, kívülről tudta az egész bárgyú szövegkönyvet; most azonban, ahogy a két halott ott hevert, ott vérzett a lába előtt, hirtelen minden sorát elfelejtette. Megfordult vele a világ, tekintete elhomályosult. Egyetlen szót sem értett abból, amit hallott, semmit sem fogott fel abból, amit látott.

Halványan eljutott a tudatáig, hogy valami kemény tárgy koppan a homlokának. Aztán rövid ideig csak tolongó lábakat látott, utána pedig a két halottat, közvetlen közléről. A fiú szájszegletében még mindig bugyborékol a vér, mintha a lélek nem akarná elhagyni a testet, mintha kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezne levegőt pumpálni a tüdőbe. Fölkapta a fejét; nem bírta elviselni a látványt.

Ködbe burkolózó arcok és alakok hullámozottak előtte; látta az asztalt, a körülötte ülők azonban szellemekké lényegültek át. Valami rekedt, kínlódo hangot hallott, mintha holló próbálna emberi szavakat elkárogni. Az asztal fölött egy nyílás jelent meg... egy keskeny, lőrészerű nyílás, amelyből furcsa fény lobbant elő.

A díszlet, villant át Armand agyán. A díszlet, amit Nagyapó ígért Henriette-nek.

A károgó hang valami olyasmiről beszélt, hogy bűnössé válik, aki beszennezezi családjá véré, bűnössé és üldözendővé a túlvilágon is. A nyílásban kialudt a fény. A kar elismételte a szörnyű károgást. A lőrésből mintha szél tört volna elő. Förtelmes bűz csapott Armand orrába. Megpróbált feltápáskodni a padlóról, de hiába: az előbb, amikor elesett, nagyon csúnyán beverte a fejét. Megszédült, rövid időre elvesztette az eszméletét.

Döglött halak szaga, avas tej, bomló hús és ürülék büze... Mintha a vegytiszta gonoszság kipárolgása áramlott volna a palota ebédlőtermébe az egyre táguló, csiszolt gyémántként csillámló nyíláson keresztül, mely még mindig szabadon, felfüggesztés és alátámasztás nélkül lebegett az asztal közepén égő gyertyaszál remegő lángja fölött. Armand újra felemelte a fejét, hogy jobban lásson, de a tudata nem bírta befogadni a képeket. A nyílás mind szélesebbre feszült, és amikor elérte egy jókora görögdinnye méretét, hirtelen a magasba emelkedett. Színe, akár a nyári zivatarok előtt kiszürkülő fakuló égbolté. Felhők kavargtak, sötétebb foltok gomolyogtak elő a világosabbak közül; az örvények széthasadtak, mélyükről újabbak buggyantak elő. Villám lobbant. A fény vakító volt, fizikai fájdalmat okozott Armand-nak. A felhősereglet hirtelen hátrahúzódott, mintha valami beszipantotta volna. A kép kitisztult.

Az ebédlőasztal fölött lebegő ablak hatalmas, sivár csarnokra nézett, melyet tompa, reszketeg, vörhenyes fény világított meg. Zöldesfeketén csillogó bazaltfalai nyálkásaknak tűntek. A mennyezetbe vert kampókról kerek, lapos rézserpenyők lógtak rozsdamarta láncokon, melyekben csapzott fű- vagy rongycsomók égtek lomhán bodorodó, zsiros füsttel. A csarnokban egymásba kapaszkodó, emberszerű árnyalakok tolongtak, valamiféle kísérteties, spirálisan örvénylő tömegtáncot járva. Zeneszó nem hallatszott, a mozdulatok lassúak, vontatottak voltak. A túloldalon, az ebédlőteremből nyíló ablakkal szemben, roppant kapuboltozat sötétlett; ide nem tudott beférkőzni a szótan vöröslő derengés.

Valaki felkiáltott az asztal mellett – Armand Henriette hangját vélte felismerni.

Odaát fény lobbant az íves boltozat alatt, és egy alak lépett ki a kapun. Céltudatosan a lebegő ablak felé vette az irányt. Amikor elég közel ért hozzá, hogy a részletek kivehetőkké váljanak, Armand felnyögött. Ember volt, igaz, de épp csak: alacsony, csámpás, gumós izmú him. Háta púpba görnyedt, könyöke-térde kifelé fordult, kézfeje szinte a földet söpörte. Girhes horpaszával, csenevész végtagjaival eleinte torzszülőttnek vagy sorvadásos nyomoréknak látszott. Pedig egyáltalán nem volt vézna, csak csontos és inas, egyetlen lat háj nélkül; s ahogy közeledett, az is kiderült, hogy nem keze-lába csökevényes, hanem épp ellenkezőleg: a törzse van ijesztően túlméretezve. Mellkasa, akár az akós hordó; bármelyik szerecsen díjbirkózót szégyenbe hozta volna.

Ruházatát mindössze egy cserzetlen bőrkötény alkotta, alighanem valami nagymacska irhájából, mert hátul még ott himbálózott rajta a hosszú, bojtos végű farok. Fejét és felsőtestét viszont dús, prémes bozont borította, melyben szőr, haj és szakáll keveredett, egynemű réteggé nemezesedve. Baljában tíz-tizenkét pattintott kőhegyű hajítódárdát lóbált, hatalmas markával könnyedén át tudta fogni az egész köteget. Most már az arca is kivehetővé vált, ahogy lecövekelt az ablak előtt, s érdeklődve, a félelem legkisebb jele nélkül nézegette. Irdatlan állkapcsával drasztikusan ropogtathatta volna a diót; homloka viszont alig-alig volt, csak egy kiugró csonteresz a szemöldöke magasságában, mely örökös árnyékba ravaszka, sárgán csillogó szemét. Előrehajolt, egészen közel az ablaknyíláshoz; orrcimpái szimatoló zajjal összehúzódtak. Főlegyen esedezett; hosszan, félhangosan morgott, de korántsem tagolatlanul, inkább valami ősi-ősi *rendszer* szerint; az ajtó felé nyújtotta a baljában tartott hajítódárdákat, talán tiszteletadásul vagy figyelmeztetésként. Aztán sarkon fordult, és megindult visszafelé, a sötét kapuboltozat irányába.

A világ innenső oldalán valaki az ítéltvégrehajtókról beszélt, a szolgák kórusa a „*Második Halál*” szavakat kántálta.

Mi köze ennek a szindarabhoz? – dobolt a kérdés Armand agyában.

Újabb látogatók érkeztek. Ezúttal ketten: egy csupa izom óriás és egy csenevész, alig kötésig erő emberke. Hancsszandált és ágyékkötőt viseltek, bőrük bronzosan csillogott, meztelen felsőtestüket bonyolult, festett ábrák díszítették; csupa absztrakt és geometrikus forma, öt alapszínben és végtelenített, önmagukba visszatérő mintázatokban. Természeti motívum csupán egyetlenegy akadtt közöttük: a farkába harapó, vérvörös áspiskígyó, mely az ádámcsutka magasságában fonta körül az óriás nyakát, s valamilyen oknál fogva áthághatatlan határt jelentett a többi festett jelfüzérnek, mert egyik sem merte keresztezni. Így az óriás lapos, sima és kifejezéstelen arca díszítés nélkül maradt, kopaszra borotvált feje azonban nem: itt egy ágas-bogas hegtetoválas kapott helyet, teljesen más stílusú, mint a festett geometrikus minták. Ez haldokolva összezsugorodó skorpiót ábrázolt, legalábbis ez volt a kiindulási alap, amelyet aztán tovább bővítettek és fejlesztettek, addig-addig cifrázgatva a tar fejbőrt behálózó forradásokat, míg az eredeti motívum teljesen felismerhetetlenné nem vált a későbbi kiegészítések szerteágazó pókhálója alatt.

Ez a két szimbólum – az áspis és a skorpió – minden valószínűség szerint jóssel vagy szégyenbélyeg lehetett, legalábbis az ebédőasztal körzetéből kiszűrődő beszélgetésfoszlányok ezt látszottak igazolni. Az önnön mérgétől haldokló skorpió köztudomásúlag az árulók bűnhődését és az öngyilkosságot jelképezi, elég hétköznapi és rugalmatlan motívum, nem érdemes extrapolálni belőle. A nyak köré fonódó, véres kígyó viszont... Kérdés, hogy intő ómenként szolgál-e, figyelmeztetve gazdáját, milyen sors van megírva számára a csillagokban; vagy bűnbélyeg-e, melyet az ítélet kihirdetése után, de még végrehajtása előtt ütnék a törvényszegőre; esetleg túlvilági stigma, mellyel az elkárhozott lelkeket jelölik meg, nehogy egyetlen percre is elfeledjék, milyen gyalázatos módon múltak ki az élők közül. Érdemes továbbá vizsgálat tárgyává tenni, hogy képes-e jelezni a szimbólum a különbséget a bakó bárdja, a hóhér pallosa és a *guillotine* között, s ha igen, miként; hogy mi a helyzet az olyan határesetekkel, mint a spanyol fojtóprés meg a garotta; illetve hogyan értékelendő, ha a fővételt nem bírósági ítélet idézi elő, hanem erős felindulás, magánbosszú, esetleg egy kardcsapás az ütközet hevében.

A másik bronzbőrű látogató – a törpe – sem természeti motívumot, sem hegtetoválaszt nem viselt, csak festett geometrikus jelsorokat; haját dús, hosszú, hollófekete farkocskban hordta, sőt még két sastollat is tűzött belé. Ő az óriás nyakában ült, és szünet nélkül zaklatta, többnyire oly módon, hogy vége-hossza nincs, pergő szóáradatot zúdított rá valami ismeretlen nyelven; időnként azonban kicsiny, kétágú ezüstvillát húzott elő a farkocskából, és kacarászva felszurkálta vele a hegeket társa fején. Az óriás nem próbálta meg lehajítani, kifejezéstelen arccal tűrte kínzásait. Most viszont, miután hosszú ideig hallgatta az ebédlőben folyó diskurzust, tökéletes nyugalommal kézjeleket kezdett leadni az ablak túloldalára.

A törpe, aki mindeddig ügyet sem vetett a szimbólumokról vitatkozó asztaltársaságra, hirtelen eszeveszett rikoltozásban tört ki, s vadul hadonászott véres villájával. Zagyva szidalmait ezúttal nem a kopasz óriásra szórta, hanem az előttük lebegő ablakba, nyilván azokra, akik odaát

figyelnek és hallgatóznak. Hanglejtéséből úgy tűnt, fenyegetőzik. Közben vadul rugdosta a társa oldalát, s ahol csak érte, szurkálta a villával. Sikert is megfordítania, s mintha egy makrancos lovat zabolázna, hajszolni kezdte a sötét kapu irányába.

Az óriás szenvtelen képpel engedelmeskedett. Lassú, komótos iramban rakosgatta egymás elé cölöplábait, s nem hagyta magát kizökkenteni tempójából, bárhogy döfölte-verte lovasa. Így elég sokáig tartott az út. És ő egészen az utolsó pillanatig, míg el nem nyelte a bolthajtás sötétje, folyamatosan küldte a kézjeleket hátrafelé, a semmiben lebegő nyíláson át, az ablak túloldalára.

Az álarcos aggastyán a család őseiről, a régi Coronadókról prédikált, azokról, akik betartották a törvényt, és azokról, akik nem. Bűnről, bűnhődésről, szenvedésről, titkos félelemről; a vétkesekéről és a hőhérokéiról.

A következő látogató egy spanyol grand volt, talpig feketében, fodros-fehér malomkerékgallérját kivéve. Nem vette le a kalapját. Beszélt az innensőkhez, dölyfösen és leereszkedően, mint egykor és azóta is; ám szónoklata közben időnként szüneteket kellett tartania, hogy kiereszse orrából-szájából a sós tengervizet, hogy kiszedegesse szakállából a hínárokat, hogy visszaforgassa a szemét az üregébe, ha valami játékos kedvű doktorhal félre találta billenteni.

Utána egy halottsapadt fiatalember jött, hamuszín haját régi szelek emléke borzolta. Hosszú csövű kovás puska volt nála. Megállt; körülnézett; letérdelt; a puskát tusával lefelé a combjához támasztotta; szarut vett elő; gondosan felporozta; megtöltötte; fojtást nyomott a csőbe. Aztán szembefordult a lebegő ablakkal, célra emelte fegyverét, fél szemmel hunyorított, lőtt. Durranás, maró bűz, löporfüst. Mire eloszlott, a fiatalember már újra térdelt. Nyúlt a szaruért, golyóért, puskavesszőért. Meg sem nézte, mit ért el a lövésével. Úgyis tudta, hogy semmit. De ez még nem ok rá, hogy ne próbálkozzon újra.

Majd egy vidáman ficáncoló pejkanca érkezett, amelyik horkantva hánya-vetette fejét, az ismerős tavasz illatát keresve (*itt kell lennie valahol*), és közben üszkös vért prűszkölt szét maga körül. Nem egészen értette, miért nem lát már egy ideje, de úgy vélte, előbb-utóbb majdcsak rendbejön. A Gazdák mostanában ritkán szólították, amin sokat bánkódott; mert mióta elvesztette azt a tavaszt (*meglesz, mindjárt meglesz*), csak a Gazdák beszéltek néha hozzá, mintha mindenki más elaludt volna. Így hát túlradó öröm szállta meg, mikor valahonnan messziről, nagyon messziről meghallotta a hívásukat. Igen, gondolta, Ők nem feledkeztek el rólam, Ők nem hagynak magamra ezen a sötét helyen, Ők segíteni fognak megkeresni a tavaszt! Boldog megkönnyebbüléssel iramodott a távoli hang felé, hogy meghálálja a Gazdáknak, amiért jók hozzá és gondot viselnek rá; hogy megköszönje Nekik a zab ízét és (*jaj, de régóta már!*) a tenyér simogatását; hogy ismét hűségesen szolgálja Őket, nyerve fölvetett fejjel, ahogy a sötétség előtt tette, lobogó sörénnyel és csattogó patákkal, bátran és erősen, villogó fogakkal és vágató rohammal, vadul és szilajon, vérben forgó szemekkel és bordát repesztő rúgással, őrjöngve és (*mindjárt! mindjárt odaér!*) tombolva, vonagló hús tépésével és csikorgó csont tiprásával...

Sötétség.

- Egyszer igazán átengedhetnéd, kuzin. Csak arra vágyik, hogy valaki megsimogassa.
- Lerombolná a palotát. A várost. Tán még az országot is.
- Akkor miért nem mész át te hozzá? Bűn nézni, hogy szenved nyomorult pára.
- Annabelle nővérünk mindig nagy kedvelője volt a lovaknak.
- Mert, az emberekkel ellentétben, van bennük tartás.
- Hogy kérdésre válaszoljak: igen, gondoltam rá. Kemény dió. Egyelőre nem tudok elég tekintélyes alakot ölteni, hogy elfogadjon Gazdának.
- Én átmentem hozzá egyszer, még Alejandro születése előtt. Megijedt tőlem és elszaladt.
- Szerintem a probléma lényege...
- NÉZZÉTEK!

Az ablak túloldalán egy asszony áttetsző alakja lebegett. Meztelen volt, testét zúzódások és véraláfutások borították. Feje ernyedten, élettelenül csuklott a vállára, csapzott fürtjeit arcába borzolta a szél. Nyakában tépett, elrongyolt kötélvég. Hóhérhurok? Nem... Rabszolgabéklyó.

– Alecia!

Armand nem emlékezett rá, hogy ez a név benne lett volna Henriette szövegkönyvében.

Fekete dzsellabába öltözött, barna bőrű férfialak jelent meg a kísértet mögött. A lebegő test kontúrjain keresztül látni lehetett, ahogy nyugodt, kimért léptekkel közeledik. Amikor odaért, egy pillantást vetett az ablakra, és szomorúan megrázta a fejét. Aztán kinyújtotta karját az asszony után, de nem érintette meg. Szavak nélkül, cirógatások nélkül hívta magához, fölkinálta neki férfiölelése melegét, az *idegen vért*, amely az ereiben lüktetett.

Orcátlanság! Blaszfémia! Liliomtipró! Gaz csábító! De hiába fog fáradni: a Coronadók halottjai hűségesek.

És ekkor – lám! – az áttetsző alak egyszerre csak megmozdult; egy helyben lebegve az idegen irányába fordult; aztán lassan, nagyon lassan ereszkedni kezdett az ölelésre tárt karok felé.

– Alecia!

A bazaltcsarnok túloldalán, a roppant kapuboltozat sötétjében zavaros mozgolódás támadt. Kusza árnyak kavargtak, mint száraz avar az örvénylő szélben, olyan tömegesen serkenve fel, hogy egymást tiporták, tépték, gátolták a nagy zűrzavarban. Mindannyian egyszerre igyekeztek volna kifelé. *Veszély! Veszély! Veszélyben az ősi vér!* A köztes lét mezsgyéjén, élet s halál határvidékén nincs hatásosabbriadókiáltás ennél. Hadba szólítja az élőket – mert övék a kincs; a hűséges holtakat – mert eskü köti őket; és a törvényszegőket – mert gráciát remélnek.

És már jöttek is. Nem mind egyszerre – ilyen népes sereglet számára még a tátongó kapuboltozat torka is szűknek bizonyult –, de az első percek káosza után a torlódás eléggé fellazult ahhoz, hogy a legerősebbek és a legszerencsésebbek átverekedhessék rajta magukat. Az elsőnek érkezők félig-formáltak, olvadó viaszbabokként tántorogtak elő a boltívek alól, vaksin hunyorogtak a vörös félhomályba, testük körül foszló árnyékpára gőzölt. Túl hirtelen történt az átmenet, túl sok energiájukat emésztett föl a dulakodás; gyöngék és kábák voltak még, nem sokkal többek még tűnékeny fantomoknál. De ez a látszat csalóka, hamar erőre fognak kapni: ők törtek át először, ők a leghatalmasabbak...

Először torkot és hangszálakat formáltak maguknak.

– Alecia!

A kísértetasszony, félúton a fekete dzsellabás idegen felé, megtorpant. Egy helyben lebegett az ablaknyílás előtt, s lassan, szinte álmélkodva a boltozatos kapu irányába fordította áttetsző arcát. Hívják... az ő vérei... neki ott a helye... ott, velük... hiszen *halott*...

A dzsellabás férfi is követte a tekintetét. Láta, ahogy a Coronado-ház legvénebb, leghűségesebb halottjai sorra beszippanthozták a köztes zóna protoplazmáját, s hús-vér testet gyúrnak belőle magukra – a gyanútlan alvó ébredése nyújthat ilyen látványt, akit álmában hó, homok vagy főveny temetett be. És mögöttük tízesével, tucatjával, százával füstölnek és vonaglanak az alantasabb szellemek, akiknek több időbe telt a felszínre vergődni.

Szembeszállni minddel? Örültség.

Vagy csak néhányval, az erősebbek közül?

Az elsőként testet öltő hűségesek már elhagyták a kapuboltozat előterét, s zilált, rendezetlen rajvonásban nyomultak a bazaltcsarnok túlsó fala felé. Közben fennhangon szólongatták a sápadt kísértetasszonyt, népes familiájuk legifjabb tagját, nehogy erőt vegyen rajta a csüggedés, s az idegen vér bűvöletébe hullva törvényszegővé váljon. Nem róják fel neki, hogy megingott: megmenteni akarják, nem megbüntetni. A holtak csak az élőkkel kegyetlenek, a magukfajtaival megbocsátók, mert tudják, milyen érzés meghalni.

Kitartásra buzdították hát kishűgukat, a nevét kiáltozva, ki-ki a maga módján. Suttogva és sikoltva; kacagva és zokogva; dalolva és dörögve; vonítva, nyerítve, sziszegve, szél szárnyán süvítve, csepp vízben csobogva, halk homokban neszezve; akár szavak nélkül is, vért köpve, könnyet hullajtva, színeket bűvölve.

– ALECIA!

Szembeszállni akár csak egyikükkel is? Örültség.

A fekete dzsellabás idegen a kísértetasszonyra néz.

– Alecia! – mondta halkan, és kezét nyújtja neki.

Az áttetsző arc hangja irányába fordul. Mintha különös, éteri mosoly játszana rajta. A halott asszony keze lebegve ereszkedni kezd, akár a táncoló tollpihe, hogy találkozzon az övével.

– ALECIA!

A holtak megtorpannak. Nem folytatják az előrenyomulást. Megállnak, ahol vannak, kezüket nyújtják kísértethűguk felé – vagy amijük legjobban hasonlít hozzá –, és panaszos, síró, jajgató hangon szólongatják, hogy emlékezetébe idézzék az ősi vér hatalmát, hogy eltántorítsák a szörnyű bűntől, amit elkövetni készül. Ha megteszi, a törvények értelmében a Második Halállal kell sújtaniuk. Ne kényszerítse erre őket! Hiszen a vérük! Térjen meg hozzájuk, a hideg honba a kapuboltozaton túl, mely időtlen idők óta a Coronadók menedéke! Neki is ott a helye!

A halotti kórus esdeklése magára vonzza a kísértetasszony tekintetét; talán mert érzi benne az igazi aggodalmat, az őszinte kétségbeesést. Végigpillant rajtuk, a kinyújtott karokon, a könyörgő arcokon, a fájdalmak kaleidószkópján. A vérei. Köztük a helye. Az ő sorsuk az ő sorsa.

Az ő sorsuk...

A bőrkötényes, kődárdás vadember, egy ősinél is ősbibb korszak magányos relikviája. Az óriás és a törpe, fogoly és foglár, létezésük értelme kimerül egymás és önmaguk gyötresében. A grand, aki a spanyol etikett merev szabályaiba menekül, hogy elfeledhesse a szakállába akadó hínárt és a bordái közé telepedő kagylókat. A hamuszín hajú ifjú, akinek egyetlen tevékenysége – a szertartásos, gépies rombolás – nemcsak értelmetlen, hanem teljesen hatástalan is. És a pejkanca... az övé a legszönyörűbb sors mind közül...

– Alecia! – szólította meg egy rekedt férfihang.

A karjaiba vetette magát.

– Alecia! – hangzott fel a kiáltás az ebédlőben.

Armand látta, hogy a családfő, az álarcos aggastyán felpattan karosszékéből, s aszott öklével belecsap az asztal fölött lebegő látomásablakba. A többiek is felugráltak, Alecia nevét kiabálták, a vér bemocskolásáról üvöltöztek.

A színműíró megpróbált felállni. Sikerült négykézlábra emelkednie, amikor hirtelen egy láb jelent meg az orra előtt. Valami fejbe csapta, de ez sokkal jobban fájt, mint az előző. Hirtelen úgy éreztem, koponyája falánk hangyákkal telik meg, melyek mind nekiesnek az agyának. A fülébe dugta az ujját, hogy megfékezze őket, de már a látóidegeit rágták. Kiáltani próbált, de nem bírt, a torkát eltömte a nyüzsgő hangyasereg.

Elvesztette az eszméletét.

Puha nyoszolyán tért magához. Mellette Henriette feküdt. Mindketten meztelenek voltak. Armand téován kinyújtotta a kezét.

– Mademoiselle Coronado...

Henriette hasra fordult, felkőnyökölt, durcásan pillantást vetett rá.

– Nemrég még Henriette-nek szólítottál...

– Mi történt... izé... Henriette?

A nő hanyatt vágta magát, a mennyezetre nézett, és elmosolyodott.

– Hát nem emlékszel?

Armand zavartan hallgatott.

– Nem emlékszel, mit éltünk át együtt?

– Én... azaz... nem tudom. Csak hogy... ott voltunk az ebédlőben, és... – Az emlékek felidézésétől jeges remegés futott végig a testén. Az az idélen színdarab. Az álarcos vénség. Henriette töre, az átmetszett gégejű fiú, a szíven dőftt öregember. Aztán az a... hogyishívják, amiben azok a... valamik csinálták azt az... izét azokkal a... a... a Coronado család őseivel? Akik betartottak valami törvényt? A vér törvényét?

– Ki az az Alecia?

Henriette közönyösen vállat vont.

– Alecia? Sosem hallottam ezt a nevet.

Armand felemelte a fejét, aztán hagyta, hogy visszazuhanjon a puha, fahéjillatú párnára.

– Mi történt?

– Ejnye, kedves Armand! Hát tényleg nem emlékszel semmire? Elkezdtek az előadást, aztán... – Henriette tűnődve csücsörítette cseresznyepiros ajkát. – Azt hiszem, megbotlottál valamiben, vagy a bor ártott meg, vagy talán... Nem tudom. A lényeg, hogy elesél, és elvesztetted az eszméletedet. Aztán magadhoz tértél, és én idehozattalak. Utána meg... – felnevetett, a mutatóujjával megérintette a férfi köldökét. – ...szerettük egymást.

Armand eltolta magától Henriette kezét, felült, az ágyéka elé húzott egy takarót, felállt, és lassan az ablakhoz ment. Félrehúzta a nehéz, vastag, poros függönyt.

Álom lett volna? Ájult képzelgés? Hát semmi sem igaz az egészsből? Megkönnyebbülten felsóhajtott, és lenézett a hajnali ködbe burkolózó térre.

Képzelgés...

Semmi sem igaz az egészsből. Vagyis... Henriette tényleg írt egy rettenetesen rossz színdarabot. Tényleg megpróbálták előadni, szűk családi körben, és ő tényleg elájult valami miatt. Megtapintotta a homlokát. A halántéka előtt még mindig sajgott. Igen, biztos beütötte a fejét. Agyrázkódás... Ezért felejtette el, mi történt a valóságban, és képzelt helyette mindenféle vad dolgokat.

Elmosolyodott. Barlanglakó trogloditák, óriások és törpék, dzsellabás arabok egy nemlétező ablak mögött! Gyerekmesének is rossz. Szellemek? Badarság! Méghogy Henriette hidegvérrel legyilkolt volna két embert? Méghogy a Coronadók szívfájdalom nélkül megölnek bárkit, aki nem vérrokonuk? Nem, ez örülség. Persze meg tudnák tenni, hiszen itt van például Alejandro, vele igazán kevesen vehetnék föl a harcot, de... Miért csinálnák? És ha valóban az oidipuszi bűnben élnének, ha annyira félnek a vérük „felhígulásától”, hogy inkább vérfertőző nászban nemzenek gyermeket, akkor... Akkor miért bújt ágyba vele Henriette? Hisz nem vehette biztosra, hogy a szerelmes éjszaka következmények nélkül marad. Vagy nem is tartott tőle, hogy teherbe esik egy „idegentől”? A nők ismernek egy-két cselfogást az ilyen balesetek elkerülésére.

Mosolyogva lenézett a térre. A szökőkút mellett egy magányos alakot pillantott meg. Éppen errefelé fordult, és... igen, mintha felnézett volna az ablakra.

Armand ereiben hirtelen meghűlt a vér. Lassan visszaeresztette a függönyt, és ránézett a meztelen nőre, aki mosolyogva, lehunyt szemmel feküdt az ágyon. A Coronadók inkább vérfertőzésre fanyalodnak, semhogy felhigítsák a vérüket. Henriette viszont vele töltötte az éjszakát. Vagy nagyon okos nő, vagy pedig...

Az öreg jutott eszébe, Nagyapó, aki közvetlenül az érkezése után kilátásba helyezte, hogy ha vége a színelőadásnak, be fog jelenteni valami jó hírt.

Mintha villám hasított volna belé, egy pillanatra megbénult az agya, aztán viharebesen követték egymást a gondolatai.

Henriette régóta szeretett volna gyermeket.

Henriette nem félt attól, hogy teherbe esik tőle.

Az egész család vágyott rá, hogy gyermeket szüljön.

Alejandro féltékeny volt rá, az idegenre.

A terhes nők nem esnek teherbe.

Henriette kívánta őt, és lefeküdt vele.

A család azt akarta, hogy Henriette-nek gyermeke szülessen, és az öregnek volt egy jó híre...

Először csak a karja kezdett reszketni, aztán a lába, végül az egész teste. Henriette megérezhetett valamit, mert felült, ránézett.

– Armand! Édes Armand, mi baj?

A színműíró lehunyta a szemét. A Coronadók megölik azokat, akik nem az ő vérükből valók. Újra maga előtt látta a teret, a szökőkutat és azt a magányos alakot.

Az arca ugyanolyan volt, mint azé a dzsellabás arab harcosé a nemlétező ablak túloldalán.

A szeme pedig, mint a kísértetasszonyé. Aleciáé.

V É G E

Raoul Renier

A vér hatalma

Darker than you think.

Jack Williamson

A nemes beuajolais-i óbor szabálytalan, élénkpiros foltot hagyott a perzsa mintás szőnyegen, a metszett ólomkristály kehely mellett. A százgyertyás függőcsillár meleg fényében olybá tűnt, mintha friss vér ömlött volna a padlóra. Könnyek szöktek Antoine Boucicault szemébe; párás félhomályon keresztül nézte, ahogy a vastag, puha szövet szomjasan magába issza a drága nedűt. Halottfehérre sápadt ujjai között még mindig ott érezte a talpas kehely karcsú szárát, a kristályüveg szelíd domborulatát. Gyomrában kellemes melegség terjedt szét, ahogy az utolsó korty ital elhagyta a garatját, a nyelőcsövét; ám azt a görcsös, jéghideg csomót a zsigerei mélyén nem tudta feloldani a szesz. Bárha megállna most az idő, fohászkodott magában, a biztos hiábavalóság adta oktalan reménnyel; de tudta, hogy ezúttal nem tehet úgy, mintha mi sem történt volna, nem kereshet enyhét a feledésben.

Megállíthatatlan reszketés lopózott a térde inába. Bénán lehuppant egy bársonnyal kárpitozott karosszékbe; ujjai bizonytalanul matattak az ezüst szivarosdoboz dombormíves fedelén. A libériás inas szolgálatkészen a segítségére sietett; elővett egy vastag, sötétbarna szivart, a szájába helyezte, és tűzzel kínálta egy karos gyertyatartóról. Antoine rágyújtott, és mélyen leszívta a camargue-i dohány keserű, illatos füstjét; segített egy kicsit, de nem eléggé.

A parókás inasra nézett, aki üres tekintettel, kifejezéstelenül mosolygott vissza rá. Magas homloka, római metszésű orra nemesi származásról árulkodott; Coronado lehetett, vagy tán Chateau-Noir. Valaha rég...

– Kotródj innen! – förmedt rá Antoine, s elégedetten nyugtázta, hogy úrrá tudott lenni hangja remegésén.

– De *Monsieur*... a bor! – Az inas a vérvörös foltra mutatott a szőnyegen.

Antoine-t émelygés fogta el.

– Majd később feltakarítod! – vakkantotta. – Magamra akarok maradni. Egy óráig senki ne zavarjon!

Az inas kötelességtudóan bólintott, és visszavonult. A nehéz, mahagóni ajtó alig hallható kattanással csukódott be mögötte.

Antoine Boucicault mélyet szippantott a szivarból – a bódító füst ezüstös kacsaringókban kígyózta körül –, és a szemközti falra nézett. Kényszerítette tekintetét, hogy feljebb vándoroljon rajta; érezte, hogy a gyomrában gombócba gyűlő hideg közben szűrő fájdalmat sugárzó jégcszilánkká kristályosul. Kandallópárkány, egzotikus mintázatú ólomfigurákkal; keresztbe akasztott párbajtőrök; élénk színekkel megfestett vadászcímer, barokk faragású keretben; és legfelül... a koromfekete feszület.

Antoine agyában visszafelé peregtek a másodpercek. Az ezüst falikereszt az örült ötvös, Francois Machaut munkája volt, csaknem száz évvel régebről. A szenvedő Krisztus teste szörnyű görcsökbe torzult, ellentmondva minden földi anatómiának; a töviskorona szándékosan túlzó arányokban volt megmintázva, alatta a Megváltó arcán örült, mazochista vigyor ült. A seb, amit Longinus lándzsája ejtett rajta, mértani pontossággal szelte ketté bal mellbimbóját; az apja egyszer azt mondta Antoine-nak, ennek valami sötét és misztikus jelentése van, de már nem emlékezett rá, micsoda. Azt viszont tudta, mit jelent a kereszt csúcsán az I. N. R. I. felirat, ha nem hagyományos, hanem gót betűkkel írják: *In Nomine Regis Invicti*. „A győzhetetlen király nevében” – és győzhetetlen királynak Cornelius Agrippa – a nettesheimi fekete mágus – *nem* a keresztények istenét hívta.

Remekmű volt, egy örült lángész alkotása, aki elemésztette magát a téboly tűzében. A szobalányok minden reggel gondosan leporolták, végigsikálták, nehogy megfakuljon az ezüst szikrázó-hideg fénye. Egyetlen folt sem esett rajta száz esztendeje; most mégis rücskös és fekete volt, akár az eleven szén.

Antoine a saját szemével látta, hogyan terjed szét rajta a rozsda. A kettévágott mellbimbóból fakadt, és pillanatok alatt belepte az egész feszületet, akár a pestis üszke. Krisztus testéből apró, hólyagos fém-buborékok sarjadtak, a kereszt fáján kormot nedvedző fekélyek nyíltak, mint holdtalan tavaszi éjszakákon a legyeket csalogató dögvirágok kelyhe. Szempillantás alatt történt az egész; Antoine kezéből kihullott a borral telt pohár, és valami halálos hidegséget érzett a zsigereiben.

Iszonyú volt végignézni, de átélt ő már ennél borzalmasabb dolgokat is. Nem pusztán a látványtól lett rosszul, nem ő! Merthogy Francois Machaut keresztje nem véletlenül lógott a Boucicault család társalgójának falán. A feszület romlása valami szörnyűségeset jelentett, s ez a tudat mázsás ólomkoloncként nehezedett Antoine lelkére.

Egész életében erre a pillanatra várt, mint ahogy előtte az apja, s még korábban az ő apja is. Fölkészítették rá, testét-lelkét megacélozták, nehogy váratlanul érje a jeladás. Most mégis úgy érezte, mintha eltiporták volna; fejében összefüggéstelen gondolatok kavaroztak. *Menekülj! Menekülj!* – biztatta testének valamennyi porcikája, s neki minden lelkierejére szüksége volt, hogy ellenálljon a páni késztetésnek.

Bayard de Montbrun híres versének egyik stanzája jutott az eszébe kéretlenül.

*Siralomházzá lett a palotája,
Koporsók lebegnek a bálteremben;
Véres a halott hercegnő uszálya,
Sír szele kél, amerre fátyla lebben.*

A szivar parazsa sisteregve kihunyott a nehéz kristályhamutálban. Antoine állán megfeszültek az izmok. Elfutni? Ugyan hová? A Chateau-Noirokhoz vagy a LeFévre-ekhez? Az inasnak, aki idióta mosollyal az ajkán, tisztára mosott aggyal strázsál odakint, a társalgó ajtaja előtt, sokkal különös dolga van a Boucicault-házban, mint neki lenne bármelyik más családnál. Antoine keserűen elhúzta a száját. *Vindicator* vagy, intette magát, akárcsak előtte apád és nagyapád. Élvezted a címmel járó kiváltságokat; most nem szokhatsz meg a kötelességek elől.

Föllállt a székből. A keze remegett; szigorúan ráparancsolt, hogy hagyja abba. Határozott, lendületes léptekkel a szalon ajtajához sietett.

Ahogy tenyere rásimult a sárgaréz kilincsre, egy pillanatra szédülés fogta el. Eszébe jutott, hogy a Boucicault-k hány és hány nemzedéke koptathatta ilyen egyenletesre a fémbe vésett liliummintákat. Az intrikák, ármányok és sötét cselszövések pókhálója átláthatatlanul beszötte az elmúlt évszázadokat, a letűnt esztendőkből a családi kriptá dohos büze áradt Antoine felé. Ahol annyi nemzetség elbukott, s örökre elnyelte őket a feledés miazmás ködverme, ott a Boucicault-k diadalmaskodtak és fennmaradtak, mert mindvégig meg tudták őrizni egységüket, sohasem lazult fel közöttük a vér köteléke. Ám az a fajta veszedelem, amelyre Machaut keresztje figyelmeztette Antoine-t, gyilkosabb volt, mint a Coronádók villámló pengéi vagy a LeFévre-ek alattomban ölő mérge; mert éppen ezt a megbonthatatlan köteléket támadta meg, az ősi szövetség alapjait fenyegette.

És Antoine-ra hárult a feladat, hogy szembeszálljon vele.

Kinyitotta az ajtót, s odavetette a libériás inasnak:

– Mehetsz. De ne maradjon folt utána!

A választ – a hűséges eb buzgó bölintását – már nem várta meg. Nekivágott a folyosók útvesztőjének, a csarnokok, galériák és báltermek kusza labirintusának. A Boucicault-palota hatalmas épület volt; a legmélyebb tömlőcöt tizenkét teljes szint választotta el a toronyház ormán vigyorgó gótikus vízköpöktől, s az ifjú családtagok életének első évtizedét az töltötte ki, hogy megtanuljanak tájékozódni a termek, lépcsők és szobák átláthatatlan rengetegében. Minden kanyart, minden sarkot és fordulót kitörölhetetlenül az emlékezetükbe kellett vésniök, mert a palotáról nem készültek térképek; jobb védelem volt ez bármiféle dölyfös, pártázott bástyafalnál. A hivatlan behatoló az éhenhalásig keringhetett az épületben úgy, hogy egyetlen eleven lélekkel sem találkozik. A szolgák és lakájok – akikből Tartarin Boucicault gondosan kiirtotta az önálló személyiség utolsó csírait is – csak azokat a területeket ismerték, ahol laktak és dolgoztak. Legtöbbjük még akkor sem tudott volna elmenekülni a palotából, ha lett volna saját akarata: nem ismerték a kapukhoz vezető utakat. Tartarin egyszer azt mondta Antoine-nak, hogy valamelyik használaton kívüli pincerendszerben elvadult emberfalka tanyázik, egy eltévedt szolgapár leszármazottai; vakok mindannyian, penészgombán és a csatornák szennyén élnek. Antoine megkérdezte tőle, honnan tudja. *Két hónapig figyeltem őket*, felelte Tartarin, és felkacagott azon a mézédés, behízeglő hangján. *Igazán szórakoztató volt.*

Antoine nem használta a titkos járatokat, pedig alaposan lerövidíthette volna az útját. Szüksége volt a hosszú sétára, hogy átgondolja teendőit és megszilárdítsa elszántságát. Borongós, félhomályos csarnokokon vágott át, amiket egyetlen magányos viaszfáklya világított meg; a sarkokban álló ősi páncélok pókháló szötte be, acélujjaik rározsdálltak az alabárdok nyelére. Vak tükrök ásitottak Antoine-ra elhagyottan, a képkeretek között feszülő porfátylak alatt rég elfeledett grófok és hadvezérek körvonalai derengtek. Itt-ott elhanyagolt külsejű szolgák mellett haladt el, akik rituális mozdulatokkal végezték az őseiktől öröklött feladatokat; két öregasszony és egy fiatal lány rézedényeket fényesített egy barlangszerű konyhahelyiségben, amit a palota megépülése óta soha senki nem használt. Vallásos áhitattal húzódtak félre a gondolataiba merülve lépkedő Antoine elől; valószínűleg ez volt az első alkalom, hogy eleven Boucicault-t láttak, s utódaik szájhagyományában az esemény legendává nemesül majd.

Észre sem vette, mikor ért oda a keskeny csigalépcsőhöz. Hideg volt a palotának ebben a félreeső szárnyában, az üvegezetlen, lőrészzerű ablakokon süvítve vágott be a csípős októberi szél. Antoine megborzongott, mikor a lábát az első lépcsőfokra tette. Egyetlenegyszer járt itt életében, amikor apja megérezte közeledő halálát; de az utat akkor sem felejtette volna el, ha száz évig él. Erősen kétlette, hogy a rokonai közül bárki is ismerné ezt a helyet.

A csigalépcsőnek nem akart vége szakadni; egyre csak tekeredett és tekeredett fölfelé, akár a saját farkába harapó kígyó, konokul és céltalanul. A mászás egyhangúságát csak időnként törték meg a külső falba vágott ablaknyílások; Antoine-nak könnybe lábadt a szeme a jéghideg huzattól. Odakint ős volt, a lakatlan,

romos paloták s az ólomszürke vizű csatornák között porfelhőket kergetett a szél. Az égbolt borúsán, nyomasztóan nehezedett a kihalt városra; Antoine látóterének szélén a fellegek lidércnyomásos, fenyegető formákat öltöttek, de ha jobban odanézett, a szörnyalakok párává és köddé foszlottak szét.

Az egyik lépcsőfordulóban a szél halott faleveleket tornyozott a belső fal tövébe. Antoine meglepődött, nem is gondolta volna, hogy vannak még fák Saint Sanguéban. Talán valamelyik palota belső udvarán nőhetnek, tűnődött. A Boucicault-háznak nem voltak udvarai; elképesztő ostobaság volna ilyen sebezhető felületet kínálni a vetélytársaknak.

Befordult az utolsó kanyarba, és hirtelen, minden átmenet nélkül ott találta magát az ajtó előtt. Zord, barátságtalan ajtó volt, vaskos tölgyfából, öklömnyi acélszegecsekkel megerősítve; veretek, faragások nem díszítették, csak valami ritkás foltokban tenyésző, szakállas zuzmófőleség. Antoine emlékezett rá, mennyire ijesztőnek látta gyermekkorában; megszeppenve álldogált, valóságos törpének érezte magát a roppant vasalások mellett. Most, felnőtt szemmel nézve az ajtó kevésbé tűnt riasztónak, de így is mély benyomást tett rá. Az a fajta alkalmatosság volt, amely mögé sötét, felednivaló titkokat szokás eltemetni, mint a várbörtönök nyikorgó kapui, vagy a döngve becsukódó sírfödél.

Antoine nagyot nyelt, aztán meglazította csipkés nyakravalóját, s előhúzta alóla a selyemzsinórra függesztett kulcsot, amitől apja halála óta egyetlen percre sem vált meg. Különösnek tűnt, hogy egy ilyen aprócska, filigrán jószág nyitja ezt az ajtószörnyet, ám Antoine rég megtanulta a leckét, hogy válságos helyzetben a váratlan párosítások élet s halál között dönthetnek. Vegyük például Jourdaint; szálnalmas, nyomorék korcsnak látszik, de Antoine nem ismert olyan embert, aki jobban forgatta volna nála a pengét.

Nem! Most nem szabad Jourdainre meg a kardjára gondolnia!

Az ajtón ásitó ormótlan kulcslyuk álca volt csupán; ha valaki megpiszkálná, valamennyi lépcsőfok elfordulna negyvenöt fokkal, s a betolakodó egy rémitően hosszú, spirális csúszdán szánkázna a halálba. Antoine avatott kézzel lecsavarta az egyik fémszegecs fejét, s beleillesztette a törékeny kulcsot az alatta feltároluló keskeny nyílásba. Halk kattanás hallatszott, ahogy a zárnyelv visszahúzódott. Antoine megnedvesítette az ajkát, és belökte a roppant ajtólapot.

A huzat orkáneként süvített be a húsz éve lezárra álló, ólomüveg ablakokkal ellátott toronyszobába, finom szemű port, egérürüléket és múmiává száradt bogárvázakat kavarva fel. Antoine köhögve kirántotta a zárból a kulcsot, beugrott a bejáraton, vállát az ajtónak vetette, és nekifeszült. A tiltott kapu döndülve csapódott be mögötte, s a légörvény amilyen hirtelen támadt, ugyanolyan gyorsan el is ült. Antoine értetlenül meredt egy magányos, száraz falevélre, amint szállingózva ereszkedik a kőpadló felé; aztán eszébe jutott a két lépcsőfordulóval lejjebb látott avarkupac.

Mélyet lélegzett – a toronyszoba levegője még mindig fullasztó portól volt érdes –, aztán fémcsattanással helyére csúsztatta a hatalmas reteszt. A nyakában hordott kulcsnak csak egyetlen másolata létezett, a márki íróasztalfiókjában, és a tolószékes öregember sohasem bírta felvergődni a csigalépcsőn; de a Machaut-kereszttel történtek után Antoine nem vállalkozhatott semmilyen kockázatot. A reteszt ugyan az elmúlt húsz évben megfogta kissé a rozsdá, de azért még mozgott a foglalatában. Antoine előtt egy pillanatra fölrémlett a kép, ahogy a rozsdá vörhenyes foltokban végigsarjad rajta, ugyanolyan villámsebesen, mint a szalonban lógó feszületen, ő pedig itt reked a hideg, senki által nem ismert toronyszobában, s kínjában a tulajdon karjáról rágja le a húst, amíg az éhhalál meg nem váltja szenvedéseitől. Felkavarodott a gyomra, hányinger kezdte nyújtogatni csápjait a torka, a nyelőcsőve felé. Keserves erőfeszítéssel fojtotta el; amikor elvette a kezét a retesről, reszketett.

Nagyot nyelt, megfordult, nekidőlt a kemény ajtólapnak. A szemközti falon lógó tükör fényét megfakította az idő, de nem oltotta ki; látta benne a durván ácsolt, kecskelábú asztalt meg a két kopottas huzatú zsámolyt, a helyiség teljes berendezését. És látta önmagát is: sápadt, sovány fiatalember a keskeny ablakokon beszűremlő szürke fényben; a dús, fekete haj – hátul varkocsba fogatta egy sötétkék szalaggal – még jobban kiemeli arca vértelenségét. Vékony orra volt, telt, érzéki ajka, s melegbarna bal szeme hátborzongató kontrasztot alkotott a jobbal, amelynek alvadtt savószínűben játszó bogara szinte egybemosódott a fehérjével. Szalonkabátot viselt csipkés nyakravalóval, alul pedig térdnadrágot és csatos cipőt; a fodros kezelő eltakarta finoman ízelt, hosszú ujjait. Arisztokratikus jelenség volt, egyáltalán nem illett a toronyszoba sivár, barátságtalan környezetébe.

Erőt vett érzésein; ellökte magát az ajtótól, és lassú, megfontolt léptekkel a tükörhöz ment. Tapogatózó ujjai rátaláltak a kapcsolóra a falon; ahogy megnyomta, működésbe lépett a rejtett mechanizmus, s a tükör csikorogva félrehúzódott. A titkos rekeszt vastagon ellepték a pókhálók; Antoine habozás nélkül belenyúlt, keze foszlányokra szaggatta a selyemfinom szövődéket. Mikor visszahúzta, egy hosszú vadásztőrt tartott benne, szarvasbőr tokban.

Gondosan letisztogatta a rátapadt mocskot, ügyet sem vetve rá, hogy drága kezelője csupa kosz lesz. Miután végzett, háromhüvelyknyire kivonta tokjából a tőrt. A *vindicatorok* szent fegyverén nem fogott az idő; a penge most is ugyanolyan fénnel csillogott, mint húsz éve, amikor utoljára látta. Antoine azon csodálkozott volna, ha nem így van; a Boucicault-k jó okkal rejtették el ide két nemzedékkel ezelőtt ezt a fegyvert. Már az érintése is erőt adott, elűzte Antoine kétségeit és félelmeit; a hideg acél mélyre vág, nyom nélkül kihatol a testből az üszkösödő fekélyt. És most pontosan erre van most szüksége a családnak.

Visszalökte a tört a hüvelyébe, s szalonkabátja belső zsebébe csúsztatta. Az eszköz megvan; most már cselekednie kell. És azt is tudta már, hol kezdje.

Beszélni fog a márkival.

A márki aszott, reszketeg aggastyán volt, Antoine nagyapjának, az első *vindicator*nak a testvérbátyja. Már Antoine gyerekkorában tolószekbe kényszerült: a mértéktelenül vedelt szesztől májbajos lett, a higanygőzök tönkretették a tüdejét, kezét-lábát göcsörtös csonkká sorvasztotta a köszvény. Ám a vén alkímista szívósan kapaszkodott az életbe, mint kutya a koncra, nem volt hajlandó megadni magát a könyörtelen kaszásnak. Kezdetben években, majd hónapokban, végül hetekben mérte a haladékokat, amit különféle egzotikus főzetekkel vásárolt magának a haláltól. Az első időszakban még maga kotyvasztotta össze őket, később azonban, miután teljesen magatehetetlenné vált, a fia vette át tőle a munkát.

Antoine sokszor elgondolkozott már rajta, miért nem kever Tartarin valami gyorsan ölő mérget a gyógypárlatokba; nem esne neheze, és akkor végre őrá szállna a családfői cím. Valószínűleg azért vetett féket becsvágyára, mert egyelőre hasznosabbnak látta életben tartani az apját. Az öreg márki esze még mindig úgy vágott, mint a borotva; ő vezette a Boucicault-kat a többi családdal folytatott örökös viszálykodásokban, s uralkodásának csaknem nyolcvan esztendeje alatt egyetlenegyszer sem hozott rossz döntést, nem vitte romlásba rokonait. Tudása, tapasztalata és mérhetetlen ravaszsága nélkülözhetetlennek bizonyult; a szomszédos családok közül egyesek jóval számosabbak voltak a Boucicault-knál, s a mérleget csak a márki áttekinthetetlen intrikái tartották egyensúlyban. Amíg megőrzi elméje épségét, biztonságban van; és a vén cselszövő nagyon jól tudta ezt.

A tolószek az ablak mellett állt, a rizsporos parókat viselő aggastyán tünődve nézte a város utcáit odalent. Időközben eleredt az eső; a könnyű, őszi zápor monoton taktust vert a palota ereszein és az ablaküvegeken. A csatornák felszínén milliónyi aprócska túsúrák nyoma villant fel s enyészett semmivé minden pillanatban.

– Hosszabbodnak az éjszakák – szólalt meg rekedten a márki, aztán szünetet tartott; törekeny testét görcsös köhögőroham rázta meg. – Teherbe ejtetted már Geneviève-t? – krákolta végül.

Antoine a széles tikfa íróasztal előtt ült, frissen váltott ruhában; csatos cipőjét párnázott zsámolyon nyugtatta, kezében egy pohár nemes konyakot forgatott.

– Egyelőre nem – mondta. – Gondoltál már arra, hogy esetleg... meddő?

A márki határozottan megrázta a fejét.

– Magam vizsgáltam meg annak idején, amikor megjött az első vérzése. Nem meddő, csak fél az anyaságtól. Nem akar szülni. Kiismeri magát az effajta szerek között; ha megfog, elhajtja a magzatot.

Antoine belekortyolt a konyakba. Ezt ő is sejtette, de nem tudta felróni Geneviève-nek. A Boucicault-nemzetségben minden öt asszony közül három belehalt a szülésbe vagy a gyermekági lázba. Geneviève egyszerűen élni akart, Antoine pedig teljesen együtt érzett vele.

Hogy is ne tette volna, hiszen testvérek voltak. Saint Sanguéban a családok közötti ellenségeskedésnek olyan mély gyökerei voltak, hogy a felnőtt férfiak már ötszáz éve csak a vérrokonai közül választottak párt maguknak. Ez persze végletes beltenyészethez vezetett; az ősi vér nemzedékről nemzedékre hígult, megsaporodtak a kora- és halvaszületések. Az életben maradt gyermekek közül sokan vérszegények, nyomorékok és idióták lettek. A Boucicault-k között egyetlen nemzőképes férfi élt, Antoine: a márki aggastyán volt, Tartarin impotens, Jourdain torzszülött, Luc pedig örült. A család csak akkor maradhatott fent, ha Geneviève-t a tulajdon öccsével házastíják össze. Antoine ezt cseppet sem bánta: Geneviève elbűvölő teremtmény volt, és csupán hat évvel idősebb nála. Más familiákban ennél sokkal bizarrabb nászokra kényszerültek a nemzőképes férfiak.

A pokrócokba bugyolált márki felemelte nyomorék kezét, és türelmetlenül intett titkárának aki a tolószek mögött állva várta parancsait. Most némán meghajtotta a fejét, elhúzta az öregembert az ablaktól, és odatolta az íróasztalához.

– Beszéld le a nővéredet erről az ostobaságról! – sziszegte a márki, és közelebb hajolt Antoine-hoz; karmokká sorvadt ujjai tehetetlenül kaparásztak az asztallapon. Vak matatusuk egy hátára fordított bogár kapálózására emlékeztette Antoine-t. – Lehetne sokkal rosszabb helyzetben is; ha te nem vagy, Luckel vagy Jourdainnel kellene hálnia! Ha sokáig makacskodik, nem lesz más választásunk: a fiam majd engedelmes asszonykát csinál belőle!

Antoine megborzongott.

– A testvérem – mondta. – Megértem őt.

A márki az asztalra csapott; százalmas, suta mozdulat, tört szárnyú madár vergődéséhez hasonlatos.

– Én pedig az unokanagybátyád vagyok! – suttogta reszelősen. – Hát nem fogod föl, hogy a vér hatalma az, ami összeköt minket? Egymás nélkül senkik és semmik vagyunk! – Széles ívű gesztust tett a karjával; a pokrócok mélyéről az öregség áporodott, nyirkos bűze áradt Antoine felé. Öklendeznie kellett, de visszafogta magát. – Hol vannak a Lamardier-k, a Chrétissonok, a Mordequinek? Patkányok fészkelnek a palotájukban! Elbuktak, mert nem ügyeltek a vér szavára! – Az erőfeszítés túl soknak bizonyult neki; hangja bugyborékoló, alig

érthető hörgéssé torzult. – De mi... mi megmaradtunk, mert mindig alárendeltük személyünket a családnak. Ezt kellene megtanulnia Geneviève-nek is!

Kimerülten elhallgatott, Antoine pedig idegesen felhajtotta a konyakját. *Miért?* – lüktetett agyában a néma kérdés. Miért nem beszélek neki Machaut keresztjéről? Azért jöttem ide, hogy a segítségét kérjem. Hogy megmondjam neki: Lucien Maledieu keze kinyúlt a sírból, egy évszázad távlatából, és a torkunkra fonódik! Ő az egyetlen közülünk, aki a saját szemével látta Maledieu-t; az egyetlen, aki a saját fülével hallotta a *holt ember átkát*. Ő a legravaszabb, a legtapasztaltabb, a legkegyetlenebb mindnyájunk közül; egyszerűen *muszáj* tudnia valamit, ami fogódzót nyújthat, biztos támpontot, ahonnan kiindulhatunk. Miért érzem mégis úgy, hogy apám kihűlt keze fogja le ajkam, valahányszor szólni kívánok?

– Majd a lelkére beszélek – mondta rekedten. – Nem szeretném, ha Tartarinre maradna a dolog.

A márki megkönnyebbült sóhajjal dőlt hátra toloszékében.

– Derék ember vagy, fiam. Igazi Boucicault! Keresd meg Lucöt; ha világos pillanatában találod, esetleg komponál neked valami verset vagy szonátát a vér hatalmáról. Tudod, hogy Geneviève kedveli az ilyesmit; talán jobban hallgat rád, ha előtte megpuhítod kissé.

– Úgy lesz – Antoine letette a poharat, és felállt a székből. – Béke legyen veled!

Megindult az ajtó felé; már a küszöbön járt, amikor a márki utána szólt.

– Antoine fiam, csak ezért kerestél? Semmi mást nem akartál mondani?

Antoine hátranézett; az öregember szeme különös, fekete fénnel csillogott, mint két gondosan polírozott obszidiángolyó. Nem tudta, miért, de volt valami ebben a tekintetben, ami elborzasztotta – és ekkor hirtelen rádöbrent, miért nem beszélt neki a keresztről.

– Nem – felelte, és elmosolyodott, bár irtózatosságot érzett. – Csak ennyit.

A választ nem várta meg; kilépett a fényárban úszó folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót. Nem akarta, hogy a márki lássa a homlokán gyöngyöző verítékcseppeket; egyedül kívánt lenni, amikor a mívesen faragott faburkolatnak támaszkodik, lehunyja a szemét, mélyeket lélegzik, s igyekszik elkergetni a lelke mélyéről felhorgadó rémképeket.

Ő, én bárgyú mamlasz! – szidalmazta magát. Ó, én megveszekedett, kötőznivaló bolond! Elfeledtem apám tanítását; elfeledtem, miben áll a *vindicatorok* feladata. *Sanguinis servando sanguinem facite* – vért ontva örködjetek a vér fölött! *Vindicator*nak lenni annyit tesz, mint kilépni a családi kötelékből, önként odahagyni a megszokás kényelmes biztonságát. Senkiben nem bízhatok többé, még Boucicault-kban sem – különösen bennük!

Antoine-t magát is meglepte, mennyire iszonyodik ettől a gondolattól. Sietve kabátja belső zsebébe nyúlt; a hideg acél szentviten érintése megnyugtatta, erőt adott neki.

Lépések visszhangja ütötte meg a fülét; sok-sok lépése. Gyorsan kihúzta magát, megigazította öltözkését, és távozáshoz fordult.

– Hé, rokon! – harsant a folyosó végéről egy érdes bariton. – Ha mulatni indulsz, most jó okod lehet rá!

Antoine kényszeredetten elmosolyodott, és visszafordult. Ezt a hangot semmi mással nem lehetett összetéveszteni; a hozzá tartozó alakot még kevésbé. A szemközti irányból egy idomtalan, püpos törpe közeledett, másfél tucat állig felfegyverzett, málhákkal megrakott szolga élén. Egyik lába két arasszal rövidebb volt a másiknál, ezért szörnyűségesen sántított; testének egyik fele minden lépésnél a magasba lódult, a következőnél meg visszazötytyent, mint valami rossz ütemre járó metronóm. A jövevény groteskségét csak fokozta, hogy teljes harci díszben pompázott: derékövén keresztbe tűzve két kicirkalmazott, keréklakatos pisztoly diszelgett; oldaláról tölténytáska és löporszaru lógott, mellettük méretre kurtított párbajtőr; a púpjára pedig ormóttan muskétát vetett csatos bőrszíjon. Gazdagon hímzett, válltöméses dolmányt és térdig érő lovaglósizmát viselt; a tollas kalpag árnyékba vonta hegyes kecskeszakállát, hetykén kipödrött bajszát, ravaszokasan csillogtak szemeit. Válla köré merevített galléros felleghajtó köpönyeget kanyarított; alul egy hosszú sávot ferdén levágtak belőle, hogy torz természetéhez igazítsák. Csizmája sáros volt, kalapján ázottan kókadottak a tarka strucc tollak; Jourdain Boucicault nemrég érkezhettek meg a palotába.

– Mi hír a kinti világból, rokon? – kérdezte Antoine, s megrázta az üdvözlésre nyújtott kezét.

– Csupa jó! – A törpe kivillantotta foghíjas vigyorát. – Mától fogva két Coronadóval kevesebb rontja a levegőt.

– Kiket vadásztál le már megint?

Jourdain vállat vont; a mozdulattól Antoine-nak az a benyomása támadt, mindjárt szétesik az egész ember.

– Carlos Barbastro és Alejandro megtértek a Teremtőjükhöz. A régi Lamardier-palotánál botlottunk össze velük.

Szóval portyáztatok, gondolta Antoine. A Lamardier-ház igazság szerint a Coronádók területe. Saint Sanguéban a paloták kilencziede lakatlan volt, és a túlélő családok felosztották őket egymás között. Minden familiához öt-tíz udvarház tartozott, bár a határvonalak gyakran változtak, a pillanatnyi erőviszonyoknak megfelelően.

Nem valami ősi háborúság értelmetlenné korcsosult, rituális folytatása volt ez: a város lakóinak az élete függött tőle, hogy hány üres palota fölött rendelkeznek. Mióta a sós mocsár elnyelte a környező földeket, Saint Sanguének elátkozott híre kelt a királyságban, minden szántóvető paraszt elmenekült a környékéről. Egyes

vakmerő lelkek azonban Eaux-Mortesből felhajóztak a folyón a város csatornarendszerébe, s élelmiszert, fegyvereket, papírárut meg rabszolgákat cseréltek az őshonos családokkal a kihalt palotákból rabolt holmikért. Akiknek elfogytak az udvarházai, azok a saját lakóhelyük készleteit élték föl, végül pedig éhen veszttek, vagy az erősebb familiák szolgálatába álltak. A Boucicault-kat nem fenyegette ez a veszély; tartalékaik több évszázadra elegendőek voltak.

– Hogy történt? – kérdezte Antoine.

– Carlos Barbastro nem akarta lelőni a kisöccsét, így hát a kisöccse lőtte le őt, igaz-e, Iaquinto? – Jourdain, még mindig vigyorogva, megveregette egy szálfatermetű szolgálégény térdét, aki üres tekintettel meredt le rá. – Alejandro úgy verekedett, mint egy oroszlán. Kénytelen voltam a tulajdon kezemmel a csatornába fojtani.

Mások talán szertelen dicsekvésnek hitték volna ezt a groteszk gnóm szájából, hiszen Alejandro Coronado félelmetes híru bajnok volt, eddig minden párviadalából győztesen került ki. Antoine azonban nem kételkedett; ő tudta, micsoda vadállati erő szunnyad a groteszk gnóm csenevész végtagjaiban.

– És a zsákmány? – bökött állával a szolgák vállát lehúzó málhazsákok felé. A durva darócból hevenyészett csomagokból karos gyertyatartók és veretes ládikák kandikáltak ki.

– Hónapokig ehetünk belőle! – röhögött fel Jourdain. – Na gyerünk, legények, indulás! – Rákacsintott Antoine-ra. – Lerakodunk, aztán benézek a vörös szalonba. Ha gondolod, rokon, eliszogathatunk egy óracskát.

Miért mondta ezt? – nyilallt Antoine agyába a kérdés. Ösztönösen rábólintott, és mozdulatlanul állt, miközben a fegyveres menet elhaladt mellette. Már a folyosó végén jártak, amikor hirtelen eszébe jutott valami.

– Hé, ti ott hárman, hátul! – kiáltott a szolgák után. – Igen, igen, ti! Rakjátok le a málhát! Tegyétek le a pisztolyotokat!

A három szolga összenézett, majd tétován engedelmeskedtek.

– Én idegen behatoló vagyok – folytatta Antoine. – Meg akarom gyilkolni Boucicault márkit. Gyerünk, akadályozzátok meg!

A szolgák bizonytalanul toporogtak, kardjuk markolatát tapogatták. Egyikük torkából panaszos, elnyújtott nyüsztés szakadt fel, mint amikor egy újszülött, vak kiskutyának a lábát törik.

Jourdain dugta elő a képét a sarok mögül.

– Mi van, rokon, megvesztél? Rohamod támadt, mint Lucnek szokott?

Antoine a fejét rázta, s kabátja belső zsebéből előhúzta a *vindicatorok* hosszú vadásztörét.

– Csak gyakorolni szeretnék.

– Ha engem kérdelek, hát megbuggyantál. De felőlem! – Jourdain kiköpött, intett az elől álló embereknek, hogy szedjék fel a ledobált csomagokat, aztán ráripakodott a három kétségek közt gyötrődő szolgára. – Ökrök! Hát nem látjátok, hogy ez csak valami lator? Felvette Antoine Boucicault alakját, hogy észrevétlenül a palotába lopózhasson. Levágni! – Ahogy eltűnt a kanyarban, még odaszólt Antoine-nak: – Ne feledd az italt, rokon!

A szolgák kardot és hártótörtöket vontak, s óvatosan megindultak előre; vigyázniuk kellett, nehogy akadályozzák egymást a folyosón. Antoine mosolyogva várta őket; a szent fegyver markolata hűvös nyugalommal simult a tenyerébe.

Hamar végzett velük, de nem olyan gyorsan, mint Jourdain tette volna, és ez a tudat valahogy nyomasztotta.

A rejtekhutak kusza, áttekinthetetlen rengetege a Boucicault-palota utolsó védelmi vonala volt. Az önmagukba visszatorokolló folyosók szeszélyesen kanyarogtak a vastag kőfalakban, akár a sajtukacok kacskaringósan rágott járatai az édes, porhanyós rokfortban, a bolyhosan burjánzó nemespenész alatt. A titkos ajtókat szűette, roskatag könyvespolcok, évtizedes hamuval eltömött kandallók, rozsdálló bilincsekkel ékes bolthajtások álcázták. Egyetlen szolga sem tudott róluk; bármilyen erős béklyót vertek lelkükre a család *magus hermeticusai*, a kockázat túl nagy lett volna. Abban a valószínűtlen esetben, ha valamelyik rivális rohammal beveszi a palotát, és a szervezett ellenállás lehetetlenné válik, az életben maradt családtagoknak a titkos járatokba kell visszavonulniuk, csatlósait sorsukra hagyva.

Ám a labirintust nem végső bűvőhelynek szánták, ahol az utolsó túlélők lassú éhhalálba sorvadnak majd. A stratégiai fontosságú pontokon különféle karok és emeltyűk voltak elhelyezve. Ezeknek a rejtett gépezeteknek a segítségével meg lehetett nyitni a csatornákra szolgáló titkos zsilipeket, szikrát pattintani a löporrártárakba, roppant ellensúlyokkal kibillenteni helyükből a sarokbástyák alapköveit. Ha bekövetkezik az elgondolhatatlan, egyetlen Boucicault pokollá tudta volna változtatni az egész palotát.

Ez a sötét, kongó útvesztő veszedelmes volt még a családtagok számára is. Senki sem tudta pontosan, milyen messzire terjed a föld alatt; az apáról fiúra szálló legendák szerint a legmélyebb bugyrok összeköttetésben álltak a szomszédos paloták katakombáival. Az alagutak szövvényes hálózata átnyúlt a csatornák alatt, összefüggő egységbe foglalva Saint Sangué egész dantei alvilágát. Antoine gyermekkorában olvasta Honoré de Perpignan történetét, aki a monda szerint a titkos folyosókon keresztül hatolt be Guttiérez gróf hálótermébe, és álmában vette fejét esküdt ellenségének. Emlékezett rá, milyen mohón lapozgatta annak idején a dohos föliáns töredezett pergamenlapjait, milyen mély áhítattal csodálta a szöveget kísérő háborzongató fametszeteket. A

legenda persze ostobaság volt; senki eleven lélek nem juthat át a dögletes levegőjű poklon, mely az évszázadok óta lakatlan paloták alatt terpszkedik.

Antoine tudta, hogy súlyos hibát követett el, amikor felkereste a márkit. Nem lett volna szabad az idejét vesztegetnie. A Machaut-kereszt romlása figyelmeztette, hogy Lucien Maledieu átka beteljesedett; ettől a pillanattól fogva nem bízhatott egyetlen rokonában sem. Ám a szeszélyes sors kegyelme úgy hozta, hogy nem maradt teljesen magára, és ha késve is, de rájött, mit kell tennie. Elindult felkeresni a palota egyetlen lakóját, aki nem tartozott a szolgák közé, és mégsem volt vér szerinti Boucicault.

Finom szemcséjű, apró porfelhők kísérték lépteit a kihalt, csupasz falú folyosókon, s még hosszan lebegtek a hideg kőpadló fölött, miután elhagyta őket; hamvadó gondolatok fakó kísértetei. A karos gyertyatartó párhuzamos füstcsíkokat húzott maga után a levegőben, de ha Antoine megállt, a lángok nyomban kiegyenesedtek; a labirintust megülő áporodott pincebűzt sehol sem zavarta légmozgás. Egyszer, valamelyik kereszteződésben átvágott egy sor lábnyomon, melyek az ő útírányára merőlegesen futottak. Eltűnődött, vajon melyik őse hagyhatta őket; a hullámzó mintázatból ítélve erősen tántoroghatott.

Az ólomízü percek órákká nyúltak a nyirkos-dohos csöndben – léptei neszezését elnyelte a vastag porszőnyeg –, pedig tudta, hogy csak rövid ideje indult útnak. Furcsa megkönnyebbülést érzett, amikor elérte a célját; magasra emelte a gyertyatartót, és bekukkantott a falba vágott keskeny kémlelőnyíláson.

A pazarul berendezett helyiséget a túloldalon eredetileg vendégszobának szánhatták, de valaki valamikor börtöncellává tette meg. A baldachinos ágyról csipkefüggöny helyett idomtalan penészleplek lógtak. A küszöb előtt egy csontváz hevert; az ujjai mindkét kezén az utolsó ízükig le voltak kopva. A vastag tölgyfaajtón mély, szabálytalan kaparásnyomok éktelenkedtek.

Antoine benyomta a falba az egyik téglalap alakú burkolókövet, s a feltáruló rejtekajtón belépett a szobába. A gyertyák lángja táncoló köríveket rajzolt a megsárgult csontokon málladozó, ódivatú hálóköntös szomorú maradványaira. Antoine még sohasem járt a palotának ebben a traktusában, de ismerte az utat. Féltérítette a zörgő csontvázat, elhúzta a nyirkos tapintású falba rejtett tolólapot, és bevilágított a mögötte megbúvó sekély rekeszbe. A titkos szerkezetet működésbe hozó tizenkét kapcsolót elefántcsontból faragták ki; így nem rozsdálhattak a helyükre. Antoine beütötte az ajtónyitó kódot, és kilépett a megfeketedett fenyőgerendákból ácsolt galériára.

A galéria hatalmas, hosszúkás csarnokra nézett, amit a mértani középpontjában felállított kovácsoltvas kandeláber próbált bevilágítani hiábavaló igyekezettel. A falak mindkét irányban a félhomályba vesztek; végeérhetetlen csatajeleneteket ábrázoló szalagfreskók díszítették őket, a vakolatarcú lovasok tarajos sisakban, széles pengéjű fringiákat lengetve gázoltak a kézitusába. A kétoldalt futó karzatról és a csarnok alsó szintjéről szabályos távolságban sorakozó ajtók nyíltak a mögöttes szobákba. Antoine jobb- és baloldalán groteszk najádfejekkel ékes falépcsők vezettek lefelé.

Elfújta a gyertyákat, és nekivágott a közelebb esőnek. A szüette fokok panaszosan nyikorogtak a súlya alatt. Mikor leért a földszintre, sarkon fordult. Az ajtó, amit keresett, ott volt közvetlenül mögötte, a semmibe vesző csarnok végében; nehéz, drágaköves fészületet akasztottak ki rá, hasítékain halványsárga fény szüremlett keresztül.

Benyitott. Tömény, édeskés mósuszillat csapott az arcába. A tágas, téglalap alakú helyiséget három kristálycsillár világította meg, és zsúfolásig tömve volt a papi hivatás liturgikus kellékeivel: mindenfelé filigrán mívű ereklyetartók, ékkövekkel kirakott körmeneti keresztetek, arannyal hímzett miseruhák sorakoztak. Az egyik sarokba támasztva magányos, ódon páztorbot árválkodott. Ahogy szembetalálta vele magát, Antoine-nek egy pillanatra groteszk víziója támadt: lelki szemével látni vélte a félbarbár frank püspököt, aki valamikor az ősidőkben látogatást tett náluk és itt feledte.

A páztorbot mellől tizenkét éves forma fiú nézett föl Antoine-ra lassan, üres tekintettel. Mezítláb volt, szerzetesi vezeklőcsuhában, melyet jócskán megkurtítottak, hogy térden felül érjen. A derékövül szolgáló kócmdzagot viszont nem vágta vissza; bogra kötött vége, ahogy az ágyéka előtt himbálózott, határozottan obszcén benyomást keltett.

– Az abbét akarom látni! – vetette oda neki Antoine.

A fiú vontatottan bólintott, és csoszogva megindult a terem végéből nyíló ajtó felé. Ahogy megfordult, látni lehetett, hogy csomókban hullik a haja, a bőre hamuszürke alatta. Antoine kézfején hideg bizsergés futott végig. Az abbé ministránsai gyakran megfordultak a palota felső régióiban, ő azonban mindig is viszolygott tőlük. Folyton az jutott eszébe róluk, amit Jézus mondott Lázárnak: „*Kelj föl és járj!*”

Montfauix abbé tizenöt éve költözött be a Boucicault-házba; azelőtt az emberemlékezet óta lakatlan Mordequin-palota romos kápolnájában élt. Rendhagyó jelenség volt: nem tartozott egyetlen nemesi családba sem, mégsem háborgatta senki. Az egyházi átok elől menekült Saint Sanguéba, az egyetlen olyan helyre a világon, ahol nem érhetette utol a szent inkvizíció keze; az a hír járta, személyesen a pápa taszította ki a keresztények közösségéből. Kevés törvényenkívüli sülyedt olyan mélyre a kétségbeesés poklában, hogy Saint Sanguéban keressen menedéket, és akik megtették, többnyire csúf véget értek – Montfauix abbé azonban kivétel volt. Ő alaposan kiismerte magát spirituális dolgokban, és nagy hatalommal bírt a láthatatlan világ fölött; a családok hamar megtanulták, hogy érdemes a kegyeit keresni. Számosan próbálták palotájukba invitálni, ám az abbé hosszú éveken keresztül megőrizte függetlenségét, csak nagy sokára engedett a Boucicault-k csábításának. A

márki nem érezte méltóságán alulnak, hogy szabályos üzletet kössön vele: a Boucicault-k rendszeresen ellátták a kiátkozott papot ólomkatonákkal meg fiatal fiúkkal – elevenekkel és holtakkal egyaránt –, ő pedig cserében segítette őket a többi család ellenében. Antoine szemében a szerződés örök rejtély maradt. A fiúkat értette – az abbé nekrofil volt és pederaszta –, de mire kellenek neki az ólomkatonák?

A ministráns a hátsó ajtóhoz ért, kinyitotta, és lomha, tessékelő mozdulatot tett a kezével, miközben torokhangú morgást hallatott. Antoine letette a gyertyatartót egy hosszú, keskeny asztalra – aranyozott talpas fészületek álltak rajta, precízen elrendezve nagyság szerint, akár a dominók –, és közelebb sietett. Nem nézett az élettelen, savófehér szempárba, mikor átlépte a küszöböt.

A látvány, ami az ajtó túloldalán fogadta, meghökkentette. Kerek, kupolás helyiségben találta magát, amelyből minden irányban folyosók nyíltak, mintha valami hatalmas, stilizált napkorong lenne. A fal mellett mósuszillatot árasztó, embernyi magas kandeláberek égtek vakító, kékeszöld lánggal. A csillogó mozaikpadló szakállas tritonokkal enyelgő habléányokat ábrázolt egy vízalatti tündérkastély előterében; a különös világítás hátborzongató életszerűséget lehelt a jelenetbe.

A terem közepén hatalmas fenyőfa asztal állt, amelynek lapján miniatűr tájképet alakítottak ki homokból, kavicsokból, gallyakból és színes üvegből. A parányi műdombok és rezzenetlen tükrű folyók között gyilkos csata tombolt; festett ólomkatonák rontottak egymásnak magasra emelt kardokkal, dőfésre szegezett lándzsákkal. A tarka figurák nyüzsgő sokasága lenyűgöző volt; százával sorakoztak a széles terepasztalon. Császári vétesek, alabárdos landsknechtek, nyalka huszárok, pisztolyos-kardos dragonyosok, pápai gárdisták, páncélos lovagok és különös meselények keveredtek a fantáziának és a különböző történeti koroknak ebben a színpompás kavalkádjában. Szervezett csatarendnek, átgondolt stratégiának azonban Antoine nyomát se látta – mintha az egész ütközet egyetlen óriási káosz lenne, ahol minden figura szembenáll az összes többivel, s csak valamennyi társa pusztulása árán nyerhetné el a végső diadalt.

Az abbé az asztal túloldalán állt, egy kerekre szerelt, intarziás pohárszék mellett, amiben különféle dobozok, tégelyek és üvegcsék sorakoztak egy öntöttvas szerkezet körül, mely első pillantásra hűsarlónak tűnt. Hihetetlenül kövér ember volt, szőrtelen arcának jobb oldalát rücskös, rozsdabarna szemölcsök rútitották el. Vastag, lebiggyedő ajka, tászkás szeme, rengő tokája puhány külsőt kölcsönözött neki, ám tekintete szúrósan, elevenen csillogott a ritkás szemöldök alatt. Rézgombos reverendát viselt, derekán széles selyemösvével, amelyről apró nemesopálókból összeállított rózsafűzér lógott; tonzúráját kerek, püspöklila sapkával takarta el. Tünődve szemlélte a csatajelenetet, Antoine beléptére azonban fölnézett, és gondterhelten megsimogatta az állát.

– Azonnal, gyermekem – mondta. – Egy pillanat!

Óvatosan a terepasztal fölé hajolt, s párnás hüvelyk- és mutatóujja közé csippentett egy plundranadrágos zsoldoskatonát. Meglepően finom mozdulat volt az ormótlan, petyhüdt kéztől. Aztán vigyázva megpöccintette a katona spádéjával az egyik szomszédos ólomfigurát. Az apró alak elhanyatlott; az abbé elégedetten bólintott, és visszatette a helyére a zsoldost. A pohárszékhez fordult, felemelt a lapjáról egy vékony ecsetet, és belemártotta egy élénkvrós folyadékkal teli tégelybe. Majd résnyire húzott szemmel féltérdre ereszkedett, s nagy műgonddal két apró, piros cseppet hullajtott az elesett figurára.

Antoine tekintete egy arasznyi ólomsárkányra tévedt a terepasztalon, melyet fénylő bronzsínűre pingáltak. A sárkány egy sekély folyóvölgybe ereszkedett le a hegyoldalról, rettenetes rendet vágva a harcoló katonák között. Széles, néptelen sáv húzódott mögötte; a homokon mindenfelé tarka fémforgácsok csillogtak. Antoine hirtelen rádöbbsent, mire való az a darálószzerű gépezet a pohárszékben.

Montfaux abbé kiegyenesedett, az ecsetet óvatosan elhelyezte egy hosszúkas vizesedényben, és látogatójára emelte tekintetét.

– Hallgatlak, fiam – mondta.

Antoine mély lélegzetet vett; egyszeriben nagyon nehéznek és hidegnek érezte a kabátzsebében lapuló vadásztört.

– Meséljen nekem valamit tisztelendőséged – szólalt meg rekedten – a démonokról!

Az abbé felvonta szemöldökét.

– A démonokról? Roppant izgalmas téma, kétségtelen; napokig eldiskurálhatnánk róla. Egészen konkrétan mire vagy kíváncsi, szeretett fiam?

Antoine nagyot nyelt; kisgyermekkorától fogva belérögződött gátlásokat kellett legyűrnie magában. Azon van, hogy kifecsege családjá egyik féltve őrzött titkát egy idegennek, egy kívülállónak. Más körülmények között Montfaux abbé lett volna a legutolsó ember a palotában, akit a bizalmába avat, hiszen nem volt a vérrokona; most viszont éppen ez tette őt az egyetlen lehetséges szövetségessé.

– Kilencvennyolc esztendővel ezelőtt – kezdte lassan – a Boucicault-k döntő győzelmet arattak a Maledieu-k fölött. Megsemmisítő vereséget mértünk rájuk, nem kegyelmeztünk senkinek. A családfőt, Lucien Maledieut élve kerítettük kézre. Igazi sátán volt, hosszú időn át ott ártott nekünk, ahol csak tudott; nem akartuk, hogy könnyű halála legyen.

Az abbé összefonta tömpe ujjait hatalmas pókhasán, és bólintott.

– Folytasd, fiam!

– Eleven nyúztuk meg, de előbb kezénél-lábánál fogva kiszégeztük a tulajdon bálterme falára, kiszúrtuk a szemét, és megfosztottuk férfiaságától. A nyelvét viszont nem vágtuk ki.

– Súlyos hiba volt.

– Nagyon szívós ember volt, sokáig bírta a kínokat. Nagyapám mesélte, hogy még akkor is mozgott, mikor már csak a lábaszárán maradt bőr. És mielőtt kiszenvedett volna, megátkozott minket. – Antoine megállt, szünetet tartott; ideges mozdulattal letörölte kezélőjével a halántékán kiütőző verítéket. – Pontosabban... szóval, a *magus hermeticus*unk szerint már *halott* volt, amikor kimondta ránk az átkot. A szíve percekkel korábban megszűnt dobogni, és a tüdeje színültig telt vérrel. Tudom, hogy ostobaságnak hangzik, de az őseinknek az volt a véleménye, hogy valamilyen oknál fogva... *haladékat kapott*.

– Egyáltalán nem hangzik ostobaságnak – mondta Montfaux abbé. Hátrakulcsolta a kezét, és gondolataiba merülve sétálni kezdett az asztal mellett. – Miben állt az átok természete?

Antoine óvatosan, nehogy sértődés essék, elhúzódott az abbétól az ellenkező irányban. Nem szerette a kiátkozott pap közelségét; túl édeskésnek, túl émelyítőnek találta a parfümjé illatát.

– Maledieu olyan nevekhez fohászkodott, amik még Tartarin számára is tilalmasak – folytatta. Parányi ólommuskéták festett torkolatlángja villant föl előtte, ahogy apró léptekkel oldalazott az asztal íve mentén. – Aztán megváltozott a hangja. Elmélyült, és rekedtebb lett. Valahogy... *iszaposabb*. Ránk olvasta, hogy a halálától számított századéven belül egy démon fog feltámadni az alvilágból, és belülről hoz romlást a Boucicault-házra. Írماغunk sem marad, mondta kacagva. Aztán félrecsuklott a feje, és nem szólt többet.

Csend lett. Antoine a kerek pohárszékhez ért, és – maga sem tudta, miért – belemártotta ujjá hegyét a piros folyadékkal teli tégelybe. Megnyalta; igazi vér volt, alvadégszerű szerrel keverve.

– Tovább! – sürgette az abbé, ügyet sem vetve a közjátékra.

Antoine vállat vont.

– A legenda úgy tartja, a holt ember átka mindig megfog. A Boucicault-knak nem természete a könnyelműsködés; komolyan vettük a fenyegetést. Az akkori márkí és a *magus hermeticus* tettek bizonyos... előkészületeket.

– Éspedig?

Átható mósuszillat; delejes fénnel lobogó, kékeszöld lángok a kandeláberekben...

– Elrendezték, hogy utódaik jelet kapjanak, ha majd a démon megjelenik a palotában. Elrejtettek egy bizonyos tört egy titkos toronyszobában. És a család egyik tagját megtették *vindicator*nak; felkészítették rá, hogy szembeszálljon a démonnal, ha úgy hozná a szükség. A rang és a kötelesség apáról fiúra szállt. – Antoine az abbéra emelte felemás tekintetét. – Az első *vindicator* a nagyapám volt; és ma, néhány órával ezelőtt, megkaptam a jelet.

A kiátkozott pap tűnődve babrálta az arcán sarjadó szemölcsöket.

– Azt mondtad, a *vindicator*okat felkészítették a feladatukra – jegyezte meg társalkodó hangnemben.

Antoine széttárta a karját.

– Lucien Maledieu halála óta kilencvennyolc esztendő telt el – felelte. – Ennyi idő alatt a legállhatatosabb éberség is lankadásnak indul.

– Értem – bólintott Montfaux abbé. – És *valaki* kétségkívül számolt is ezzel.

– Nem felejtettem el, hová rejtették azt a tört. És Jourdain után én vagyok a családban a legjobb fegyverforgató.

Az abbé felsóhajtott.

– Azzal édeskeveset érsz, fiam; többet árt, mint használ. Figyelmezz rám jól: mesélek neked egyet s mást a démonokról.

Antoine megnedvesítette az ajkát, és engedelmesen bólintott.

– A démonok a mennyei erények antitézisei – kezdte a kiátkozott pap. – Mint egykor volt angyalokat, sohasem béklyózta le őket az anyag bilincse. Nem részesek az eredendő bűnben, hisz szabad akaratukból utasították el az Úr kegyelmét; így hát bűnbocsánatban sem részesülhetnek, sohasem nyerhetik el az üdvösséget. A legtöbb laikus valamiféle patás-szarvas szörnyetegnek képeli őket, mint amelyeket a rézkarcokon látni; nagyobb nem is tévedhetnének. A démon maga a megtestesült csalárdság, a hamisság essenciája. Anyagi teste, ahogy azt a mi érzékszerveinkkel felfogjuk, nincsen; a földi siralomvölgyben csak úgy manifesztálódhat, ha átveszi az irányítást egy hús-vér lény fölött.

– Tehát... megszállja? – kérdezte Antoine. Hirtelen pergamenszáraznak érezte a torkát.

– Igen is, meg nem is. Ha arra a fajta megszállottságra gondolsz, fiam, amikor valami szerencsétlen örült megtébozódik, éjszaka szekercére kap, és kiirtja a családját, nos, az nem a démonok műve. Az ilyen jelenségek mögött kóbor szellemek és hazajáró lelkek állnak, hajdanvolt halandók kísértetei, akiket valami bűnös vágy vagy befejezetlenül hagyott feladat nem enged távozni az anyag világából. A démonok ennél sokkal agyafürtebbek, hiszen lételemük a hazugság. Meglapulnak a kiszemelt áldozatban, és finoman manipulálni kezdik a gondolatait. Az illető mindvégig tudatánál marad, legfőljebb kisebb emlékezetkihagyásokat szenved. És ami ennél is fontosabb, végig abban a meggyőződésben él, hogy a saját akaratából cselekszik; minden tetteire logikus magyarázatot talál, csak éppen azt nem veszi észre, hogy belső érvelése a démon sugallatán alapszik. Maga a démon csupán akkor tör a felszínre, ha már bevégezte feladatát.

– Beszélnem kell Tartarinnel... – suttogta Antoine.

Az abbé határozott mozdulattal nemet intett.

– Ha arra gondolsz, fiam, hogy segítséget kérsz tőle, verd ki a fejedből! Amit azok a bárgyú lovagregények összehordanak a pokoligázó Merlinről meg az alvilági lelkeken uralkodó vajákosokról, mind szintisza ostobaság. A mágusoknak nincs hatalmuk a démonok fölött; ami azt illeti, nagyon is ki vannak szolgáltatva nekik. A démonok ugyanúgy a tiszta logika kútjából merítik a hatalmukat, mint ők, csak éppen – merőben szellemi lények lévén – sokkalta mélyebbről. A hermetikus beavatottak észjárása hasonnemű a démonokéval, ezért könnyebben lehet manipulálni őket: hajlamosabbak hinni a hamis sugallatoknak. A démonok ellen az egyetlen igazán hatásos fegyver a hit.

– Akkor egyáltalán hogyan lehet legyőzni őket? – fakadt ki Antoine kétségbeesetten.

– Nehezen, édes gyermekem, roppant nehezen. A démon láthatatlan, jelenlétét a legkérlelőbb mágia sem érzékeli. Emberfölötti erőt olt áldozatának tagjaiba, és természetellenes módon kiélesíti az érzékeit. Van viszont egy sebezhető pontja: túlvilági entitás lévén nehezebbé esik fenntartani a kapcsolatot az anyagi síkkal. Önmagától nem is képes manifesztálódni közöttünk, csak ha egy balga vagy kétségbeesett halandó segítségül hívja; ilyenkor viszont bizonyos mértékig engedelmeskednie kell megidézője akaratának. *Bizonyos mértékig.* Higgy nekem: nem született még olyan földi halandó, aki az uralma alá bírt volna hajtani egy igazi démont!

– Az előbb... valami kapcsolatot említett tisztelendőség.

– Úgy van. Az anyagi síkon megnyilvánuló démon egyfajta szellemi horgonyt bocsát az áldozatába. Ha elpusztítjuk ezt a horgonyt, természetesen a hús-vér személlyel együtt, a démon kénytelen visszatérni az alvilágba, és csak akkor jelenhet meg újra, ha valaki megint megidézi.

Sanguinis servando sanguinem facite...

– Lucien Maledieu átka az összes Boucicaultra szólt – suttogta Antoine. – Honnan állapíthatom meg... hogy ki az?

– Bárki lehet – felelte az abbé, s töprengve megsimogatta húsos ujján a zafírköves pecsétgyűrűt. – Menj, járd végig a rokonaidat! Beszéljess velük; vedd tüzetesen szemügyre őket! Keress a viselkedésükben valami szokatlant, valami rendelleneset! Egyikük talán más szavakat használ, mint szokása volt; talán reszket a szája széle, vagy időről időre fókuszát veszti a pillantása. Nem ízlik neki az a bor, amiért tegnap még rajongott; eltévednek az ujjai a billentyűkön, és disszonáns hangzatokat csálnak ki a klavikordból. A lehetőségek száma végtelen, és csak egyvalami közös bennük: egyetlen démon sem képes elviselni a harmóniát.

– És ha... gyanút fogok?

Az abbé pillantása hűvösen fűródott Antoine felemás szemébe.

– Ne tétovázz! Ne bízz senkiben, még önmagadban sem! Ne vesztegesd az időt gondolkodásra! Hagyatkozz a megérzéseidre – a logika a démon fegyvere. Ha akár egyetlen pillanatra is biztos vagy a dolгодban, ne hagyd a kétségek ösvényére tántorítani magad! Sújts le azonnal – és bárkiben is hiszel, imádkozz hozzá, hogy ne remegjen a kezed!

Egy villanás csupán a mondhatatlan éjben,

Hontan, kósza árny a sűrű sötétségben;

Hűvös-hideg fuvallat a messzi bérceken –

Két lábon járó lárva, eleven holttetem.

Luc Boucicault révületen, átszellemült képpel szavalt, sápadt bőre szinte fénylett a félhomályban. Finom metszésű, ovális arcát hosszú, hamuszürke hajfürtök keretezték, melyek selymesen tekergőző kígyóként borultak a fekete bársonyból szabott spencerkabát vállára. Szeme, melyet a stukkódíszes mennyezet felé fordított, összefüggő márványfehérben csillogott; vérrokonai huszonhat év alatt sem tudták kideríteni róla, hogy lát-e vele vagy világtalan. Különös, vontatott, tapogatózó mozdulatokkal járt, mintha víz alatt úszna, valahol félúton a vakság és az ópiummámor között. Sohasem vett könyvet a kezébe – úgy tűnt, mintha valamiért viszolyogna tőlük –, de betéve tudta a klasszikusokat és a legtöbb Sant Sangué-i költő verseit; Geneviève gyakran olvasott fel neki. Kedélyállapota szeszélyes kilengésekkel ingadozott a legvadabb szélsőségek között: néha őrjöngő dühroham ragadta el, ilyenkor válogatás nélkül tört-zúzott mindent, ami az útjába került; máskor viszont hosszú hetekre katatóniás állapotba zuhant, csak feküdt az ágyán tágra nyílt szemmel, a szolgáltnak úgy kellett megejtetniük. Ritkán – nagyon ritkán – voltak világos órái is; ilyenkor kellemes társalgónak bizonyult, kivált a szépművészetek terén, a többi Boucicault mégsem látta szívesen maga körül, mert bármelyik pillanatban idióta görcsök törhettek rá.

Kristályos szívdobaj, fagyott, akár a jégtömb;

A sápadt szembogárból az élet fénye eltűnt.

Ha hajnalpír dereng a messzi bérceken,

Mélyébe zárja őt egy ódon sirverem.

– Bayard de Montbrun: *Az éjszaka ivadéka*. Tizennegyedik század – szólalt meg csendesen a küszöbön álló Antoine.

Luc, aki törökülésben kuporgott a földön egy fényezett mahagóni hintaszék mellett, összerezett, s halott tekintetét unokatestvérére emelte. Arcára különös, földöntúli mosoly lopózott; felemelte a jobbójában szorongatott ópiumszívó pipát, és szóltanul intett neki, hogy kerüljön beljebb.

Antoine lehajtotta fejét, hogy elférjen az alacsony szemöldökfa alatt, és belépett a helyiség bódító gőzökkel terhes légkörébe. Az egy személyre méretezett, privát dohányzó Luc kedvenc búvóhelyei közé tartozott; remélte, hogy itt fogja találni. A berendezés gazdagon szőtt perzsaszőnyegekből, egy intarziás lapú asztalkából, a hintaszékből, két antilopbőr szőfából meg egy magas, keskeny polcból állt. A polc csaknem teljesen üres volt, a legfelső traktust kivéve, amelyen csupakék szemű, keleti porcelánbabák sorakoztak – Luc gyűjtötte őket. Minden baba előtt kurta gyertyacsonk égett, mintegy kultikus felajánlás gyanánt; ezek világították meg úgy-ahogy a szobát. A falakon egyszarvúkat, sárkányokat, faunokat és más mitikus lényeket ábrázoló rézkarcok lógtak; rég elporladt mesterek párjanincs munkái, töredezett gipszkeretekbe foglalva.

Antoine helyet foglalt az egyik szőfán, és udvarias mozdulattal elhárította a felkínált pipát.

– Szoktál áldozatot bemutatni a porcelánbabáidnak, Luc? – kérdezte merengve.

Az örült éles fejhangon felnevetett.

– Régebben, rokon, régebben. Mert mi is az az áldozat? Egy élet időnek előtte való felajánlása valamely érzékfölötti lénynek, ahogyan Ábrahám cselekedte Izsákkal. Én a művészi önkifejezés egy sajátos formáját leltem meg abban, hogy bizonyos rituálék segítségével istenné tettem ezeket a babákat. De már nincs szükségük az áldozati szertartásokra.

– Nincs? – Az ópiumfüst lomha, szálkás felhőkben bodorodott a porcelánfigurák körül; a csupakék szemek rezzenetlenül meredtek a szemközti falon függő rézkarcokra. Egyeseknek az ajka sírásra görbült, mások festett szájjal kacagtak, mint valami keleti Harlekin.

– Nincs – mondta Luc. – Most már maguktól is képesek áldozatokat ejteni. Ha egyedül maradnak, leszállnak a polcukról, és portyázni indulnak a palota folyosóin. Néha, amikor meglátogatom őket, alvadt vér szárad az arcukon, és az alsó polcokon széttépett patkányokat találok. A gyertyákat azért égetem, hogy kiengeszteljem őket.

– Miért? Téged is megtámadnának?

– Ó nem, dehogy, engem szeretnek. Én adtam életet nekik. Tudod, valamelyikük mindig velem van. – Luc benyúlt a spencere alá, és előhúzott egy tarka selymekbe öltöztetett hercegnőt. Porcelánarca krémpúderrel és pirosítóval volt bekenve; két keze helyén horgas acélkampók villogtak. – Vigyáznak rám. Jó dolog tudni, hogy mindig egy isten őrökdi a biztonságom felett.

– Akkor mire valók a gyertyák?

– A patkányok lelki üdvéért égetem őket. Így nem válnak démonokká, és nem térnek vissza a túlvilágról, hogy bosszút álljanak az isteneimen.

Antoine szíve hevesebben kezdett verni; hirtelen kiszáradt a szája.

– Gondolod, hogy a patkányok démonokká válnak holtuk után?

– Ez a természet rendje. Porból vétettünk, és szörnyekké leszünk. – Luc ábrándosan elmosolyodott. – Hát nem gyönyörű? Az örök körforgás harmóniája.

Harmónia... A vers: kötött beszéd. Testet öltött összhangzat. A démon nem képes harmónia létrehozására.

– A márki arra kér, hogy írj egy verset Geneviève-nak a vér hatalmáról. Zenemű is lehet.

– Ó, a szépséges Geneviève! Csodálatos teremtés! Egyszer talán majd belőle is istent csinálók...

Antoine megborzongott.

– Sürgős lenne, Luc – mondta, s keze lassan, óvatosan araszolni kezdett a szalonkáját belső zsebe felé. – Még ma be kell mutatnom Geneviève-nek. Ha nincs ihleted...

– Ihletem nekem mindig van, rokon! – nevetett föl Luc Boucicault. – Milyen verset parancsolsz? Rondót? Szonettet? Balladát? Vágáns dalt? Meg is zenésítem, úgy könnyebb dolgod lesz. Mire írjam? Violinra? Hárfára? Klavikordra? – Érzéken kinyújtózott, mélyet szippantva az ópiumpipából. – Akár üstdobra is, ha úgy kívánsz, bár az igencsak furcsa vers lesz!

A tapogatózó kéz lehanyatlott.

– Klavikordra – mondta Antoine rekedten. – Majd eljátszod nekem, hogy megtanuljam. Mikor jöhetek érte?

– Pár órát adj, rokon! – dúdolta Luc. – Hármát, legfeljebb négyet. Írok neked egy dalt a vér szaváról; szomorú lesz és vidám, összefüggő és szertehulló. Asszonáncokban írom meg, és patakokban fog folyni benne a vér; szinte látod majd a klavikord zengzetére szétnyíló ereket! Képzeld el egy alabástromfehér női keblet, amint élénkpiros cseppek hullanak rá, előbb csak lassan, aztán egyre gyorsuló iramban; képzeld magad elé egy száraz, szikkadt földdarabot, valahol a legsötétebb vadonban, amint mohón magába issza a kiömlő nedűt, nedves televénné dúsul, és mondhatatlan dolgok sarjadnak belőle; képzeld el a lüktető anyaméhéből kibúvó gyöngé és törékeny magzatot, tetőtől talpig haldokló édesanyja vérével borítva!

Antoine nagyot nyelt.

– A márkí... nem kívánja Geneviève halálát.

– A halált és a föltámadást a vér köteléke fűzi egybe. A keresztények Krisztus vérére isszák áldozáskor. Az egyház legnagyobb szentsége vámpírokká teszi a híveket. Dicséretes dolog ez, hiszen a hívek szívják istenük vérére, nem pedig fordítva.

– Úgy véled hát, hogy a vér életet ad?

– Életet és halált. Ez a kannibál kultúrák ősi és szent öröksége.

Antoine felállt a szófáról, az ajtóhoz lépett. Ellentmondásos érzelmek vihara dúlt a kebelében. A küszöbről még visszanezézett a szikár, talpig feketébe öltözött ifjúra; természetellenes élességgel látott minden apró részletet, az orrlyukakból szállingózó ópiumgőz szertemosódó karikáit, a keményített fodrokat a selyem nyakravalón.

– Ne feledd a verset! – mondta. – Három óra múlva visszajövök érte.

Luc Boucicault szórakozottan bólintott, és emelt hangon szavalni kezdett:

*És vándorol tovább a rút sziklák ölén,
Sietni kéne már: ne érje itt a fény!
Portyáról térve meg, a messzi bérceken
Új nappal vár reá, és újabb győtrelem...*

Bayard de Montbrun örült verssorai még hosszan visszhangoztak Antoine után a néptelen, fáklyafényes folyosón.

A grottó alkotta a Boucicault-palota legmélyebb szintjét, amely még lakhatónak számított. A katakombák többi részével ellentétben nem emberkéz műve volt, hanem a természeté. Valamikor az ősidőkben, mikor a Boucicault-k által fizetett mérnökök és bányamunkások megépítették a titkos alagutak labirintusát – múmiává aszott testük évszázadok óta porlad már valamelyik elfeledett, befalazott csarnokban –, hatalmas cseppkőbarlangokra bukkantak a föld alatt, amiket a folyó tajtékzó hullámai mostak Saint Sangué hófehér mészkövébe. A barlangoknak szinte semmi összeköttetésük nem volt a külvilággal; a szerteágazó kúrtók fölfelé haladva ujjnyi vékony csatornákká szűkültek, a levegő a folyó habjaiban pezsegett, a hajszálrepedések útvesztőin jutott el a zord sziklaszirtek tündérországaiba. A talaj síkos volt és egyenetlen, itt-ott kristályhideg vizű tavacsák tarkították; fenséges oszlopok emelkedtek gögösen a távoli mennyezet felé, bordázott oldaluk, akár az olvadt gyertyaviasz; a falakon lefutó vízcseppek különös mintázatokat vájtak a nyirkos tapintású felületekbe.

A cseppkőalakzatok neve apáról fiúra szállt a családban, különös módon azonban minden ág másként hívta őket. Egy cizellált minaretre emlékeztető, hatalmas pillért Antoine és Geneviève Szivárványtorony néven ismert; Jourdain Tündérkirálynőnek hívta; Tartarin számára viszont egyszerűen csak Tühegy volt. Másutt gigászi, szakállas emberarchoz hasonlatos képződmény meredt világtalan szemekkel a föld alatti vándorra; ezt felváltva nevezték Őszapónak, Mennydörgőnek és a Hiúság Vásárának. Antoine-t gyermekkorában folyton kísértette a kép, ahogy a roppant szemöldök alatt, a mély üregekben hideg fény lobban, és az elmeszesedett ajkak szólásra nyílnak.

A grottó nem volt halott vidék: a tarka köveken apró vízerek siettek rejtett gyűjtőmedencék felé; a faközölden lüktető kristályok fényében vak szalamandrák napoztak; a hűs, páradús levegő parányi ázalagokat táplált a fal repedései közt tenyésző penészmozgásban. És ebben a föld alatti csodavilágban – bár a felszínre egyetlen út sem vezetett – nem a Boucicault-k voltak az első látogatók; a munkások néhol furcsamód primitív, megkövesedett koponyákat találtak, pattintott kőszerszámokat, kivehetetlenné mosódott ábrákat a falakat borító, áttetsző kristályréteg alatt. Az Őszapó előtt egy kör alakú területen megfeketült és elszenesedett a föld; Antoine gyakran eltűnődött rajta, milyen hosszan kellett itt égnie az áldozati tűznek, hogy a koromnyomok ezredévek távlatából is kivehetők maradjanak.

Különös vibrálás visszhangzott ezekben a magasztos-zord csarnokokban, tompán és kitartóan, közvetlenül a hallásküszöb alatt; megmagyarázhatatlan módon ingerlékennyé tett embert-állatot egyaránt. Amikor a család akkori *magus hermeticusa* leszállt a föld alá, megtekinteni a frissen föltárt barlangrendszert, ahol eredetileg vízgyűjtő ciszternákat akartak létesíteni, azonnal leállította a munkálatokat, és teljes laboratóriumi felszerelésével együtt leköltözött ide. A grottó azóta az egymást váltó *magus*-nemzedékek megszakítatlan láncolatának adott otthont nyálkát izzadó, hideg színekben játszó falai között; lakói azt állították, idelent valamilyen oknál fogva sokkal hatásosabban működnek a ráolvasásaik. Igazságuk lehetett, mert a Boucicault-k hamarosan nagy hírnévre tettek szert, mint a hermetikus tudományok mesterei. És a szabály alól nem volt kivétel a vén márkí fia, Tartarin sem.

Antoine vörhenyes fényt pillantott meg egy cseppkőpillér mögött, amely mellett a leghatalmasabb tölgyfaóriások is eltörpültek volna. Óvatos léptekkel, nehogy elcsússzon a sikamlós talajon, megkerülte; a kezében tartott fáklya fénye semmivé enyészett a vépiros ragyogásban.

Ovális hasadék nyílt a grottó sziklás talajában, szélét bíbor árnyalatú lángok nyaldosták körül; az emésztő hőség arculcsapásként érte a pillér fedezékéből előlépő Antoine-t. A levegőben úszó fanyar illatból

rájött, hogy ez nem közönséges máglya, hanem magnéziumból, kénből, oltott mészből és illatos gyantákból kevert görögtűz, amely falánkan tombolna tovább a víz színén is. A hasadék túloldalán széles munkapad körvonalai bontakoztak ki a visszfényben; sudár, erőteljes férfialak állt mellette egyenes derékkal, földig lógó ujjú, általvetős köntösben. A munkapadon egy fekvő emberi test kontúrjai rajzolódtak ki, és az Antoine-nak háttal álló alak keze fürge mozdulatokat végzett fölötte, mintha halottat boncolna. Antoine-t meglepte a látvány; úgy tudta, Tartarint egyáltalán nem érdekli a medicina.

A görögtűzbe dobta a félig leégett fáklyát – volt nála még kettő a visszaútra –, és nyitott tenyérrel védve arcát a hőségtől, megkerülte a hasadékokat.

– Üdvözlét, rokon!

A köszöntésre Tartarin hátrakapta a fejét, mintha vipera marta volna meg. Középkorú férfi volt, szigorú, acélszürke szemekkel és gondosan nyírt, keskeny bajusszal; halántékán őszbe forduló haját rövidre vágva hordta. Antoine barátságosan elmosolyodott, és elindult feléje; nyomban visszahökkent azonban, amikor a mágus jobb keze megmozdult, és a köntös alól pisztolycső szegeződött a szívének.

– Ne közelíts, Antoine! – szólt Tartarin szenvtelenül. – Ha még egy lépést teszel, keresztüllőlek.

Antoine leeresztette üdvözlésre emelt kezét, és értetlenül meredt rokonára.

– A Sátán szerelmére! Mi ütött beléd, Tartarin?

A mágus vállat vont; a keréklakatos pisztoly meg sem rezzen a kezében.

– A többieket nyugodtan nézd eszementnek, de engem ne! – felelte. Kellemes, meleg, kissé nőies hangja volt. – Azt hitted, rajtad kívül senki sem fogja észrevenni, mi történt a Machaut-keresztel? Balga lélek! Nem te vagy az egyetlen a családban, aki nem feledte még el Lucien Maledieu átkát.

– Akkor hát te... – Antoine megnedvesítette az ajkát. Agyában egymást kergették a gondolatok. Túl messze vannak egymástól; ha rávetné magát, nem maradna ideje a döfésre. Tudta unokabátyjáról, hogy kiváló céllovó.

– Azt gondolsz, amit akarsz; engem nem érdekel – mondta Tartarin. – Maledieu démona elszabadult, és hatalmába kerítette valamelyikünket. Én *tudom*, hogy nem én vagyok az, de persze hiába hajtogatnám, hisz nincs rá bizonyítékom. Te például elfogadnád bizonyítéknak, hogy nem lőttelek agyon itt azonnal?

– Nem – vágta rá Antoine határozottan. – Meglehet, így próbálsz a bizalmamba férkőzni, hogy elaltasd a gyanakvásomat.

– Na látod! – A pisztolycső fölemelkedett; most Antoine felemás szeme közé szegeződött. – Most fordítsunk egyet a dolgon: én a magam részéről senkiben nem bízhatok. Benned kétszeresen sem, hiszen *vindicator* vagy, és mint ilyen, elsősorban nyilván engem vettél gyanúba. Az a hullagyalázó pap telebeszélte a fejedet mindenféle ostobasággal, mi?

– Honnan tudod? – döbbsen meg Antoine.

– Ami azt illeti, nem tudtam, de szinte biztosra vettem. Logikus lépés a részedről, hogy elsőnek őt keresed föl. Elvégre járatos az elméleti kérdésekben, és nem tartozik a családba; azaz veszélyt jelent a démonra nézve, ugyanakkor minden gyanún fölül áll. Ha önmagad vagy, sietsz tanácsot kérni tőle; ha megszállt a démon, az első dolgod, hogy eltedd láb alól.

– De hát... én nem öltem meg az abbét! – Antoine dühbe gurult. – Szóval... leereszted végre azt a pestises mordályt?

– Eszemben sincs. Nincs bizonyítékom rá, hogy igazat beszélsz. Amennyit én tudok, attól az a vén kéjenc akár kiterülve is feket az odújában, fültől fülig elvágott torokkal.

– Használd a tudományod, az alvilág nevében! Nem eshet nehezedre kifürkészni innen!

– Hogy védtelen maradjak, és közben leszűrj? Nem, rokon, ennyire ostoba nem vagyok! Amíg a munkámat be nem fejezem, egy pillanatra sem fog lankadni az éberségem.

– Munkádat? Miféle munkádat?

Tartarin vállat vont.

– Végso soron nem árthat, ha tudod. Amint értesültem a helyzet állásáról, tettem néhány óvintézkedést.

Oldalt lépett, hogy látni lehessen, min dolgozott olyan elmélyülten. Az alvadt vértől mocskos boncasztalon egy idomtalan alak feküdt. Embernek tűnt, legalábbis közelítőleg; formátlan testét durva öltésekből álló varratok hálózta be keresztül-kasul. Valami nem volt rendjén az arányaival; a kicsiny, nőies vonású fejhez nem illettek a hatalmas lapátkezek, a cölöpnyi combok. Bal melle szőrös volt és lapos, a túloldalon azonban jól formált női kebel domborodott rajta; nemi szerve pedig egyáltalán nem volt, mintha több különböző testből fércelték volna össze. A szürkében játszó szemhéjak horpadtan tapadtak az üres szemgödörbe.

– Lorenzónak neveztem el – mondta Tartarin, és lassú léptekkel a boncasztal túloldalára ment; a pisztolyt közben egy pillanatra sem eresztette le. – Őt szolgát használtam fel hozzá, három férfit és két nőt. – Szabad kezével egy hosszú szikét meg egy ormótlan nyeseollót emelt föl az asztallapról; a pengék nem csillantak meg a máglya bíborvörös visszfényében, elborította őket a vastag rétegben rájuk kergesült vér. – Már csak az utolsó simítások vannak hátra. – Letette a sebészesszközöket, s tenyerét a boncasztal végében fölállított két kurta oszlop egyikére helyezte. Hullámos felületű, mélyen bordázott fémötvözetből voltak, főt vékony dróthuzal kötötte össze őket. Kékes lidérclángok száguldoztak rajtuk fel-alá, csúcsba futó hegyükön Szent Elmo tüze

táncolt. – Tíz perc múlva Lorenzo fölkel erről az asztalról, és attól a pillanattól kezdve tapodtat sem fog tágitani mellőlem.

A hasadékból bömbölve csaptak magasra a skarlátvörös lángok, forró kámforillattal árasztva el a két farkasszemet néző rokont. A grottó cseppkőes boltívein semmivé enyésző fénykísértetek ropták őrző vitustáncukat.

– Azt akarod mondani, hogy ez a valami... él? – kérdezte Antoine undorodva.

– Korántsem – felelte a mágus. – De attól még nagyszerű testőr válhat belőle. Önálló gondolatai nincsenek; csak az én utasításaimnak engedelmeskedik.

– Miért csinálod ezt, Tartarin?

– Hát nem nyilvánvaló? Válságos helyzetben vagyunk, én pedig eltökéltem magam, hogy túl fogom élni. Valakit a családból megszállt a démon; és imádkozz, rokon, hogy ne én legyek az! – A mágus arca elborult; ajka ugyanolyan keskeny vonalnak tűnt, mint fölötte a ceruzavékony bajusz. – Mert én ugyan nem fogom hagyni, hogy bármilyen szent ügy érdekében lemészároljanak!

– Gondolj a vér kötelékére, rokon! – próbálkozott félszívvvel Antoine. – Mit szólna ehhez apád?

Tartarin szeme résnyire szűkült.

– A vén bolond álmvilágban él. A Boucicault-k öröksége felhígult; ágyékuk száraz kóró, a vérük savó. Nem vagyok olyan ostoba, hogy osztozzak a bukásukban. A démon el fog emészteni titeket, téged meg a drága Geneviève-det is, és utoljára értem jön el majd; akkor pedig üvöltve takarodik vissza a pokol legsötétebb bugyraiba. Nem vagyok olyan védtelen, mint az eretnek pap hiszi.

– Rosszabb vagy, mint az abbé, Tartarin – mondta Antoine lassan, megfontoltan. – Nem félsz, hogy ezért meg foglak ölni?

– Nem lesz rá alkalmad. – A mágus elmosolyodott, s nyugodt kézzel hátrahúzta a pisztoly kakasát. – Tíz szívverésnyi időt adok neked, rokon. Nem kockáztathatok.

Antoine megismogatta az állát, és unokabátyja rezzenetlen szemébe nézett.

– Igen, azt hiszem, valóban megtennéd – suttogta elgondolkodva. – Ki tudja; talán neked van igazad... *rokon!*

Azzal sarkon fordult, és eltűnt a nyirkos grottó visszhangos félhomályában.

Tartarin pontosan úgy viselkedett, ahogy várta. A konkrét intézkedéseit persze nem láthatta előre; azt azonban meglehetősen biztosra vette, hogy a többiek közül az unokabátyja fog a leggyorsabban reagálni, és legelőször a saját személyes biztonságáról gondoskodik. A probléma csak az volt, hogy hasonló helyzetben a démon által megszállt személy sem cselekedett volna másként. Montfaux abbé igazat beszélt; a mágus gondolkodásmódja annyira közel állt a démonéhoz, hogy szinte lehetetlen volt különbséget tenni köztük.

A látogatás mégsem bizonyult teljesen haszontalannak; véletlenül vagy szándékosan, de Tartarin elejtett egy célzást a démon várható lépéseire nézve. Talán azért tette, hogy segítsen Antoine-nak; talán azért, hogy hamis nyomra küldje, vagy őt magát keverje gyanúba. Ez egyelőre mindegy volt; a dolognak feltétlenül utána kellett járni.

Ezúttal alulról, egy titkos csapóajtón érkezett meg a galériás csarnokba; a márványlapnak álcázott fedél közvetlenül a roppant kandeláber mellett nyílt. Ahogy Antoine félretolta, és kitornászta magát a négyzetes nyíláson, a szalagfreskók között fülsértő csikorgás visszhangzott végig. Valószínűleg fölkarcoltam az igazi márványlapokat, gondolta magában. Az abbé ministránsai majd helyrehozzák.

A csarnok még kihaltabbnak tűnt, mint előző alkalommal; a kandeláberben égő tűz panaszos hangon pattogott és sistergett. A karzat alatt megbúvó ajtó résnyire nyitva állt; az ékköves kereszt lehullott róla, elhagyottan hevert a földön. Antoine féltérde emelkedett, és összevonta szemöldökét. A *vindicatorok* vadásztőre halk szisszenéssel hagyta el a szarvasbőr tokot, s hideg fénnel megvillant a kezében.

Lassú, óvatos léptekkel közelítette meg az abbé lakrészét, de semmi zajt nem hallott. A falhoz simul a bejárat mellett, és vigyázva belökte az ajtót. Mósuszillat csapta meg az orrát. Odabent semmi nem mozdult.

Hirtelen szökkenéssel a küszöbön termett; lábát térdben megrogyasztotta, felsőtestével kissé előrehajolt, jobbjaiban harcra készen villogott a fegyver. A kristálycsillárok közönyösen ragyogtak. Fényük körberajzolta a felborított asztal körül heverő szentségtartókat; éles kontúrokat varázsolt a kiömlött miseborok tócsájában heverő pásztorbotra; élénkpiros virágokkal hímezte körül a sarokban fekvő ministránsgyerek kettéhasított koponyáját. A hátsó ajtó megperzselt szélű szilánkjai tépetten lógtak a tölgyfakertben; muskétával löhették be. Halotti csend volt.

Antoine megindult az ajtó felé. Minden idegszála pattanásig feszült; az előreszegezett vadásztőrön lehetetlenül remegés borzongott végig. Elhaladt a talpas feszületekkel teliszűfolt asztal mellett – a legszélső fölborult, és úgy döntötte magával a többi, mintha sorba állított dominók lettek volna –; átlépte a miseborban ázó pásztorbotot. A ministránsfiú arca egy precíz, hosszanti vonal mentén kettévált, egészen az orra tövéig; a tágra nyílt szemekben most sem csillogott több élet, mint azelőtt. A zöldeskék fény kiszüremlett a körkörös tereméből; a küszöbön túl egy arca borult emberi test hevert szétvetett karokkal.

– Nyugalom, gyermekem!

Antoine összeresztette. A fal takarásából Montfaux abbé lépett elő, párnás kezét roppant pókhasán nyugtatva. A táskás, vizenyős szemek különös fénnel csillogtak.

Antoine mélyen, szaggatottan szívtá be a levegőt, és leeresztette törét.

– Jól van tisztelendőséged?

– Nem esett bajom. – Az abbé hátralépett, s egy kézmozdulattal beljebb invitálta vendégét. A muskétalövés, miután szilánkokra zúzta az ajtólapot, telibe találta a terepasztalt. A valótlán, vízalatti derengésben úgy tűnt, mintha a homokfoltok és a szerteszóródott ólomkatonák varas himlőhelyek lennének a mozaikpadlón tivornyázó tritonok szakállas képén.

Antoine körbejárta a földön fekvő orgyilkost, félrerúgta az elejtett muskétát, majd cipője orrával óvatosan fordította a tetemet. A halott férfi még mindig görcsösen szorongatta jobbáiban a meztelen szablyát. Ahol a szemének kellett volna lennie, ott összefüggő, megfeketedett szélű üreg húzódott keresztben az arcán. A szörnyű sebből áttetsző váladék szivárgott.

– Kobramérget tartok a pecsétgyűrűmben – magyarázta Montfaux abbé. – Egyenesen a képébe fröccsent, amikor rám törte az ajtót. Ostoba próbálkozás volt.

– Iaquinto Coronado – mondta Antoine, és törével a szétroncsolt arc felé bökött. – Mikor utoljára láttam, Jourdain kíséretében volt.

– Az nem jelent semmit. Bármelyik Boucicault kiadhatta neki az utasítást.

– Szóval tisztelendőséged szerint valaki szándékosan akarta Jourdainre terelni a gyanút?

Az abbé vállat vont.

– Nem biztos, fiam. Senki sem tudhatta, hogy te Jourdain társaságában láttad ezt a szolgát. Másfelől az is lehet, hogy a démon könnyű prédának vélt – elvégre csak egy csatlóست küldött ellenem –, és nem tartott tőle, hogy az eszközén keresztül lelepleződhét.

Antoine az abbé szemölcsökkel borított arcára emelte tekintetét.

– Mikor nemrégiben találkoztam vele, Jourdain meghívott egy italra a vörös szalonban. Nem szokása az ilyesmi.

– Portyáról tért vissza, nemde? Talán társaságra vágyik. Vagy csapdába akar csalni.

– Mit tanácsol tisztelendőséged?

Az abbé töprengve simogatta vastag ajkát. Antoine látta, hogy három-három gyűrűt hord mindkét kövérkés kezén. A többi vajon milyen titkokat rejtegethet?

– Próbálj meg elcsevegni vele. De semmiképpen se menj felkészületlenül! Ha megszállta a démon, Jourdain igen veszélyes ellenfél lehet; ha viszont büntelen, hasznos szövetségesre lelhetsz benne.

– Tartarin tud a Machaut-keresztről. Azt mondta, mindenkit megöl, aki közelíteni próbál hozzá.

– Teljesen ésszerű lépés a részéről. Hasonló helyzetben tíz *magus hermeticus* közül kilenc ezt cselekedné. Nem az intuíciónkban bíznak, hanem a logikában; és éppen ez az arrogancia teszi sebezhető őket.

– Megölt néhány szolgát, és testőrt készített magának a tetemekből. Tisztelendőséged azt mondta, a démonok nem képesek kreativitásra...

– Nem kreativitásról beszéltem, hanem harmóniáról – ingatta fejét az abbé. – A gólemek működése nem a harmónia elvén alapszik.

Antoine újra maga előtt látta az össze nem illő testrészekből egybefércelt, idomtalan alakot a boncasztalon, és megborzongott.

– Most mi a terve tisztelendőségednek? – kérdezte.

A kiátkozott pap fennköltén elmosolyodott; ujjai a derékövéről lógó rózsafüzért babrálták.

– Azt hiszem, elérkezett a pillanat, gyermekem, amikor felül kell vizsgálnom a családdal kötött megállapodást. A kockázatok tetemesen megnövekedtek, és nem vagyok benne biztos, hogy érdemes-e továbbra is vállalnom őket.

Antoine hosszú ujjai megszorultak a *vindicator*-tör markolatán. Ha az abbé, megannyi féltve őrzött családi titok letéteményese, egy másik familia védelme alá helyezné magát, az valóságos katasztrófával érne fel a Boucicault-k számára. A legtöbb család persze gyanakodna rá, de a LeFèvre-ek vagy a de la Monték tárt karokkal fogadnák. Nem, gondolta magában; a pap sehová sem fog menni ebből a palotából.

– Elhagy minket tisztelendőséged? – kérdezte közömbösen.

Az abbé tekintete szúrósan rávillant.

– Ha ez lenne a szándékom, nem fedném föl előtted, gyermekem – felelte. – Az atyafisággal való együttműködés eddigelé igen gyümölcsözőnek bizonyult; semmi hajlandóságom felrúgni egy ostoba válság okán. Figyelembe kell vennem azonban, hogy a démon a kiiktatásomra fog törekedni, mivel veszélyt jelentek számára. Holtan nektek sem hajthatok hasznót. Most tehát visszavonulok lakosztályom belső traktusába, és foganatosítok néhány óvintézkedést. Attól tartok, egy ideig nem fogjuk viszontlátni egymást.

– A démon egy Boucicault-t szállt meg – mondta Antoine lassan. – Gondolja tisztelendőséged, hogy van olyan hatalom ebben a palotában, amely dacolhat egy vérbeli Boucicault akaratával?

Montfaux abbé önelégülten elmosolyodott; apró szeme mélyén sárga zsarátnokok izzottak fel.

– Igen, gyermekem – felelte. – Gondolom.

A palota ismerős, meghitt minősége megváltozott Antoine körül, ahogy a felső szintek felé igyekezett a félhomályos folyosókon. A sötét zugokban feszülő pókhálók mögött veszedelem lappangott; olvatag testű rémalakok bújtak meg az oltalmazó árnyékban; a falburkolatban bántóan élesnek tűnt a szúpercegés; a tovatűnő illatárnyalatok kripták mélyéről feltörő hullabúzt idéztek. Azon kapta magát, hogy idegesen pillant körül minden fordulóban, s néha meg-megáll hallgatózni, nem neszeznek-e osonó léptek a háta mögött. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valaki figyeli; mintha az egyenruhás ősök fakuló tekintete a porlepte festményekeken minden mozdulatát nyomon követte volna. A nemezis árnyéka borult az egész palotára, valami különös, néma végítéleté; a carrarai márvány lépcsőfokokból dermesztő hideg áradt, s a levegő mintha besűrösödött volna, egyre nehezebben tudta belélegezni.

Antoine tudta magáról, hogy gyengék az idegei; ez az évszázados beltenyészet elkerülhetetlen következménye volt. A környezete ugyanolyan, mint mindig, csak saját felzaklatott érzékei járatták vele a bolondját. A Machaut-kereszt romlását követően a palota különös metamorfózison esett át; biztonságos, meleg menedékből ellenséges hellyé változott, valami idegen és riasztó világgá. Lehetséges lenne, gondolta Antoine dideregve, hogy a démon életre kelti a hosszú évszázadok borzalmait, a kongó csarnokokba fulladt halálsikolyokat, a megsárgult csontok görcsös vonaglását, az utolsókat lobbanó tekintetek tüzeit a befalazott szobákban? És aztán mindezek a távoli, ködös és megfoghatatlan benyomások valami képlékeny egésszé állnak össze, a kínok közt odaveszettek faji emlékezetévé, mely irdatlan ólomkoloncként zuhan a Boucicault-kra, hogy összeroppantsa őket? Nem, nyugtatta meg magát, ez nem történhet meg; ha megjelenne valahol ez az időtlen fantom, az ősök szellemei feltámadnának a sírfödél alól, hogy szembeszáljanak vele. És diadalmaskodnának.

A győzelem vérükben van a Boucicault-knak.

Miért rezgett akkor mégis össze, amikor az egyik boltozatos folyosó félhomályos mélyén megpillantotta azt az agg, libériás lakájt, amint üres tekintettel bámulja őt a sötétből, s glazékesztyűs kezében patinától fekete ezüsttál csillan?

Megállt az ismerős ajtó előtt; szíve a torkában dobogott, hatalmas, mély kortyokban szedte a levegőt. A folyosó falait puha brokáthuzat borította; az alkóvokban selyemmel árnyékolat olajlámpások égtek diszkrét fénnel. Antoine keze a sárgaréz kilincstre tévedt; egy pillanatra behunyta szemét, habozni látszott, majd határozott mozdulattal benyitott a meleg fény és a parfümillet intim világába.

– *Malhereuse!*

Geneviève a téglékkal teliszórt pipereasztalka ezüsttükre előtt ült, fűzőben és csipkés alsósoknyában; éppen aranszőke haját tupírozta, és mint mindig, most is gyönyörű volt. A szorosra húzott fűző kiemelte érett, asszonyos domborulatait, ám ovális arca – a szépítőszereknek hála – a szűzi ártatlanság ígézetével ragyogott.

– *Fi donc*, rokon! Hol tanultál modort? Kezdem unni már, hogy kopogtatás nélkül törnek rám a hálósobámban.

Antoine becsukta maga mögött az ajtót, és elmosolyodott. A vadásztört most hidegnek és nehéznek érezte a szíve fölött.

– Miért, nővérkém, énelöttem ki háborgatott?

Geneviève felsóhajtott, és leengedte a fésűjét. Dús, szőke haja – Antoine szerette selymes tapintását – apró csigákban omlott hófehér vállára. Királynői termet volt, lenyűgöző és tiszteletet parancsoló; a tökéletesség időtlen bálványa a torzszülöttek és degeneráltak világában. Még az az egyetlen, aprócska hiba – a csillag alakú anyajegy az állán – is csak a szépségét tetézte, ahogy kihangsúlyozta a fekete *kohl*al kihúzott, sűrű pillájú szempárt.

– Szegény Luc járt nálam az imént – mondta. – Valami zenés verset komponált nekem, a vér hatalmáról. Antoine szemöldöke ráncba futott.

– Szépnek találd?

– Ahogy mozog, az persze taszítja az embert, de a vonásaiban van egyfajta különleges finomság.

Antoine a pipereasztal mellett álló kerevethöz lépett, és hanyag mozdulattal végigheveredett a vánkosocon.

– Ne szórakozz szíved egyetlen szerelmével, drága rokon! A versre vagyok kíváncsi.

– A versre? – Geneviève vállat vont. – Nem tudta lejátszani. Nem tartok klavikordot a hálósobámban. Ha majd felöltöztem, a szalonban meghallgatom.

– Nem tartasz tőle, hogy váratlan érkezésem megakadályoz ebben az intim műveletben?

Az asszony bársonyos hangon felkacagott.

– Néha igazán szórakoztató tudsz lenni, édes rokon! Szeretem, ahogy elcsábítasz. – Hátravetette rakoncátlan fűrtjeit, és sokat tudó pillantással nézett Antoine-ra. – Ki vele, testvérkém: mi dolgozod itt?

– *La femme fatale* – mondta Antoine, és meglazította a nyakraválóját. – Vele szemben nincs esélyem, Geneviève; minden titkom nyitott könyv előttem.

– Ehhez nem kellett nagy tudomány. Máskor mindig névjegyet küldesz, hatalmas rózsacsokrokkal állítasz be, és szinte sziporkázol a szellemességtől. Ezúttal viszont bejelentés nélkül érkezel, csupa por a ruhád, csak úgy árad belőled a katakombák büze, és vibrálsz a feszültségtől, bármennyire is próbálsz leplezni. Megint a vén sátán küldött?

– Luc látogatásából már sejthetted. – Antoine félkönyékre támaszkodott, másik karját kinyújtotta, és gyengéden megcirógatta nővére keblét. – Furcsa, hogy idejött. Úgy beszéltem meg vele, együtt fogunk felkeresni.

– Luc rokonnak sosem volt erős oldala a beszámíthatóság.

– Legalább elszavalta neked a versét? Kíváncsi lennék rá, hogy... mennyire *eredeti*.

Geneviève megfogta öccse kezét, és forró, feszes bőrére szorította.

– Azt akarta, hogy zenés kísérettel hallgassam meg, de azért elárulta, miről szól – mondta mély, bűgő hangon. – Antoine... ugye tudod, miért nem akarok tőled gyereket?

– Hogyne tudnám! – Antoine felsóhajtott; pillantása végigvándorolt a nő sudár alakján. – De azzal ugye tisztában vagy, hogy nincs más választásunk?

– Jourdain elrabolhatna egy fiatal nőt valamelyik rivális családból. Azt hallottam, Inés de la Monte gyönyörű teremtés.

– Nálad semmiképpen sem lehet gyönyörűbb, nővérem – mosolyodott el Antoine, és csókot lehelt az asszony kezére. – De jól tudod, hogy ez lehetetlen; nem bízhatjuk a Boucicault-k következő nemzedékének fölnevelését egy idegenre!

– Elég lenne addig megtartani, amíg szül néhány gyereket – javasolta Geneviève. – Utána megölhetnénk.

Antoine a fejét rázta.

– A delejezési módszer, amit Tartarin használ, nem teljesen megbízható. Az elmúlt kétszáz évben három olyan eset is adódott, amikor egy szolga mentesült a hatása alól.

– Közel ötszázból három. Ez még felvállalható.

– A harmadik kis híján a Boucicault-ház bukásához vezetett. Alvise Corvi az akkori márkai személyi titkára volt. – Antoine szelíden megsimogatta a nővére arcát. – Túl nagy a kockázat, Geneviève.

– És mit fog csinálni az öregember, ha nem engedelmeskedem? Erőszakkal nem kényszeríthet – ahhoz túl értékes vagyok.

Antoine felemás tekintetében őszinte szánakozás ült ki.

– Ha nem állsz kötélnek, Tartarin kezére ad.

Hosszú csend támadt. Geneviève ellökte öccse karját, s kifürkészhetetlen pillantással meredt a tükörbe.

– Félek a terhességtől, Antoine – suttogta végül. – Gondolj anyánkra! Az én születésemben belenyomorodott; a tiédet már nem élte túl.

– Az abbé segíteni fog.

Geneviève elfintorodott, és heves, elutasító kézmozdulatot lesöpört az asztalkáról egy piperetapaszt.

– Azt már nem! Inkább megmérgezném azt az undok varangyot, semhogy egy ujjal is hozzám érjen!

– Háromszor már meg is próbálkoztál vele – mondta Antoine tárgyilagosan. – Azt imádom benned, drága rokon, hogy van stílusod. Szarvasgombával töltött vaddisznópecsenye, indus sáfránnyal és *acqua tofaná*val fűszerezve!

– Nem háromszor, négyszer. – Geneviève a homlokát ráncolta. – A vén sátán kettőre rájött; meg is kaptam érte a fejmosásomat. Csak azt nem értem, mi történt a másik két esetben.

– A mi nagybecsű abbénk *valóban* olyan, mint egy varangyosbéka. Mit gondolsz, mitől nőttek ki azok a szemölcsök az arcán? Az egész szervezete pukkadásig telítve van méreggel; egy adaggal több vagy kevesebb, már nem is számít.

Geneviève az ajkába harapott.

– Rendben. Tegyük fel, hogy ért hozzá; tegyük fel, hogy hagyom, hogy hozzám nyúljon. Mit tud csinálni, ha egy vízfejű magzattal esek teherbe, vagy egy olyan torzszülöttel, mint Jourdain? A női testnek vannak bizonyos dimenziói...

– Tisztában vagyok a női test dimenzióival, kivált ami a tiédet illeti. – mosolyodott el Antoine. – Felteszem, ez esetben megszakítaná a terhességet. Vannak erre módszerek.

– Ismerem azokat a módszereket. Amikor a magzat alakja kívülről már kitapintható, a főzet már nem segít, csak külső beavatkozással lehet elhajtani. – Geneviève fődétlen karján libabőr futott végig. – Acélfogókkal és kaparókésekkel, Antoine. És ne feledd, hogy én vérzékeny vagyok...

Antoine hallgatott; erre nem tudott mit mondani. Nővéreinek bőre azért maradt ilyen ragyogó porcelánfehér, mert híg volt a vére, hiányzott belőle a savó. Serdülőkorában kis híján belepusztult az első asszonyi tisztulásába: csupán Tartarin bűbajos gyantája mentette meg, amit azóta is rendszeresen használt. Csakhogy ez a gyanta megelőző szer volt, nem afféle sebtapaszt; ha a baj már bekövetkezett, nem lehetett feltétlen megbízni benne. Geneviève nem tartott a piperecikkek között hajtűket és acélfogú fésűket...

– A családokat nemcsak a fegyver vagy a titkos tudomány döntheti romlásba – mondta végül csendesen. – Emlékezz a Chrétissonokra!

Nem kellett részleteznie; mindketten tudták, miről van szó. A Chrétissonok húsz esztendeje még Saint Sangué egyik leghatalmasabb familiája voltak; harminchat lakatlan palota uralta őket. Ez a család mogorva, zárkózott természetéről volt híres; ritkán kezdeményeztek viszályt, de ha valaki háborgatta őket, irgalmatlan erővel vágtak vissza, és nem könyörültek senkinek. Nem csoda, hogy hosszú időn át nem tűnt föl senkinek,

amikor megszűntek hírt adni magukról: nem vezettek portyákat idegen területre, és a sajkás kereskedők is hiába kiabáltak az ablakaik felé a csatornák vizén ringó ladikokból.

Öt év múlva a Coronadók alaposan felszerelt expedíciót indítottak a Chrétisson-palotába. Akik át tudták verekedni magukat a sátánian agyafűrt csapdákon és az elvadult szolgatörzseken, végül a régi lovagteremben találták meg a múmiává száradt Guillaume Chrétisson; magasított trónszéken ült, tengernyi drágasággal körülhalmozva. Ő volt a nagymúltú vérvonal utolsó sarja. A gazdátlanul maradt területekért persze azonnal olyan véres háborúság robbant ki, amire évszázadok óta nem volt példa; a Boucicault-k két embert és csaknem hatvan szolgát veszítettek benne.

– Az életem nekem mindennél drágább! – felelte Genviève, és szemében dacos szikra villant. – Még a család érdekénél is!

– Attól tartok, a márkí ezt másként látja.

Geneviève suhogó alsószoknyával felállt a pipereasztal mellől, és egy elefántcsontberakásos italszekrényhez lépett, amely a falburkolatba volt beépítve.

– Hadd kérjek még egy kis haladékokat, rokon! – mondta, miközben kinyitotta a dombormívesen faragott ajtócskát. – Csak néhány évet! – Kristálypalackot vett elő, és konyakot töltött két hasas pohárba. – Időre van szükségem, hogy átgondoljam a dolgot. Talán találok valami megoldást. – Ezüsttálcára tette a poharakat, és visszatért Antoine-hoz. A tálcának hanyag kézmozdulattal csinált helyet a pipereasztalkán; a szépítőszeres tégelyek szanaszét szóródtak a vastag, bolyhos szőnyegen. – Melyik poharat választod?

– Elegáns gesztus, igazi nagyvilági hölgyre vall – mondta Antoine, és találomra elvette a baloldalt. – Ha nem kínáltad volna fel, most figyelmeztetnék rá.

– Szükség van még erre közöttünk?

– Egy úriember sohasem lehet eléggé elővigyázatos – felelte Antoine, és belekortyolt a tüzes-hús italba. Erős párlat volt; a szesz égette a torkát, ahogy végigcsorgott rajta.

– Ezzel az erővel akár a szekrényből is választhattál volna palackot! – mosolyodott el Geneviève. – Miért nem tetted?

– Az ital szeszélyes jószág, és sokféle szállal kötődik a gazdájához. Ki tudja, nem szemeltem-e volna ki merő véletlenségből egy olyan üveget, amelyikből egyetlen korty is elég, hogy hó szívem megszűnjön dobogni?

– Talpraesett válasz. – Geneviève öccse poharához koccintotta a sajátját, és egy hajtásra felkortyolta a nemes nedűt. – Talán még helyes is.

– Ó, én *biztosra* veszem, hogy helyes. – Antoine a kabátzsebébe nyúlt, elővette a *vindicatorok* törét, és tokostul végigfektette az ezüsttálcán.

Geneviève homloka ráncba szaladt.

– Ezt meg mire véljem, szeretett rokon?

– Az imént próbára tettelek, drága nővérkém. Farkas van az akolban.

Geneviève nem ismerte – nem is ismerhette – Lucien Maledieu történetét. Sötét titok volt ez, amelybe csak a mindenkori családfő, a *magus hermeticus*, és persze a *vindicator* nyerhetett beavatást. Azt azonban tudta, miféle címet visel az öccse, és milyen feladat jár vele: belülről örködni a család biztonsága fölött. *Sanguinis servando sanguinem facite...*

– Egy rivális família mágusa bűbájt bocsátott valakire közülünk – magyarázta Antoine. – Még nem tudom, ki az, de a kör egyre szűkül. Ha te lennél a fekete bárány, én már nem élnék. A konyak végzett volna velem.

Az asszony arcára derűs mosoly lopózott; a csillag alakú anyajegy eltűnt egy gödröcskében.

– Hiszen te választottad ki a poharadat!

– Igen, de ez esetben te jó előre ellenmérget vettél volna be, hogy neked ne ártsen az ital. Luc látogatásából már sejthetted, hogy előbb-utóbb én is megérkezem. – Antoine viszonzta a mosolyt. – Hajlamos voltam bízni benned, ezért eleve nagy téttel játszottam.

– És mit csináltál volna, ha *valóban* én vagyok megbabonázva?

– Kihasználtam volna a halál beálltáig rendelkezésemre álló másodperceket. Nálad egyetlen karcolás is elegendő. – Antoine felhajtotta a maradék konyakot, és újra töltött magának. – Olyan mérge nem létezik, ami azonnal ölne, és mi *vindicatorok* eléggé fanatikus természetűek vagyunk. Emlékszem, süldő korunkban sohasem értetted, miről pusmogunk annyit apával.

– Szerencséd van, nagybecsű rokon, hogy kiinduló feltételezésed megalapozottnak bizonyult. – Geneviève még mindig mosolygott, ám a tekintete kihűlt. – A mérgekkel kapcsolatos ismereteid még sok kívánnivalót hagynak maguk után.

– Buzgón igyekszem bepótolni mulasztásaimat. – Antoine hátradőlt a kereveten, és tűnődve forgatta kezében a poharat. – Ami azt illeti, azért is vállaltam ilyen nagy kockázatot, mert kétségbeejtő szükségem van a segítségedre.

– Milyen téren?

– Jourdainre gyanakszom. – Antoine belekortyolt az italba, és letette a pipereasztalra. – Megközelítőleg húsz perc múlva szembesíteni fogom a bizonyítékaimmal. Forrón remélem, hogy tévedtem; ha viszont nem így áll a helyzet, Jourdain pillanatok alatt szecskává aprít. Kivéve persze, ha van egy titkos ütőkártyám.

– Más szóval?

– Más szóval, nővérem, szeretnék egy kicsit körülnézni a ládikában.

Geneviève tűnődve simogatta az arcát.

– Tegyük fel, hogy elhiszem ezt a históriát. Mi van, ha történetesen *te* vagy a fekete bárány?

– Miért mondtam volna el akkor neked ezt az egészet?

– Hogy a bizalmamba férközz. Hogy kicsald tőlem a ládikám kulcsát, azután pedig megölj.

Antoine mosolyogva széttárta a karját.

– Úgy tűnik, egyetlen szerelmem, rajtad a kockázatás sora.

– Nem – mondta Geneviève. – Engem nem nevelt *vindicatornak* apánk.

Gyors mozdulattal a pipereasztal alá kapott. Szegecskek reccsentek, vékony vaskapcsok hullottak a földre. Az asszony letépte az asztallap aljára erősített pisztolyt, két lépést hátrált, és Antoine-ra szegezte.

– Ne mozdulj!

– Ez ma már a második alkalom – vont vállat Antoine beletörődő mozdulattal. – Tartarin is így üdvözölt a grottóban.

Geneviève a fűzője elejébe nyúlt, apró kulcsocskát halászott elő a kivágásból, és odahajította öccsének.

– A ládikó az ágyam alatt van, láb felől. Ha a tör után nyúlsz, vagy két lépésnél közelebb jössz hozzám, lövök.

– Hálás köszönetem! – Antoine felállt a kerevetről, és elindult a szoba hátsó része felé, amit összecsuható, hímzett spanyolfal választott el a bejáratú traktustól.

– A spanyolfalat dönts le! – utasította az asszony. – Látni akarlak.

Antoine engedelmessé vált; Geneviève fehérneműi és tartalék fűzői eltűntek a bambuszkeretekre feszített, gazdagon hímzett selyemvásznak alatt. A szoba hátuljában hatalmas, baldachinos ágy állt, bojtos brokátplekkel és lehetetlen finom szaténfüggönyökkel. Antoine letérdelt mellé, s némi tapogatózás után kihúzta alóla a rokokó rézveretekkel ékes, diófa ládikát; talán másfél láb széles lehetett.

– Különös belegondolni, minő érdekes holmik fölött zajlottak szerelmes éjszakáink – mondta, és felemás tekintetét a nővére emelte. – Ez ugye nem az *igazi* ládikó?

– Nem, de neked az is elég lesz, amit ebben találsz – vágta rá az asszony; a pisztoly egyáltalán nem remegett a kezében. – Vigyázz a kulccsal; ne a szokásos irányba fordítsd el, hanem jobbról balra! Különben belobban a nafta, és mindent salakká éget odabent.

– Ügyes. – Halk kattanás; Antoine felbillentette a cizellált fedelet. – Ügyes!

A ládikó puha, vérvörös bársonnyal volt kibélelve; tucatnyi fiola, tégely és üvegcese sorakozott benne precíz elrendezésben. Antoine orrát különös illatorgia csapta meg: főként keserűmandula, citrommal és fodormentával elegyesen. Különféle színű és állagú folyadékok, kenőcsök és porok, a rettegett *acqua tofanától* a szalamandravízen keresztül az angyaltinktúráig – a ládikó tartalmával egy egész várost ki lehetett volna irtani.

– Eligazodsz közöttük? – kérdezte Geneviève.

– Nagyjából. – Antoine azon tűnődött, hogy ha ebbe a ládikóba ennyi kincset zsúfoltak össze, vajon mi mindent rejthet a másik, az *igazi*? Óvatosan kivett egy lapos fémtégelyt meg egy kabalisztikus jelekkel telefaragott, miniatűr szelencét, majd mindkettőt a zsebébe csúsztatta. – Nem teljes a gyűjteményed, Geneviève. Két apróságot eltettem, de úgy látom, valaki már elcsent belőle néhány másikat is.

– Mindegyikünknek megvannak a magunk külön kis titkai.

Antoine lehajtotta a ládikó fedelét. Hirtelen émelyítő szédülés fogta el, egy pillanatra elsötétült körülötte a világ; mire azonban igazán megrémülhetett volna, már vége is volt. Bizonyára azok a furcsa illatok; nem jó dolog egyszerre ennyi halálos mérget kipárolgását belélegezni.

Felállt, és lábával visszatolta a ládikát az ágy alá.

– Szükségem lesz a törömre, kedves rokon.

Geneviève hátát a falnak vetve odébb oldalazott.

– Menj csak, vedd magadhoz! De szeretném, ha nem tennél vele hirtelen mozdulatokat; kedvellek, Antoine, és nagyon elszomorítana, ha elveszítenélek.

– Aggodalomra semmi ok. – Antoine visszament a pipereasztalhoz, letette rá a kulcsot, és óvatosan kihúzta a tört szarvasbőr tokjából; ügyelt rá, hogy még véletlenül se takarja el hátával a látványt Geneviève elől. Aztán elővette a fémtégelyt, és körmével lepattintotta a fedelét; hígnak tűnő, zsírosan csillogó, színtelen balzsam volt benne. Antoine vigyázva belecsorgatta az egészet a tok nyílásába. A legtöbb laikus azt hiszi, hogy a mérget a fegyver pengéjére kell kenni, ami ostoba dolog, és cseppet sem gazdaságos. Ha a tokot vagy a hüvelyt itatjuk át belülről méreggel, sokkal jobban megmarad a pengén, és hosszabb ideig kitart. Miután végzett a művelettel, nagyon lassan visszacsúsztatta a tört, és elrakta a szokásos helyre, a kabátja belső zsebébe.

Ezután Geneviève felé fordult, és belemosolygott a feketén ásitó pisztolycsőbe.

– Nyomaszt a tudat, hogy búcsúcsók nélkül leszek kénytelen magadra hagyni téged – mondta.

– Én sem örülök neki, kedves rokon – felelte a nővére könnyedén. – Fájdalom, egyelőre bele kell nyugodnunk a megváltoztathatatlanba.

– Mondd, drága Geneviève, nem kölcsönöztél véletlenül néhány ilyen kis játékszert családunk más tagjainak is? Esetleg az elragadó Jourdainnek, vagy a szegény kicsi Lucnek?

– Említettem már, hogy mindegyikünknek megvannak a magunk kis titkai.
– Ugyan, nővérkém, nekem igazán elárulhatod! Hát hazudtam én neked valaha?
– Most, az előbb. – Geneviève viszonzta a mosolyt. – Egy árva szót sem hiszek el ebből a bűbájdologból.

– Akkor miért adtad ide nekem a ládikád kulcsát?
– Mert egy dologban igazat mondtál. – Az asszony arca megkeményedett. – *Valóban* van a családban egy fekete bárány. És nekem leghőbb vágyam, hogy ne sokáig rontsa a palota levegőjét.
– Mindig is helyesen ítélted meg a helyzetet, drága rokon. – Antoine csókot dobott a nővérenek, sarkon fordult, és kilépett az ajtón.

Odakint aztán nekivetette a hátát a fal brokáthuzatának, letörölte a verítéket a homlokáról, és mélyet, reszelőset lélegzett. Szerette Geneviève-t, de annyira azért nem, hogy az érzelmek elvakítsák: tudta, hogy az asszony éppúgy lehet a démon bábja, mint bárki más a családból. Mégis nagy kockázatot vállalt, mert szüksége volt a segítségére és az információira.

A próba persze semmit sem bizonyított; az abbéval folytatott második beszélgetés után Antoine-nek az volt a benyomása, hogy a démon sokkalta fondorlatosabb cselszövő, semhogy ilyen direkt módszerekkel élne. Ráadásul mindvégig fönnállt a veszély, hogy ha Geneviève színt vall, Antoine magával rántja őt a pusztulásba. Márpedig a többi Boucicault egyelőre élt és virult; és a démon nem engedheti meg magának a kockázatot, hogy dolgavégezetlen kényszerüljön távozásra.

Bármennyire szerette volna hát, nem tudta nővérét tisztázni a gyanú alól; betekintést nyert viszont a terveibe, az indítékaiba. Ha – mint forrón remélte – nem Geneviève a démon áldozata, akkor igen veszedelmes játékot űz: nem lévén biztos a dolgában, egyszerre több rokonát is támogatja. Ha viszont ő a fekete bárány, csak az lehet a terve, hogy a háttérből ármánykodva egymás ellen uszítsa őket. Ez esetben kihívásnak fogja értelmezni Antoine látogatását, és haladéktalan válaszlépésre kényszerül – amivel könnyen elárulhatja magát.

Meglátjuk.

Az alkóvokban égő olajlámpások hirtelen baljós, sárga lidércfényeknek tűntek. Antoine ellökte magát a faltól, és megtapogatta a tört a kabátzsebében. Nyugalom, mondta magának, nyugalom; ezek csak lámpások, semmi több. És ha mégis másnak bizonyulnának, a fegyver majd megvéd tőlük.

Sietve indult meg a folyosón; miután a hosszú futószőnyeg végéhez ért, csatos cipői bántó zajjal kopogtak a csupasz kőlapokon. Lázás képzeletében homályos rémalakok bontakoztak ki a benyíló sötétjéből. Rettenetes szorongás fogta el; attól félt, hogy a palota életre kel, a kárpitozott falak összezárulnak körülötte és megfojtják, elevenen eltemetik valami anyaméhként lüktető sírverembe. Tudta, hogy megszegi az elővigyázatosság legelemibb szabályait, mégis kirekesztett elméjéből minden zavaró tényezőt, teljesen elszigetelte magát a környezetéből érkező ingerektől. Nem akart megőrülni...

*Voltunk, mint ti,
Lesztek, mint mi,
Por és hamu.*

A halk, szelíd hang hallatára összerendezte; egy pillanatra azt hitte, látomása van. Aztán megpillantotta a mellette nyíló alkóvban Lucöt, hanyagul elheveredve egy antik pamlagon. Hamuszín haja az arcába hullt; ölében egy megbarnult koponyát dédelgetett, s gyengéden cirógatta. Az ópiumgőz füstje ezüstös ködfátyolként lengte körül.

Antoine bizonytalanul megköszöri a torkát.

– Mit csinálsz itt, rokon? – kérdezte erőltetett kedélyességgel.

Az örült ráemelte világtalan tekintetét.

– Ez itt Madeleine néném – mondta lassan, és megemelte a porlepte koponyát. A szemüreg körül már málladozott a csontszövet; az alsó állkapocs hiányzott. – Felhoztam a kriptából, hogy eltársalogjak vele. Azt mondja, nehéz idők elé nézünk.

Kétköves pokol, gondolta Antoine bágyadtan. *Szegény anyám feje*. Idegesen megdörzsölte homlokát; valahol a halántékában szúró fájdalmat érzett.

– Ha tudnád, mennyire igaza van, rokon... – motyogta. – Hallom, elkészültél a verssel.

– Geneviève nem engedi, hogy előadjam neki.

– A hálósobájában nincs klavikord.

Luc álmosan, vontatottan ingatta a fejét.

– Violinra írtam. Azt mondta, szörnyű migrénje van, majd később meghallgatja.

Antoine valami jeges bizsergést érzett a szíve körül. Megnedvesítette az ajkát, de nem bírt megszólalni. Az örült szelíden elmosolyodott, és megveregette a néhai Madeleine Boucicault feje búbját.

– Furcsa – jegyezte meg. – Geneviève nagyon szokta szeretni a verseimet.

A vörös szalon a Boucicault-k privát társalgója volt: monumentális, boltozatos helyiség, amit három gazdagon faragott szárnyas ajtó kötött össze a központi lépcsőházzal. A padlót vastag, bíborszínű szőnyegek borították, a skarlátszín tapétás falakon trófeák és antik fegyverek lógtak. A berendezés illet a helyiség hangulatához: masszív, diófa dohányzóasztalok, nehéz, reneszánsz karosszékek, aranyozott porcelánfigurákkal telezsúfolt vitrinek. Valamennyi bútoron tobzódtak a faragott díszítések: a velencei kristálycsillárok sziporkázó fénye meghittén ömlött el a pikkelyes habléányokon, a gonosz csápjaikat nyújtogató krákokon. A csúcsíves ablakok vérvörös damasztleplekkel voltak elfüggönyözve; a kandalló fölött zilált öltözékű bakkhánsnők tomboltak egy rokokó keretbe foglalt olajfestményen.

Jourdain Boucicault egy öblös kagylófotelben ült két ablak között, és szivarozott. Mióta megtért a portyázásból, szakított magának időt, hogy megmosakodjon és átöltözzék. Most bivalybőr csizmát, himzett harisnyát, plundranadrágot és hasított ujjú köntöst viselt; kackiás bajsza, hegyes kecskeszakállá viasztól fénylett. Baljában kosármarkolatú háritótört forgatott, és elmélyülten tanulmányozta pengéjét; előtte, a dohányzóasztal márványlapján duplacsövű pisztoly hevert.

– Késtél, rokon – jegyezte meg egykedvűen, amikor kinyílt az egyik ajtó, és Antoine lépett be rajta a szalonba.

– Elfoglaltságaim adódtak – felelte Antoine. Nyugodt léptekkel az asztalhoz ment, és lehuppant egy karosszékre, a nyomorék törpével szemben.

– Szolgálj ki magad! – Jourdain a pisztoly mellett álló szivardoboz felé intett a törével. A vörös szalonban sosem voltak lakájok; a Boucicault-k itt legbizalmasabb titkaikat szokták megtárgyalni, hallgatózó fülek tanúsága nélkül. Tartarin ugyan gondoskodott a szolgák hűségéről, arra azonban nem volt garancia, hogy ha valamelyikük az ellenség kezére kerül, nem szegi-e meg hallgatási fogadalmát a kínpadon.

Antoine kiválasztott magának egy keményre sodrott szivart, levágta a végét az asztali guillotine-nal, és rágyújtott egy karos gyertyatartóról. Camargue-i dohány volt, keserű és fekete, akár a legsötétebb éjszaka; mindketten ezt a fajtát kedvelték a legjobban. Mélyen leszívta az illatos füstöt, és élvezte az érzést, ahogy érdemes kaparja a légutait.

– Hallgatlak, rokon! – mondta. – Mi az a fontos titok, amit ennyire iparkodsz megosztani velem?

Jourdain kevés szavú, lényegretörő ember volt; most is azonnal a tárgyra tért.

– Nem éreztél mostanában valami furcsát az öreggel kapcsolatban?

– Hacsak nem arra gondolsz, hogy mindenáron megpróbálja rávenni Geneviève-t a gyerekszülésre, nem.

– Hm! – A törpe Antoine mellkasára bökött a füstölgő szivarvéggel. – És te kinek a pártján állsz ebben az ügyben, rokon? Az övéen vagy a nővéredén?

– A márki kezdi elveszíteni az éleslátását. Csak kárunk származna belőle, ha teherbe ejteném Geneviève-t.

– Ugyan miért? – Jourdain szeme résnyire szűkült.

Antoine vállat vont.

– Tudod, hogy kedvelem a nővérkémet, de nem ez a lényeg. Geneviève mindenképpen belehalna a szülésbe, a helyzetünk viszont csak abban az esetben javulna, ha életképes és termékeny lányikreket hozna a világra – amire, lássuk be, elég kevés az esély.

– Ezt elmondtad az öregnek is?

– Fölösleges lett volna. A márki csak rád meg a fiára hallgat. Engem komolytalan bohémnek tekint, vagy legjobb esetben amolyan tenyészcsoőrnek.

Mély ráncok barázdálták Jourdain homlokát; hosszan hallgatott.

– Döntened kell, kinek az oldalára állsz, rokon – mondta Antoine csendesesen.

A torzszülött gyanakodva felkapta a fejét.

– Hogy érted ezt?

– Ok nélkül nem kérdezősködnél ilyesmiről. A márki ültetett bogarat a füledbe, igaz?

– Micsoda badarság! – horkant fel Jourdain bosszúsan; Antoine azonban mosolyogva folytatta.

– Attól fél, hogy lebeszélem Geneviève-t a gyerekszülésről, és ezzel magvát szakasztom a Boucicault-háznak? Megkért, hogy tarts szemmel, nehogy ostobaságot csináljak? Esetleg utalt valami másra is? Hogy mindünk közül én vagyok a leginkább nélkülözhető?

A törpe arcán rángatózni kezdett egy izom.

– Ugye neked ígérte Geneviève-t, ha megölsz? – suttogta Antoine, s a szeme hipnotikus fénnel ragyogott.

Jourdain kezében megremegett a háritótör.

– Nos, mi a véleményed, rokon? – lehelte alig hallhatóan Antoine. – Egy felelőtlen léhűtő akarja merő önzésből romlásba dönteni a családot? Vagy egy szenilis vénember elméjét vezette tévútra a keblét mardosó, tehetetlen irigység?

A groteszk nyomorék vadul felmordult, és indulatosan az asztal márványlapjára csapta a tört, hogy egészen Antoine-ig szánkázott. A felemás szemű ifjú könnyed mozdulattal elkapta, és megállította maga előtt. A penge hegye egyenesen a szívének szegeződött. Antoine felvonta a szemöldökét, és lassan, megfontoltan elfordította a fegyvert kilencven fokkal.

– Azt hiszem, a márki alábecsülte az intelligenciádat – mondta, és mélyet szippantott a szivarból. – Helyesen döntöttél, rokon!

Jourdain sötét ábrázattal elkáromkodta magát.

Antoine felállt, és a szalon sarkában terpeszkedő hatalmas pohárszékhez ment. Kinyitotta az ajtaját, elővett két metszett kristálykelyhet meg egy üveg vörösbort. A palackot a fény felé tartotta, aztán szemügyre vette a címkéjét.

– Hatvankettes Fortreaux. Megfelel?

– Színültig! – Jourdain felpattant a karosszékből, hátat fordított Antoine-nak, és a kandallóhoz csörtetett. Úgy meredt a vitustáncban kavargó bakkhánsnőkre, mintha legszívesebben mindjárt lyukat lőne a festménybe. – Tudod, rokon, néha az az érzésem támad, hogy egyetlen óriási leprafészek vagyunk, amely belülről emészti el önmagát.

Antoine letörte a palackról a viaszdugaszt, és töltött mindkét pohárba. A meleg fényű óbor bársonyos hullámokban ömlött a karcsú kelyhekbe, színén reszkető táncot járt a kristalycsillárok tükörképe. Antoine gyomrát hirtelen erős hányinger rántotta görcsbe; arcából kiszaladt a vér, és egy kurta pillanatra minden elsötétült előtte. Nyeldekelve eszmélt, a camargue-i dohány kesernyés füstje térítette magához; az egyik kehelyben túlfutott a bor, és vérvörös tócsába gyűlt a talp körül, a diólében pácolt pult felületén. Antoine damaszt szalvétát vett elő a pohárszékből, és gondosan felitatta vele a kifolyt italt. Az idegeim, gondolta magában; nem fogom már sokáig bírni ezt a feszültséget.

Eligazította a szivart a szája sarkában, fölemelte a két metszett falú poharat, és megindult velük a dohányzóasztal felé.

– Mondd csak, rokon – szólalt meg közömbös hangon –, mit tartasz az abbéről?

Jourdain hátranézett rá a válla fölött; a dohányfüst elmosódott glóriaként gomolygott a feje körül.

– Undok, vén kéjenc – húzta el a képét. – És rosszindulatú, mint egy pufogó vipera. Otthon érezheti magát Saint Sanguéban.

Antoine letette a poharakat a márvánnyal lapolt asztalra, a pisztoly meg a háritótör közé, aztán helyet foglalt, és leverte szivarjáról a hamut egy nehéz óntálba.

– Iaquinto Coronado ma megpróbálta meggyilkolni – jegyezte meg egykedvűen.

– Iaquinto? – A törpe megfordult, töprengve végigsimított pomádés bajszán. – Föltételezem, nem sikerült neki.

– Nem.

Jourdain azzal a szörnyű, féloldalas járásával visszasántikált az asztalhoz, és lehuppan a kagylófotelbe.

– Remélem, nem az jár a fejedben, hogy én adtam neki utasítást. Lehet, hogy ronda vagyok, de hülye, az nem.

– Mindenkit megszállhatnak hirtelen dührohamok – vont vállat Antoine. – De ha te az abbé vesztére törnél, biztosra venném, hogy a tulajdon két kezeddél fojtanád meg.

– Nem bíznám mássa, az már szentigaz! – bólintott a torzszülött. Előrehajolt, és elnyomta szivarját a hamutálban. – A zsákmányban találtunk néhány fura holmit. Régi könyveket, telefirkálva mindenféle ákombákommal. Egy üvegfalú ládikót, amibe egy mumifikált asszonyfőt zártak. Egy lenyúzott farkasbőrt, amit mintha arra szántak volna, hogy ember viselje. – A boroskupák után nyúlt, és találomra kiválasztotta közülük az egyiket. – Az egészet összeraktam egy málhába, és leküldtem Iaquintóval a grottóba, Tartarinnek.

– A mágusra gyanakszol? – Antoine elvette az asztalról a másik poharat.

– Nem. Bárki találkozhatott útközben Iaquintóval. Geneviève. Luc. Te magad. – A két kristálykehely összecsendült; Jourdain félig felhajtotta az italát, majd megtörölte szája szélét. – Mi folyik itt, rokon?

Antoine kényelmesen belekortyolt a borába. Nehéz, telt zamata volt, talán egy kissé savanykás.

– Már az is megfordult a fejemben, hogy maga az abbé rendezte meg az egész gyilkossági kísérletet, hogy legyen ürügye a visszavonulásra – felelte.

– Visszavonulásra? Ugyan mi elől akarna visszavonulni?

– Nem is tudom, hol kezdjem. – Antoine letette a poharát az asztalra. – Mondd, rokon, hallottál már valaha egy bizonyos... Lucien Maledieuról?

Jourdain arcán hirtelen különös kifejezés suhant át; az ajka görcsösen megvonaglott.

– *Sacré bleu!* – harákolta rekedten, és az asztalon heverő pisztoly után kapott. – Mit tettél ebbe a borba, te nyomorult?

Antoine szívébe egyszerre csak iszonyú fájdalom hasított; elakadt a lélegzete. Kétrét görnyedt az öblös karosszékben. A füstölgő szivar a pazar mintájú szőnyegre hullott.

– Ne, Jourdain, ne! – nyögött fel. – Krisztusom, hát nem látod, hogy engem is...?

Szörnyű nyilallás futott végig a bal mellén, és a torkára forrasztotta a szót. Szeme előtt színes karikák táncoltak. Görcsös kézzel markolta meg a fotel karfáját; megpróbált felállni, de ereje cserbenhagyta. Minden korty levegőért gyötrelmes kínokkal kellett fizetnie.

Tompa puffanást hallott az asztal túloldaláról. Még érezte, ahogy a gyomrából savas váladék tódul a szájába, aztán homloka koppanva hanyatlott az asztal márványlapjára, alig pár hüvelykkel a meztelen pengéjű

hárítótör mellé. A süket éjszaka örvénye szédítő kavargással száguldott feléje, és magába szippantotta azt a kétségbeesetten pislákoló szikrát, ami Antoine Boucicaultból megmaradt.

Émelyítő rosszullétre ocsúdott. Valami nyálkás, undorító bűz lengte körül; felkavarodott tőle a gyomra. Reszkető kézzel kitapogatta a márványlap szélét, és ellökte magát az asztaltól. Ahogy kinyitotta a szemét, azonnal könnybe lábadt; bántotta a kristálycsillárok éles fénye. Pislogva igyekezett fókuszba állítani felemás tekintetét.

A bűz forrására hamar ráakadt; amikor elájult, elhányta magát, és egészen mostanáig a saját mocskában hevert, az asztalra borulva. Öklendeznie kellett, szerencsére azonban már semmi nem maradt a gyomrában. Vett néhány mély, reszketeg lélegzetet, és úgy-ahogy letisztogatta az arcát csipkezsabós kézelőjével.

Még mindig szédült, és rettenetesen gyengének érezte magát, de úgy becsülte, nem fog újra elájulni. Kitapogatta kabátja oldalzsebében a Geneviève-től kapott szelencét, bizonytalan ujjakkal felkattintotta a fedelét, és bekapott néhány élénkítő labdacot. Azonnal érezte, hogy a feje kezd kitisztulni.

Jourdain a kagylófotel mellett hevert a földön. Nyomorék teste hátborzongató görcsbe torzult; az arca felpuffadt, ajka szederjes színben játszott. Antoine ingatag léptekkel odament hozzá, és féltérde ereszkedett mellette. Kitapintotta az érverését; semmi. Nagyot sóhajtott, és felhúzta az egyik szemhéját. Az üvegesedni kezdő, düledt szemgolyó vérbe borultan meredt rá. Kétség sem férhet hozzá: a törpe halott volt.

Antoine közelebb hajolt hozzá, és megérintette a nyelvét, mely formátlan, petyhüdt rongydarabként lógott ki a szájából. Száraznak és szivacsosnak találta. *Acqua tofana*, gondolta komoran. Szintelen, szagtalan és már egyetlen cseppje öl: a földkerekség leggyilkosabb mérge.

Miért bízott meg Geneviève-ben?

Fölegyenedett, reszkető kézzel szivarra gyújtott. Nem, gondolta magában, miközben mélyen leszívta a maró, illatos füstöt; ez nem ilyen egyszerű. Először is nem bízott meg benne. Arra számított, hogy ha a nővérét szállta meg a démon, a látogatását követően egy elhamarkodott lépéssel leleplezi magát. Ez lenne hát, amire várt?

A kirakósjáték darabjai csak nem álltak össze egységes egésszé. Ő ugyanazt a bort itta, amit Jourdain; minden emberi számítás szerint neki is itt kellett volna pusztulnia. Mégis életben maradt. De miért? És legfőképp: hogyan?

Eléggé járatos volt az alkímiában, hogy felismerje magán a tüneteket. A szívizom akadozó működése, a légzés hirtelen megbénulása: ez az *acqua tofana* hatása volt. Márpedig nincs az a halandó ember, akinek a szervezete birokra kelhetne ezzel a félelmetes méreggel. Az *acqua tofana* biztos halál. Antoine ezt nagyon jól tudta, hiszen nővére jóvoltából mindig hordott a zsebében egy-két adaggal.

Lelki szeme előtt fölrémlt a beszélgetés a budoárban, s a hasas pohárban hullámozó konyak. Emlékezett rá, hogy nagyon erősnek találta. Mintha tömény szesszel öntötték volna föl, hogy valami kellemetlen mellékízt palástoljanak.

Antoine felsóhajtott, és Jourdain holttestére pöckölte a szivarhamut. Isten az égben, gondolta fáradtan. Geneviève nem mérget itatott velem, hanem *ellenmérget*. Így akart megvédeni.

Ez persze nem zárta ki, hogy ő mérgezte meg Jourdaint, fondorlatosan elterelve magáról a gyanút; nem zárta ki, de fölöttébb valószínűtlenné tette. Geneviève nem tudhatta, miről beszélt a márkí Jourdainnel. Ha az asszony a démon befolyása alatt cselekszik, mindkettőjüket megmérgezte volna; ha nem ő a fekete bárány, semmi oka nem lett volna rá, hogy végezzen Jourdainnel. Másfelől viszont – amennyiben az abbénak hinni lehet – a démon észjárása hihetetlenül csavaros. Egy ilyen valószínűtlen sakkhúzás minden gyanút elterelne Geneviève-ről, ugyanakkor pedig egymás ellen uszítaná a család életben maradt tagjait.

Nem, ez nem vezet sehová. Más oldalról kell megközelíteni a dolgot. Tény, hogy Geneviève másnak is adott rajta kívül a mérgekből; csak azt nem akarta elárulni, kinek. Jourdain meghívása óta mindegyik családtagnak alkalma nyílhatott rá, hogy egy vékony, üreges tüvel *acqua tofanát* fecskendezzen a lezárt palackba. Geneviève jobban megbízott az öccsében – aki egyszersmind a szeretője volt –, mint a többiekben, ezért titokban gondoskodott róla, hogy neki ne árthassanak. A gyilkos bárki lehetett a családból – kivéve persze szegény Jourdaint.

Vegyük például az öreg Boucicault márkí! Antoine nagyon jól tudta, hogy a vénember még távolról sem szenilis. Bizonyára számolt a lehetőséggel, hogy Jourdain nem engedelmeskedik az utasításainak, hanem Antoine pártjára áll. Baráti borozásra értelemszerűen csak ebben az esetben kerülne sor. És a márkí úgy rendezte, hogy ha a két renitens összefogna ellene, ez legyen az utolsó korty ital, ami lecsúszik a torkukon... Ami természetesen nem jelentené a nemzetség végét, hiszen Geneviève megtermékenyítésére még mindig ott lenne Luc. Brilláns gondolatmenet; még démoni sugallat sem feltétlenül szükséges hozzá.

Az összképet csak a márkí bénasága zavarta. Hiába ruházta fel a démon emberfeletti erővel áldozatát, az elsorvadt izmokba ő sem képes új életet lehelni; a Boucicault család feje gyakorlatilag dolgozószobájának foglya volt. Az pedig elképzelhetetlen, hogy Geneviève egy közönséges fullajtárnak adja át féltve őrzött kincseit. Rendes körülmények között a márkí Tartarint küldte volna hozzá; apa és fia természetes szövetségeseek voltak. Igen ám, de a jelenlegi helyzetben a mágus a tulajdon apjában sem bíz! Hacsak persze nem szedték rá valahogy; vagy nem ő a démon; vagy nem állapította meg minden kétséget kizáróan, hogy ki az...

A középső ajtó faragott szárnyai tompa döndüléssel kicsapódtak. Antoine összerezzent, odakapta a fejét. Roppant, tetőtől talpig mezítelen alak állt a küszöbön; idomtalan tagjai, akár valami elkorcsosult gorilláé. A kiugró homlokeresz árnyékából üres szemeödrök ásitottak feketén Antoine-ra. Az összefércelt, hamuszürke bőr alatt hatalmas izomkötegek rángatóztak görcsösen, ahogy a félelmetes jelenés a magasba emelte szőrös öklét, és céltudatosan elindult a dohányzóasztal felé.

Antoine villámgyorsan reagált; felkapta az erezett márványlapról Jourdain gazdátlan pisztolyát, és lőtt. A golyó száraz roppanással törte ketté a vaskos homlokereszt; Lorenzo tarkója szilánkokra fröccsent, ám a groteszk emberhegy meg se rezzen, csak robogott előre megállíthatatlanul.

– Tartarin, ne!... Az istenit... Nem én voltam, érted?

Antoine azt hitte, a vak gölem lomhán, bizonytalanul fog mozogni; nagyobb nem is tévedhetett volna. Lorenzo villámgyors volt és magabiztos, akár a vadászó párdac; két lendületes lépéssel az asztalnál termett. Fölemelt ökle pörölycsapásként sújtott le Antoine állára; csont reccsent, a felemás szemű ifjú vért köpve elhanyatlott. A gölem vállon ragadta, és hihetetlen erővel a szalon túlsó végébe hajította, egyenest a kandallópárkánynak. Porcelánfigurák cserepei záporoztak a bíborpiros szőnyegre; a bakkhánsnőket ábrázoló festmény szörnyű robajjal zuhant a kandallóra, mívesen faragott kerete széthasadt. Antoine hármát hemperedett, négykézlábra állt, és kábultan megrázta a fejét. Élénkvrös ködfüggönyön keresztül látta az idióta vigyort a dübörögve közeledő Lorenzo arcán.

Féltérdre emelkedett, és a második golyóval szétlőtte a szörnyeteg jobb vállizületét. Félig alvadt vér fröccsent a mahagóni bútorokra; a gölem karja összerándult, bénán lehanyatlott. Antoine eldobta a használhatatlanná vált pisztolyt, és kabátja belső zsebéből előkapta a *vindicatorok* hosszú vadásztörét. Ösztönösen tudta, hogy a pengére kent méregnek ezúttal semmi hasznát nem fogja venni; meglepetéssel látta azonban, hogy a fegyver halvány, sárgászörös fénnel ragyog.

Lorenzo odaért hozzá, és épen maradt kezével máris lesújtott. Antoine lebukott az öklöcsapás elől, előrevetette magát, és markolatig dőfte a tört a gölem ágyékába.

Olyasféle zaj hallatszott, mint amikor kiszűrnak egy víztől feszülő marhahólyagot. Lorenzo testén egyszerre szakadt fel az összes varrat; nyálkás, bűzlő váladék fröccsent Antoine-ra. A gölem görcsösen lüktető szíve kirobant mellkasából, vöröslő krátert hasítva rajta. Vakon vonagló testrészek repültek szerteszét a fényárban úszó szalonban. Üszkös vérpermet fröcskölt a patyolatfehér mennyezetre.

Antoine-nak keserű epe toltult a szájába. Nyeldekelve, harákolva hátrált a formátlan, bűzhödő húsmasszától, amely egy másodperce még az ellensége volt. Lába előtt egy lottyadt, letépett női mell remegett kocsonyásan.

A kezében szorongatott vadásztörre nézett. A penge sárgás ragyogása fokozatosan elhalványult, semmivé enyészett. Igen, gondolta. A *vindicatorok* szent fegyverét a természet ősi körforgásából kikerült szörnyek elleni harcra kovácsolták; és lám, most híven teljesítette feladatát.

Lassan úrrá lett gyomra remegésén. Az enyészet sietős iramban bevégezte munkáját Lorenzo földi maradványain; a szalonban pokoli bűz kezdett terjengeni. Antoine-t mégsem ez zavarta, hanem valami más.

...és attól a pillanattól kezdve tapodtat sem fog tágitani mellőlem...

A gölem vak volt, mégis gyilkos céltudatossággal támadott. Valakinek irányítania kellett.

Antoine beharapta az ajkát. Jobb kezét, amellyel a vadásztört markolta, lassan, óvatosan eltartotta magától. Tekintete lopva körbevillant a vérmocskos szalonban; füle feszülten figyelt minden apró, mégoly jelentéktelennek tűnő neszre.

És ekkor meghallotta.

Halk, futó zörejt volt, kurta kattanás csupán, mégis a halál fuvalatával terhes: ahogy egy láthatatlan hüvelykujj hátrahúzza a pisztoly kakasát. Antoine oldalt vetette magát, egy bársonyhuzatú pamlag irányába; a vadásztört kétségbeesett lendülettel a nyitva álló ajtószárnyak felé hajította.

Tompa dörrenés hallatszott, a bejárat felől torkolattűz villant. Antoine erős ütest érzett az oldalán. A pamlagra zuhant, amely felborult alatta; áthemperedett a támláján, és gurulni kezdett a padlón a dohányzóasztal felé. A vadásztör süvítve szelte a levegőt, aztán minden látható ok nélkül megakadt a nyitva álló ajtószárnyak között. Valaki fojtott hangon, fájdalmasan felhördült.

Antoine lengőbordája alatt tűzforró fájdalom futott szét. Vállát beleverte Jourdain kagylófotelének lábába; a halott törpe eltorzult arca közvetlen közről meredt rá. Egyetlen nekirugaszkodással talpon termett, s jobb keze lecsapott a langyos hányadékban heverő hárítótörre a dohányzóasztalon.

Mintha kísértetet látott volna előtűnni a világok közötti éterből. Tartarin Boucicault a szalon küszöbén feküdt; a teste először még áttetsző kontúrokból állt csupán, aztán lassan színekre és formákra vált szét, ahogy lefoszlott róla a láthatatlanság védőpalástja. A mérgezett vadásztör a torkát járta át; ádámcsutkája szinte mértani pontossággal hasadt ketté a jéghideg acél nyomán. Mellkasa görcsösen emelkedett-süllyedt; a sebből minden lélegzetvételnél ütemesen patakzott a vér. A füstölő pisztoly mellette hevert a padlón; reszkető ujjai a szőnyeget kaparták.

Antoine odalépett hozzá, és mosolyogva döfésre emelte a hárítótört.

– Jó éjszakát, rokon! – mondta, és lesújtott.

Antoine Boucicault a márkai dolgozószobájának cirádás ajtaja előtt állt, és tűnődve szemlélte. Megviseltnék, de elszánnak tűnt; az összes serkentőszert bevette Geneviève apró szelencéjéből. A seb az oldalán, ahol a lövés érte, nem volt súlyos, de bőven vérzett, ezért szorítókötést rögtönzött rá Tartarin széttépett ujjasából. Vérszenyves, összehányt inge és szalonkabátja helyett a mágus bő ujjú, merevített gallérral ellátott köntösét viselte; vállban kicsit szűk volt neki, de nem ért rá más ruhát keresni magának. A *vindicatorok* ősi törét a derekára övezte, jobbáiban pedig Jourdain duplacsövű pisztolyát markolta.

Kurtán biccentett, csak úgy önmagának, mint aki végre döntésre jutott. Az ajtó mellé lépett, hátát a falnak vetve; a pisztolyt fölemelve tartotta a füle mellett. Szabad kezét kinyújtotta, és óvatosan bezörgetett az ajtón.

– Tessék? – hallatszott odabentről a márkai száraz, recsegő hangja.

– Én vagyok az, Antoine! – kiáltotta a felemás szemű ifjú, és gyorsan visszakapta a kezét. – Fontos híreket hoztam.

Még szinte be sem fejezte, amikor odabent a dolgozószobában eldördültek a lövések. A golyók két szabályos, kerek lyukat ütöttek a gazdagon faragott ajtóba, az egyik mell-, a másik ágyékmagasságban, egymástól mintegy másfél láb távolságra. Antoine a bejárat elé perdült, és teljes erőből belerúgott a zárba; az ajtó reccsenve kicsapódott. A márkai titkára éppen célzásra emelte tartalék pisztolyát; Antoine golyója pontosan szíven találta. A másik szolgának csak egy pisztolya volt; futtában az ajtó felé hajította, és villogó rapírral rohamra indult. Antoine elhajolt a repülő fegyver elől, és hidegvérrel homlokán lőtte.

Boucicault márkai pokrócokba bugyolálva, kőmerev képpel ült tolószékeben, csak a szeme villogott ádázul. Egyetlen szót sem szólt; sötéten és ellenségesen bámulta ifjú rokonát a dúsán rizsporozott vendéghaj alól.

Antoine az íróasztalra dobta a füstölgő pisztolyt, és megfontoltan elővonta vadásztörét. A penge hideg, kegyetlen fénnel csillogott.

– Lám, lám, a nagy manipulátor – szólalt meg ábrándosan. – Mi szükség volt erre, öregember? Úgyis tudtad, hogy ha Jourdain és Tartarin kudarcot vallanak, neked véged. Ilyen ostobán elvesztegetni két derék szolgáló életét...

– Nyomorult! – sziszegte a márkai. Antoine ügyet sem vetett rá.

– Frappáns ürügy: akadályozom a családi vér átörökítését – folytatta. – Tartarin kapva kapott az alkalmon. Egyébként már régóta sejtettem, hogy gyűlöl. Tudod, mire volt féltékeny a fiad, öregember? A férfiasságomra, amitől őt megfosztotta a sors, meg a te satnya ágyékid.

– Ha azt hiszed, hogy könyörögni fogok, hát tévedsz – szegte fel az állát az aggastyán.

– Ó, ilyesmi eszembe sem jutott. Mindenki tudja rólad, hogy acélból vannak az idegeid. Csak szeretném tisztán látni a tényeket. – Antoine tűnődve forgatta kezében a mérgezett tört. – Először elbeszélgettel velem, hogy elaltasd a gyanakvásomat. Aztán szépen rángatni kezdted a marionettek drótjait. Árulónak tüntettél fel, aki méltatlan a Boucicault név viselésére. Ellenem bujtogattad a rokonaimat. – Ujjain kezdte előszámolni az eseményeket. – Előbb orgyilkost küldtél az abbéhoz, röviddel azt követően, hogy én eltávoztam tőle; ezzel rám terelted Tartarin gyanúját. Utána a fiad közvetítésével megkörnyékeztetted Geneviève-et, hogy mérgeket szerezzen tőle. Aztán rám uszítottad szegény Jourdaint, és arról is gondoskodtál, hogy ha jobb belátásra térne, ő se maradjon életben. Az utolsó ütőkártyád Tartarin volt, az ő varázslatos Lorenzójával. – Fejcsóválva felsóhajtott. – Minő furcsa egybeesés, hogy mindez pontosan a Machaut-kereszt romlásának órájában vette kezdetét, és hogy hirtelen felgerjedt haragod célpontja éppen az az ember volt, aki a *vindicatori* cím örököse! Nem sok ez egy kicsit a véletlenekből, rokon?

– *Imbécile!* – A márkai Antoine-ra vicsorított fogatlan szájával. – Fantomokat kergettel egész idő alatt! Jourdaint és Tartarint valóban én biztattam föl ellened – de az abbét *te* akartad megöletni azzal a szolgával, utána *te* félemlítetted meg, hogy kivonja magát az ügyeinkből, és a borba is *te* csempésztél mérget a szalonban! Hát nem érted, te örült? *A démon benned van!*

Antoine elmosolyodott.

– Szánalmas próbálkozás, öregember. Azt csak tudom, hogy én magam mit csináltam.

– *Nem! Nem tudod!* Emlékeztetkieséseid vannak! Időről időre megmagyarázhatatlan rosszullet fog el! Egész percek hiányzanak a memóriádból, szerencsétlen fereg!

– Valóban? – Antoine udvariasan félrehajtotta a fejét. – És szerinted most mit kellene tennem?

Az aggastyán kihúzta reszketeg testét a tolószékből.

– Én, *Marquis de Boucicault*, e néven a tizenhetedik, ezennel meghagyom és megparancsolom családunk *vindicator*ának, aki e rangot atyjától és annaklőtte az ő atyjától örökölte, hogy nemesi nevétől vezettetve teljesítse a hagyományok által reárárt kötelességet, amelyből előjogai és privilégiumai fakadnak: emelje magasba szent fegyverét, és irtsa ki nemzetségünkől a romlás üszkét, mindennemű kímélet és irgalom nélkül, ahogyan az ősei által tisztelve vallott jelmondat előírja néki – *sanguinis servando sanguinem facite!*...

– Hallom és engedelmeskedem! – bólintott Antoine.

Két gyors lépéssel a márkai előtt termett, keményen megragadta az állát, és nekiszorította parókás fejét a tolószékháttámlájának. Aztán lendületet vett a mérgezett vadásztörrel, és egyetlen döféssel felnyársalta a nyomorék aggastyánt. Az öregember megvonaglott; torka mélyéről rekedt hörgés tört elő. Antoine megforgatta

benne a pengét, rézsút felfelé igazította, és hatalmasat rántott a markolaton. A borotvaéles fegyver kettébe vágta a hasi ütőeret, reccsenve széthasította a márki szegycsontját, és valóságos vérszökökút kíséretében bukkant elő a törékeny testből, a negyedik borda magasságában. A vén családfő szeme kimeredt, szája sarkán véres nyál csordult ki – aztán nem mozdult többet.

Antoine hátralépett a tolószéktől. Jobb karját könyéig elborította a forró, sűrű vér, amely buzogva tört fel a márki borzalmas sebéből. Szűró fájdalmat érzett az oldalában. Hirtelen különös szédülés fogta fel, az undornak és az eufóriának valami sajátos keveréke; szeme elé rózsaszín ködfátyol ereszkedett, mintha mély ópiummámborban lebegne. A vér váltotta ki belőle ezt a hatást, a pezsegeve habzó, meleg Boucicault-vér, amely síkossá tette az ujjait, és egyre növekvő, élénkpiros foltot varázsolt a mivesen faragott íróasztal alá. Ennek a vérnek semmi köze nem volt ahhoz az aszott, élettelen lárvához, amely félrebillent fejjel, ernyedten hevert a tolószékben; máshonnan tört elő, talán a faji emlékezetnek valami homályos, mélységesen mély kútjából, ahol az első primitív, majomszerű lények emlékképei keverednek a modern kor civilizált emberének grandiózus látomásaival. Antoine megérezte a történelem rettenetes, lomha érverését, az időtlen ritmust a percmemberek szármalmas nyüzsgése alatt, amely gyilkos tunyasággal dübörög át a századéveken, s porszemként sodorja félre útjából a handabandázó messiásokat. Igen, döbrent rá áhitattal, *ez* a vér igazi hatalma: ez a félelmetes, felfoghatatlan tehetetlenségi erő, amely nem ismer medret és határokat, s az oktan ázalagok személytelenségével sodorja az emberi fajt valami mérhetetlenül távoli, ködös végkifejlet felé. És ekkor mintha kilépett volna önmagából egy anyagtalan, éteri síkra; külső szemlélő lett belőle, pártatlan és szenvtelen, mivel híján volt minden önálló egyéniségnek.

...ne bízz senkiben, még önmagadban sem!...

Elhagyta az abbé lakosztályát, igen, erre emlékezett; aztán felkereste Lucöt és Tartarint. De hogy a két beszélgetés *között* mi történt, azt egyszerűen képtelen volt felidézni... Krisztusom, mikor látta ő utoljára Iaquinto Coronadót *elevenen*?

...keress a viselkedésükben valami szokatlant, valami rendelleneset!...

A különös látomások, a váratlan hangulatváltozások, a minden rendszer nélkül jelentkező szédülési rohamok... Eddig zaklatott idegrendszerének tudta be őket. És az a furcsa rosszullet, amikor a bort töltötte a szalonban, és egy pillanatra elsötétült körülötte a világ?

...mindig hordott magánál egy-két adag acqua tofanát...

Ujjai ösztönösen tapogatózni kezdtek a zsebe felé, aztán megmerevedtek, amikor az ismeretlen ruhaszövehez értek. Igen; most Tartarin köntösét viseli, a kabátja a szalonban maradt. Menj vissza, Antoine, súgta magának, menj vissza, és fordítsd ki a titkos zsebet a ruhaszegélynél! De mit fogsz csinálni, ha az egyik kristályfiolát üresen találsz?

...sújts le azonnal; és bárkiben is hiszel, imádkozz hozzá, hogy ne remegjen a kezed!...

Lassú, megfontolt mozdulattal az arca elé emelte a vadásztört, és hosszan pihentette rajta felemás tekintetét. Ma délután két Boucicault életét oltotta ki; és csak hajszálon múlt, hogy nem másik kettőét is. A fegyver nem vétette el a célt; de mi van a kézzel, amelyik forgatta?...

...sanguinis servando sanguinem facite!...

Antoine fölszegette az állát, és a pengét óvatosan a torkához illesztette. Most nem érezte olyan hidegnek, mint általában; a márki vére még ott gőzölgött rajta. Eltűnődött, vajon lemosta-e már róla a mérget.

A vágás elegáns volt, fültől fülig húzódott, csaknem tökéletes félkörívben. Ahogy a térde megrogyott, és álomszerű lassúsággal zuhanni kezdett a padló felé, Antoine elégedetten nyugtázta, hogy stílusérzéke még most sem hagyta cserben.

A fájdalom nem volt olyan rossz, mint hitte. Gyakran érzett már ilyet, amikor meghűlt, vagy begyulladt a torka. A fülöklés volt iszonyatos, a kétségbeesett, görcsös kapkodás a levegő után, a tüdejébe tóduló vér szörcsögő zenéje. Megpróbált uralkodni magán, de már nem ő parancsolt a tagjainak, hanem az életöszton; ujjai rángatóztak, teste görcsösen vonaglott. Minden szívdobbanás visszhangzó gongütésként döndült a koponyájában; érezte, hogy sebéből ritmikus lüktetéssel patakzik a szőnyegre a vér. Fázni kezdett, előbb a keze meg a lába, aztán a dermesztő hideg lassan, alattomosan megindult a szíve felé. Érzékei rohamosan elhomályosultak; felemás szeme elé bíbor ködfüggöny ereszkedett, és saját zihálását mintha vastag vattarétegen keresztül hallotta volna. Csak a szaglása maradt természetellenesen éles; mindent elnyomott a vér forró-fűszeres illata.

Két csatos cipő jelent meg a látóterében. Már teljesen elvesztette az uralmat a teste fölött, de ködösülő agyában még mindig ott motoszkált valami obszcén kíváncsiság. Valahogy megfosztaná magát a démon fölött aratott diadal véres mámorától, ha úgy halna meg, hogy nem derít fényt a csatos cipők rejtélyére. Csakhogy már nem bírta felemelni a fejét.

A csatos cipők egymás felé fordították a sarkukat, és lábujjhegyre emelkedtek. Oldalt, Antoine egyre szűkülő látómezejének legszélén két fekete pantallós térd és egy sötét spencerkabát két szárnya jelent meg. A cipők gazdája leguggolt, és Antoine-ra nézett. Luc volt az.

– Örülök, hogy látlak, rokon – mondta, és szelíden elmosolyodott. – Meglátogattam Geneviève-t. Végre el tudtam játszani neki a költeményemet. – Benyúlt a spencerkabát belső zsebébe, és elővette a porcelán hercegnőt. A púderezett arcú bábu csupakék tekintete kifürkészhetetlenül meredt Antoine-ra. – Igazán jól sikerült a vers. Az abbé is sokat segített; régi jó barátom, tudod. – A játékhercegnő keze helyére beültetett horgas kampók

ezúttal nem csillogtak; sötétpiros, friss vér borította őket. Nyúlós, híg vér volt, nem alvadt rá a csupasz acélra. – Azt hiszem, Geneviève el volt ragadtatva az előadástól.

Antoine mondani akart valamit, de émelyítően édeskés vér tódult a szájába; ajkáról csak valami elfülő motyogás szakadt fel.

– Szegény bolond! – csóválta a fejét Luc. A hangja elmélyült, *megiszaposodott*; sűrű lett és csomós, akár a fekete sár. – Szegény, bolond Antoine!

V É G E

A Chrétisson-palota kertje

A kert fáí, amik közt az angyal rejtőzött, valóságos óriások. Óriások, akik egyre ritkábban öltöznek szélben suttogó, ünnepi díszbe: levélzöldbe, amit a mennybolt kékje és a pokol lángvöröse közötti színként ismer számos, lassan feledésbe merülő hagyomány. A fák óriások, történelem előtti gigászok, akik időtlen vértként viselik hasadozott, mohos kérgüket – látszik rajtuk, hogy mindörökkön készen állnak a veszélyre, amibe a körülöttük zúgó, örvénylő világ sodorhatja őket. Virágot alig, gyümölcsöt szinte sosem hoznak. A palotában lakó szolgálok szerint rosszindulatúvá lettek, amiért az emberek nehéz, sötét falakat emeltek köréjük, melyeket hiábavalóan ostromoltak ágaikkal és orvul, alulról támadó gyökereikkel. A kőcsipke dermedt, szabályos fodrain még átjutottak, de az árkádok alatt a falak, a földbe ágyazott falak megállították, börtönbe zárták őket. És a rabság gonosszá tette mindőjüket. Így tartják a palotában a szolgálok – és ha lehet, kerülik a szomorú kertet, ami fölé ezek a fák magasodnak.

Szépén hangzik. Én viszont itt állok, a kertben, a fák árnyékában. Csizmámra átható szagú sár tapad, tenyeremet a legnagyobb fa kérgén nyugtatom. Barátságos akarok lenni velük, hátha ők is azok lesznek velem. Észrevétlenül simogatom őket, miközben egy libériás inas a gazdájáról beszél nekem: bőrük felhorzsolja bőrömet, és én egy szót sem értek az inas szavaiból, hangja nem több egy újabb hangszínnél a szél zúgásában. A fák figyelnek rám. Rám, és az inasra.

A szolgálok igazat beszélnek a palotában. Tudom.

– El tudná ezt mondani még egyszer? – nézek az inasra. Ijedt tekintetének zavart tükrében megpillantom saját arcomat. – El tudja mindezt mondani még egyszer, miközben én egy forró fürdőt veszek?

– Hát persze, uram – mondja ő félszegen. Nem érti, miért nem figyelek rá, ha már egyszer kirángattam ide magammal, az alkony hideg szürkéségébe, a hosszúra nyúló árnyékok közé. Nem érti, de nem mer kérdezősködni, nem mer haragudni, és ez az első dolog, amit igazán megjegyzek a gazdájáról, rég nem látott bácsikámról, Guillaume Chrétissonról.

– Akkor menjen, és csináltasson nekem egy dézsányi forróvizet. – A szavak halovány párafelhőként gomolyognak elő a számból. Október van, hideg hónap, és én messziről érkeztem. Fáradt vagyok, és egyáltalán nem azt fogadott, amire számítottam. – Nem fogok megharagudni, ha kerít valami helyre fehérszemélyt is, aki lecsutakolja a hátamat. Maga meg majd elmondja közben, amit tud.

Amint egyedül maradok, visszafordulok a komor törzsekhez.

– Elküldtem – suttogom halkan, hátha mégsem ment még el, hátha megállt a kőcsipkét pókhálóként beszövő indák rengetege mögött, hogy megtudja, meglesse, mit csinálok. Végtére is lehet, hogy rossz tréfa ez az egész, és Guillaume Chrétisson csak ügyesen tetteti magát, és közben nevet, gonoszul nevet vasakaratából kovácsolt, rozsdás maszkja alatt. – Elküldtem azt az embert. Egyedül vagyok veletek.

Hagyom, hogy vezessenek. Kerengek a kortalan labirintusban, amit gyökereikből, és göcsörtös, embervastag alsó ágaikból fontak. Bal kezemet sosem veszem le róluk – kapcsolatban maradok velük. Már vérzik a kezem, de azt hiszem, ez kell nekik. Mohos szaguk kitölti a fejemet, szemeim könnybe lábadnak: de ők még mindig nem bíznak bennem. Érzem. Vagy mégis?

A következő lépés után egy odúhoz érek, közvetlenül azelőtt torpanok meg, hogy arcom beleveszne a sötét üregbe. A fa törzsén furcsa, korhadttal foltok – mintha egy saskeselyű szárnyainak árnyéka égett volna bele a kéregbe.

– Köszönöm – mondom immár rendes hangomon, suttogás nélkül.

Megmutatták nekem az angyal újabb nyomát. Most már biztos vagyok benne, hogy itt járt.

Megfordulok, és a nemrég eltávolított inas nyomát keresve elindulok visszafelé az ösvényen. Azon gondolkozom, hogy félnem kéne-e. Félnem, az angyaltól, a fáktól, és attól, hogy a fák valamiért csak nekem beszéltek az angyalról, akivel Guillaume Chrétisson valószínűleg találkozott.

Már a boltívek alatt járok, amikor arra a megállapításra jutok, hogy lenne okom félni. A fák engem sem szeretnek. Én is ember vagyok. Az, hogy adtam nekik valamit, még semmit nem jelent. Ők is tettek nekem egy szívességet. Mondtak valamit – de ebből még nem következik, hogy segíteni akarnának. Sőt. Bizton tudom, hogy olyasvalakit látnak bennem, aki túl sok titkukat ismeri, és ezért még a szokásosnál is veszélyesebb rájuk. Segítenek szembekerülni azzal, amivel akarok, mert tudják, hogy nem kerekedhetek fölébe.

Ha így állunk, az viszont azt jelenti, hogy az angyal halálos veszedelmet jelenthet bárkire és mindenkire, aki meglátja.

Igaz, ezt már akkor sejtettem, amikor megtudtam, mi történt a bácsikámmal, Guillaume Chrétissonnal.

Az inast, akit viszonylag szelíd szavakkal elzavartam, Renée-nek hívják. A családnévére nem emlékszik. Van egy ikertestvére, egy cselédlány, aki roppantmód szemrevaló teremtmény. Azt hiszem, elég sokat elmond a szüleikről, hogy a lányt Renée-nek keresztelték.

A dézsában ülve adom át magam Renée kezeinek, érintése alatt úgy érzem, megcserélődnek a szerepek, s most én vagyok a fa, a kerges bőrű vénység, és ő az, aki életet ad nekem, egy cseppet a legősibb esszenciából. Nyakamban érzem a lehelletét, forrón kavargja az amúgy is forró párát. Tudom, hogy szavak nélkül beszél hozzám, és legszívesebben viszonoznám is kedvességét, de nem, a gondolataim nem hagynak nyugodni. Még róla is az angyal jut az eszembe.

Az angyalok is szavak nélkül beszélnek. Így tanították a bölcsek. Kérdés, igazuk volt-e, beszéltek-e ténylegesen angyalokkal, vagy csak gondolkoztak, ősi teóriák szálait próbálták rendszerbe szőni. Nem tudom. Guillaume Chrétisson, a nagybátyám, ő tudja. Kint járt reggel a kertben, és beszélt ezzel az angyallal, aztán bement a lovagterembe, döngő, nehéz léptekkel, leült apjának karszékébe, és meghalt, de úgy, ahogy én még soha nem láttam senkit meghalni. Guillaume bácsikám ugyanis lélegzik. De mozdulni nem mozdul. Még akkor sem ugrott meg, amikor a törömmel felsértettem a bőrt a kézfején. Én meg csak álltam ott, néztem az eleven, mélyvörös vérceppet, a rajta csillogó fáklyalángot, és nem tudtam szólni egy árva szót sem, sokáig. Amikor aztán mégis lehullott rólam a bűbáj, a falhoz léptem, kivettem kovácsolt, cirádás foglalatából a fekete füstöt lehellő fáklyát, és felgyújtottam Guillaume bácsit, minden Chrétissonok parancsolóját, Saint Sangué városának leghatalmasabb nemesurát. Meg sem rezsent. Még jó, hogy előre odakészítettem Renével két vödör jéghideg vizet.

Amikor Renée végez velem, és én látszólag egy halott elégedett egykedvűségével ülök a dézsában, ráébredek, hogy az angyal és a kert nagyon is összefüggő dolgok. Beletelik néhány percbe, mire mozdulni tudok. Először nevetek, rekedten, mert eszembe jut, mennyire hasonló is voltam most egy ideig a bácsikámhoz, Guillaume Chrétissonhoz, aztán a rezzenetlen arccal álldogáló Renée-re nézek, és bort kérek tőle, még bort. Ő közelebb lép, felemeli sötét kristálypoharamat, és hideg, tiszta burgundit tölt bele előkelő mozdulattal, hogy kiolthassam a fürdőtől és a lány kezétől belém költözött tüzet, a hőséget. Amint ez eszembe jut, megint nevetek, már tisztább torokkal, mert felrémlik előttem a lángok közt ülő, eleven-halott férfi, a bácsikám. És szinte látom magamat is, amint ott állok előtte, földbe gyökerezett lábbal, kezemben a fáklyával, arcomon a döbbenet torz maszkjával.

Nem tudom, mitévő legyek. Emlékeim szerint azért jöttem ide, hogy pénzt kérjek apám testvérétől. Sok pénzt. Tudom, hogy adott volna. Apám megmondta, mit kell neki mondani ahhoz, hogy felébreszthessem benne az adakozó kedvet. Most viszont minden tervem dugába dőlt, mert Guillaume Chrétissonnak dolga akadt egy angyallal, aki a kertben, valószínűleg az egyik fa tövében vagy odvában várt rá – mint egykoron Évára, mindannyiunk ősanyjára.

Igen, úgy sejttem, hogy ez az angyal az az angyal. A nevét egyelőre nincs kedvem ajkamra venni, mert attól tartok, már maga a szó is királyvínél kegyetlenebb méregnek bizonyulna, kivált ebben a palotában, itt, a végtelen rejtekjáratok, az árnyékokba fúló termek között – ahol, úgy hiszem, itt jár ő maga is, valódi valójában.

Igaz, ez tanulmányaim és elgondolásaim szerint képtelenség. De az embernek rugalmasnak kell lennie. Ha egyszer valaki megpillantja egy angyal lángoló szárnyainak nyomát egy fakérgen, ha egyszer megálmodja az egészet előre, mint ahogy azt én is tettem, akkor kevés kétség marad. Az pedig, ami megmaradt bennem, egyre foszlik. És tudom, hogy bizonyosságom furcsa, mert nekem is az, mégis, a csontjaimban érzem. És nem szabad megfeledezni arról sem, hogy egyáltalán nem emlékszem teljesen az álomra. A legtöbb dolog akkor jut eszembe, amikor szembekerülök vele. Szeretném, ha fel tudnám idézni, milyen érzés meglátni az angyalt. Egy angyalt. Mert erre nem emlékszem. Pedig tudom, hogy meg fog történni.

Nem tudom, miért nem félek. Azon gondolkozom, mi történne, ha elmondanám a cselédeknek, az inasoknak, és Guillaume bácsi rokonainak, amit tudni vélek. Elmenekülnének mind, egytől egyig? Hátrahagynák addigi

életüket, minden kincsüket, minden emléküket, és iszkolnának, ahogy a róka fut, ha hajtók zörgetik körötte a bozótost? Vagy egyenként az angyal elé járulnának, s birkamód, lehajtott fejjel kínálnák fel magukat, tudván tudva, hogy a menekvés egyetlen útját, melyet Jézus Krisztus neve nyitna meg számukra, rég elzárták már maguk elől életük parázna és gyilkos bűneivel?

Vacsorám magányos elköltése után úgy határoztam, meglátogatom Guillaume bácsi rokonait, akikhez az én véremnek is van némi köze. Azt nem szívesen mondom, hogy nekem is rokonaim, mert ennek a szónak a használatához számomra szükséges valamiféle lelki kapcsolat is. Pusztán az, hogy húsunknak köze van a másik húsához, az még nem elég – mert ha elég lenne, mindenki rokona lenne mindenkinek a földkerekségen, hisz mindannyian Éva méhéből származunk. Vagy mégsem? Hisz valaki Lilithben, akiről egyes iratok úgy tartják, Ádám első asszonya volt, még Éva előtt? Akár hiszünk benne, akár nem, az apa mindenképpen közös. Furcsa borzongással tölt el most az a tudat, hogy ha akarnám, megtudhatnám, mi az igazság, a végső igazság. Természetesen ügyelnem kéne arra, hogy ne feledjem, miféle angyal válaszolja meg a kérdéseimet. De akár hazudna, akár az igazat mondaná, abban a hiszemben, hogy én azt úgyis hazugságként fogom fel, közelebb jutnék a megoldáshoz. Megismerhetném a válaszokat.

De én nem fogok kérdezni, mert nincs mit kérdezni. Ismerek kérdéseket, melyek rikoltó rémként kísértik legnagyobb elméink gondolatait, de engem ezek a kérdések valamiért nem befolyásolnak, szemernyi sem. Nem hiszem, hogy bármiféle válasz változtatna a sorsomon. Meglátjuk, mit gondolok majd akkor, ha szemtől szemben állok az angyallal.

Mit gondolhatott Guillaume Chrétisson?

Nincs időm, hogy most ezen töprengjek. Végére értem a félve egymáshoz bújó lépcsők sorának, fáklyám fénye egy nehéz tölgyfaajtón s rozsdás vasveretén táncol, kezem pedig már kopogtat is, Chrétisson-kopogással, ahogyan apám tanította. Nem, nem kerülik el a figyelmemet az aprócska jelek, melyek visszataszító rovarokként tekerőzönek és nyüzsgönek az ajtón, a repedések körül. Minden kétséget kizáróan emberkéz kaparta őket a megnyüzott fa húsába, és ez elárulja, kit találok majd az ajtó mögött: Guillaume bácsi jó harminc palotát ural Saint Sanguéban, vagyona pedig elegendő lenne még harminc fenntartásához. Megengedhet magának palotánként egy varázslót. De nem hiszem, hogy lenne másik, azon kívül, aki odabent vár rám. Megölnék egymást, és már rég megölték volna Guillaume bácsit is. Veszedelemes fenevad egy *magus hermeticus*: jó vadász és kemény fegyver, de rövid pórázon kell tartani, nagy odafigyeléssel, különben hamar a gazdája torkának ugrik.

Majdnem felnevetek, amikor meglátom, ki nyit nekem ajtót. Alacsony, fehér bőrű férfi, túlméretezett, otromba fejjel, torz, gyermeki mosollyal, amihez olyan hang párosul, mint amikor egy kisebb kutya adna ki, ha a fejére húznánk egy vödört. Széles karmozdulattal, udvarias köszöntéssel invitál beljebb, én pedig belépek, hanyagul viszonzva udvariasságát. Legszívesebben a földre teperném, öklömmel ütném az arcát, és üvölténék vele:

– Te hívtad ide? Te idézted meg? Te törsz Guillaume bácsi vesztére?

De nem, nem teszek semmi ilyesmit. Megállok az ajtófélfá mellett, szemügyre veszem a szobát, ahol él. Persze, a bácsikám biztosan juttatott neki még tucatnyi termet, folyosót és laboratóriumot – de az ilyeneknek általában ez csak hiúságuk csillapítására kell. Elfogadják az ajándékot, aztán beköltöznek a legszűkebb vacokba, ahol a legkevesebb fény és figyelem éri őket...

Igen, fény. A lőrészzerű ablakhoz lépek, és kipillantok rajta: tekintetem mi máson, mint a fákon söpör végig, a kert fáin, az óriásokon. Érzem, hogy figyelnek. Azt várják, hogy megtaláljam, akit keresek. Kegyetlen, ember számára ismeretlen türelemmel állnak, rezzenetlenül, és engem figyelnek, meg a *magus hermeticus*, aki a hátam mögött köhécsel, hogy észrevegyem végre. Ezek a fák, döbbenek rá, ezek a fák tudnak valamit, valamit, amire eddig nem is gyanakodtam. Lehet, hogy valójában ők hívták ide az angyalt? Lelküket ajánlották cserébe szabadságukért? A tudásért, hogy előbb-utóbb eltűnik innét minden ember, és minden, amit emberkéz emelt? Lehet, hogy a bácsikámat is ők hívták magukhoz?

– Igen – feleli minden kimondatlan kérdésemre a *magus hermeticus*. Mielőtt folytathatná, eszembe jut, hogy kételkednem kéne ebben a megérzésben, kételkedni a predesztinációban, és egyáltalán, mindenben. Mi van, ha ez az ember csak azért ejtette ki a száján ezt a szót, mert tudta, hogy kérdések járnak a fejében, és tudta, hogy ha mond valamit, akkor biztosan magára vonhatja végre a figyelmemet? Nem. Egyszerűen érzem, a csontjaimban érzem, hogy nem erről van szó. Valóban nekem válaszolt. Nekem mondta, hogy igen.

A fák csendben bólogatnak odakint. Feltámadt a szél. Lehetetlen egybeesés.

– Ki vagy te? – kérdezem a *magus hermeticus*, és hátrafordulok, olyan nyugalommal, amelyet csak magamra tudok erőltetni.

Rámmosolyog, s megigazítja fehér csipkéből kártolt nyakravalóját.

– Az vagyok, akinek gondolsz, uram. – Egyenesen a szemembe néz, de az ő tekintetének tükrében nem látom saját arcomat, mint ahogyan Renée-ben láttam, az ő pupilláiban minden helyet kitöltenek a fák, a hátam mögött álló ablakrésben tornyosuló időtlen, vénséges vén és göcsörtös testű földi istenek.

– Mit akarsz tőlem? – Kezem akaratlanul is töröm markolatára csúszik. Veszélyben érzem magam: attól félek, hogy a *magus hermeticus* hirtelen előrelődül, és teljes testsúlyával nekem ront, hogy kilökjön az ablakon, a fák ágai és gyökerei közé, második áldozatul Guillaume bácsi után. Vajon mire képesek azok az ágak? A gyökerek? Most, hogy leszállt az éj, vajon megmozdulnak, hogy hatalmas, rothadó férgekként tapogassák végig a belső kert falait, bejáratot, egy rést keresve, amin benyúlhatnak, és elérhetik gyűlölt ellenségeiket? El kell hátrálnom az ablaktól. Úgy kell intéznem, hogy a *magus hermeticus* közénk kerüljön, a fák és énközém.

De mi van, ha ez is a csel része? Ha valójában egy sártól iszamos, földszagú gyökér-csáp pontosan mostanra ért az ajtó mögé – és csak arra vár, hogy én kirontsak?

– Hadd emlékeztesselek, uram, hogy te kerestél fel engem. – A *magus hermeticus* mosolyog, még mindig mosolyog. A jobb oldalon két foga hiányzik, és ahogy elnézem, a többinek sincs már sok hátra. Van valamiféle gyógyírja netán, ami enyhíti az állkapocs rothadásával járó kínokat? Miért nem üvölt fájdalmában? Él még egyáltalán? Vagy a gyökerek tolták elő, s mozgatójuk most bábként, hogy engem csapdába csaljanak?

– Igen – mondja ő megint, én pedig megfeszülök, és csak az idegeimnek köszönheti, hogy életben marad, meg a reflexeimnek. – Te kerestél fel, vagyis te akarsz tőlem valamit, így kell lennie, nemde?

– Tudsz az angyalról a fák között? – Pengém helyett a kérdést szegezem a torkának, ő pedig éppen úgy hököl hátra, mintha valódi acél simította volna végig ádámcsutkáján a bőrt. – Mit tudsz az angyalról a fák között? És mit tudsz a bácsikámról, Guillaume Chrétissonról?

Döbbsen néz rám, elég sokáig. Amikor végre megszólal, azt kívánom, bár valóban fordítottam volna ki nyelvét a torkából.

– Mindent – mondja ő, és visszakúszik az ajkára az a mosoly, az a pokoli, tébolyodott vigyor. Különös, bódítóan bűzhöd szaga van a lehelletének. Ópium? – Én vagyok Lucifer.

– Én meg az Úristen dühe! – sziszegem neki, majd hasba rúgom, olyan erővel, hogy vért köp, amikor a falnak csapódik. Egy lépéssel mellette termek, megragadom a haját, nem sokkal a tarkója fölött, és hátrarántom, aztán a térdemmel megint gyomron rúgom – azért ott, mert az ágyéka túl alacsonyan van. Lelököm a földre, hasmánt a hideg köre, hátracsavarom a karjait, a gerincére térdelek. Fröcsköl belőlem a harag.

– Lucifer, mi, te féreg?! – ordítom habzó szájjal, aztán észbe kapok. Nem szabad kimondani a nevet, mert tényleg itt lehet valahol. – Nyomorult! Csak azért, mert értesz egy keveset a gondolatolvasáshoz meg az emberi elméhez, azt hiszed, túljárhatsz egy Chrétisson eszén?! Azt hiszed, örületbe kergethetsz engem is, mint a bácsikámat? Mit műveltél vele, te szarban és mocsokban fetrengő állat, te disznónál alantasabb posványfajzat?

– Könyörülj, uram! – bugyborékolja fojtott hangon, mire még keményebben a hátába térdelek és még hangosabban üvöltök vele. Félek, és ki kell adnom a félelmemet.

– Beszélj – hörgöm végül. Arra, hogy miket ordítottam még neki, nem emlékszem. Elengedem a karjait, de a hátán maradok.

– Guillaume úr... – mondja ő, a szó vérként folyik ki ajkai közül. – Azt akarta tudni, mi történik, ha meghal. Azt akarta tudni, mi lesz vele a másvilágon.

– És ehhez Lu... – sístergem, de elharapom a nevet. – Annak az angyalnak a segítségét akarta kérni, ugye? Ennyire agyalágyultnak nézel? Azt hiszed, elhiszem neked, hogy a bácsikámon kitört a hinni akarás, és annyira aggódott túlvilági sorsa miatt, hogy örülségében az ördögtől kért tanácsot? Hát nem! Te hoztad rá a bajt – mert senki más nem lehetett képes rá ebben a palotában!

Hacsak a fák nem, teszem hozzá magamban, és oldalvást pillantok, az ablak felé. Ott vannak. Még mindig a fejüket ingatják. Lassan, halálos nyugalommal.

– De hiszen tudod! – sipítja a *magus hermeticus*. – Lehet, hogy a fák...

Hirtelen meghül bennem a vér, a forrongó gőz lecsapódik, a düh lángja mintha hamvába halna. Így, hidegvérrel ütöm tarkón a könyökömmel. Feje a padlóhoz koppan, a mondat elakad a torkán. Feltápáskodom, és az ajtó felé indulok, az utolsó pár lépést a biztonság kedvéért kivont törrel téve meg. Nem nézek hátra, pedig tudom, hogy nem halt meg. Nem baj. Még nem is akartam megölni.

A folyosó feketén nyújtózik előttem. Kőfalaitól, dohos, penészes szagától az a benyomásom támad, hogy talán egy pokoli fenevad, egy iszonytató méretű kígyó bendőjébe kerültem, talán a *magus hermeticus* valamely gonosz vajakolása révén – de nem. Ez egy folyosó. Egy üres, sötét folyosó. Visszalépek a szobába, mert eszembe jut, hogy volt egy fáklyám. Nem emlékszem, mikor hajítottam el. Még jó, hogy nem gyújtotta fel a *magus hermeticus* üvegcséit és tégelyeit. Ha azok lángra kapnak... Itt nincs előre idekészítve egy vödör víz, mint Guillaume Chrétisson felgyújtásakor. De ez a gondolat ötletet ad. Tudom, kit látogassak meg legközelebb: visszatérek a bácsikámhoz.

A lovagterem fekete az ürességtől, csakúgy, mint apám testvérének tekintete. Lassan, komótosan ballagok felé, megint úgy érzem, hogy ura vagyok a félelemnek, mint a varázsló szobájában, mielőtt elvesztettem a fejem. Sőt. Most mintha még nyugodtabb, még keményebb lennék. Vagy edződöm, vagy tébolyodófélben vagyok, gondolom, aztán elhessegetem a látóterembe toluló, örvénylő képeket. Nem hagyhatom, hogy efféle kicsinységek megzavarjanak.

– Mit mondott neked? – Fellepek az asztalra, mely körül egykor csupa olyan lovag lakomázott, akik fejenként legalább kétfucat hozzájuk hasonlót küldtek az angolok közül a pokolra. Páncéljaik még mindig itt álnak, én pedig közöttük haladok, az asztal tetején, mintha csak valamiféle torz bohóc lennék, aki a királyi fenséget hivatott kigúnyolni minden egyes mozdulatával. – Mit mondott neked, akivel a kertben találkoztál?

Guillaume Chrétisson hallgat. Meredten bámulja a térdemet. Amikor odaérek hozzá, az arcához nyomom a csizmám talpát.

– Felelj! – parancsolom fennhangon. Szavaim kongva döndülnek a brokátplekbe burkolt oszlopok, a ragyogóra fényezett csatapáncélok között. – Idefelé jövet gondolkodtam a dolgokon, bátyámuram!

Meglengetem az orra előtt a fáklyát.

– Azt kérde, mire jutottam? Lehet, hogy a *magus*od nem hazudott. – Leguggolok előtte az asztalon, így tekintetünk nagyjából egy magasságba kerül. Látom, hogy tágnak-szűkülnek az orrcimpái. Lélegzik. Megnézem magam a szemeiben. Csapzott vagyok és sápadt, mintha a nyakamba szakadó események lemostak volna rólam minden nemesi tartást, minden finomságot.

– Lehet, hogy tényleg megidézttél egy angyalt, Guillaume bácsi? – szűröm a szavakat a fogaim között. – Méghozzá azt a bizonyosat? Túl akartál járni az eszén? Valóban ennyire ostoba lennél? Nem. Az lehetetlen. Egy Chrétisson nem követ el ilyen hibát. Főleg nem te, akinek ekkora uradalom ügyeit kell kézben tartanod. Nem, nem ez történt. De akkor mi? Megmondod végre?

Az utolsó szavakat már a fülébe súgom, annyira közel hajolok hozzá. Veríték- és félelemszaga van, pórusai tágra nyílnak, mintha sikoltani akarnának. Elhátrálok tőle, felegyenesedek, hogy leugorhassak az asztalról. Csizmám talpa keményet koppan az évszázados kőlapokon, erről viszont eszembe jut a *magus hermeticus* földhöz verődő koponyája, és újabb ötletem támad.

– És mi van akkor – kérdem Guillaume bácsitól, miközben az egyik ablak felé indulok –, mi van akkor, ha nincs igazam? Ha valóban megkísértetted a sorsot? Csak rosszul sikerült. A szólításra nem az az angyal felelt, akinek kellett volna. Hanem ez, ez a másik, akivel már Éva is találkozott a kertben. Abban a Kertben. Mi van, ha eljött, hogy téged is elcsábítson? Törbe csaljon? Pokolra hurcoljon, így adván biztos választ a kérdésedre? Mi lesz veled, ha meghalsz, Guillaume Chrétisson? Pokolra kerülsz?

Elakad a lélegzetem. Megfordulok, kezemben a sötétséget marcangoló fáklyával, s az árnylepelbe burkolt alakra nézek. Ajkam hitetlen, kegyetlen mosolyra húzódik, de a következő szavakat mégsem tudom kimondani, mert vacognak a fogaim a félelemtől, mely a gyomrom tájékáról tör föl, az elmém felé.

– Ezért nem mozdulsz? Ezért nem halsz meg? Az angyal, a bukott angyal megmondta neked, hogy ha meghalsz, pokolra jutsz, és te mindenáron menekülni igyekszel?

Keresztet vetek. Még egyszer. Tízszer. Soha nem hittem, hogy segít. Nevetséges formaságnak tartottam. Most be kell látnom, hogy tévedtem. Valamiért megnyugtat. Kapaszkodót ad.

– Hol vannak a rokonaid? Hová lettek? Miért nem láttam senkit, mióta itt vagyok? – Hangom, akár egy nyüszítő kutyáé. De már meg tudok szólalni. Gondolkodnom kell. Miért nincs itt senki? Saját koraesti szavaim jutnak eszembe: lehet, hogy mindenki elmenekült? Vagy mindenkit elnyelt a pokol? Nem. René. Renée. És a *magus hermeticus*, akinek még a nevét sem tudom. Láttam valakit rajtuk kívül? Nem emlékszem. Nem figyeltem.

– René! – kiáltom hirtelen, és érzem, hogy valamelyest visszatér belém az erő. Van mit tennem, van mit megtudnom, és ez tovább lendít, mintha csak rozsdás fogaskerék lennék valamiféle ódon mechanikus szerkezetben, egy rugóra járó játékban. – René!

Mielőtt ismét magára hagynám bácsikámat, odalépek hozzá, leszakítom a nyakából a vékony láncra fűzött ezüstkeresztet. Kell valami, ami megvéd engem is. Engem, aki valóban élek.

Renét a cellájában találom. A sarokban kuporog, kezében rózsafüzér. Imádkozik? Nem érdekel. Mellé lépek, megragadom a vállát, felrángatom. Még közben is motyog. Angyalok neveit kántálja? Honnét ismerheti egy inas, egy közönséges inas bármiféle angyal nevét? Pofon vágom, persze csak finoman, hogy rám figyeljen végre. Rettenetesen zavarosak a szemei.

– René! – Tenyereim közé fogom az arcát. Halkan beszélek hozzá, hogy ne rémítsem teljesen halálra. Jó lenne tudni, ő vajon mitől fél. – Hol vannak a többiek?

– Elmentek, uram. – Sírós hangon mondja, amit mond. Minden egyes szónál megremeg, izmai görcsösen mereveket, a teste mindinkább kifeszített újra hasonlít. – Elmentek, mind.

Nehéz sóhaj szakad ki a tüdőmből, mintha a lelkem próbálna menekülni, kijutni erről az elátkozott helyről, ahogy a többi Chrétisson is tette.

– Nekem most – folytatja a René, miközben elmázol egy könnycseppet a szeme alatt –, nekem most meg kellett volna hálnom, uram. Miért nem haltam meg? Meg tudja mondani nekem, miért nem haltam meg?

René cellájának egyetlen ablaka van. Túlságosan sok ebben a palotában az olyan helyiség, aminek csak egyetlen ablaka van. A folyosókon járva ajtók mellett haladtam el, résnyire nyitva hagyott ajtók mellett, melyek mögött fülhomály lapult, hívogató, csábító szürkeség. Ez még délután volt, késő délután, mielőtt kimentem volna a kertbe. Furcsa, de nem láttam embereket. Miért csak most fogom fel ennek a jelentőségét? Miért csak most veszem észre, hogy mindegyik szobának, amelyikbe benéztem, csupán egy ablaka volt? Igen, egyetlen ablak – egyetlen, szűk, lőrészerű, szabályos seb a falon, amin furcsa hegként feszül a poros napfény... És mindenhonnan a kertre látok rá, a fákra. Vajon miért ebben a palotában lakott Guillaume bácsi? Hiszen még csak nem is a legnagyobb: idefelé jövet a hintómból legalább öt másik Chrétisson-palotát láttam, ami grandiózusabb volt ennél, itt. Miért?

Azt hiszem, tudom. Mindenholnan a fákat láttam és látom? Igen. De a fák is láttak és látnak engem, bárhová mentem. Olyan ez, mintha valami őrtorony lenne. Az az érzésem, hogy az egész palota nem egyéb, mint egy hatalmas, titkos járatokkal és alagutakkal át- meg átszótt fal, amit valaki, valakik egykor a fák köré építettek. De hiába igyekeztek, nem sikerült úgy intézniük, hogy csak ők örködhessenek a fák fölött. A fák. Elhívták az angyalt. Vagy inkább... visszahívták? Vissza, mert már ismerték korábbiól? Régről?

– Azért nem haltál meg, René, mert itt vagyok – felelem hirtelen a holtápadt inasnak. Az én hangom legalább olyan fákó, mint az ő bőre. – De hiába vagyok itt, pokolra jutsz te is, a növéreddel együtt, ha nem hordjátok el az irhátokat néhány órán belül. Mert addigra biztosan felocsúdik a vajákos, és az eszméletével a hatalma is visszatér. Ugye megfenyegetett, hogy megöl, ha kifecseged, mi történt? Hogy átkot olvas rád. Ezt mondta, nem?

René bólint, mint aki mindent ért, és már indul is, hogy levesse gyűrött, piszkosfehér hálóruháját. Mennyire más a teste, mint Renée-nek! Girhes, akár egy rosszul táplált ló, meztelen hátán csúf hegek, alighanem korbácsmarás letörölhetetlen emlékei; szálkás izmai riadtan rángatóznak minden egyes mozdulatánál, hiába igyekszik uralkodni rajtuk. Annyi idős lehet, amennyi én. Renée fiatalabbnak látszik.

Elküldöm őket, messzire, apám camargue-i birtokára. Ha van eszük, elviszik a hintót. Mit mondjon apámnak, kérdi Renée. Hivatkozzon az én parancsomra, felelem. Lehet, hogy hasznát veszem még valamikor. Neki, vagy Renée-nek.

– Csak ti maradtatok itt? – kérdezem tőle, mielőtt végleg eltűnne a folyosót ellepő sötétben. – És ha igen, miért éppen ti?

– Csak mi. Nem tudom, miért, uram. Balszerencsénk volt, és ő minket választott. – Jobb tenyerét a falon nyugtatja, baljában zsákja nyakát szorongatja. Neki nincs szüksége fáklyára, de még gyertyára sem: a hosszú esztendők alatt a palota alaprajza kitörölhetetlenül bevésődött az emlékezetébe, ujjai ismerik a falba ütött jeleket, melyek bárki más számára egyszerű repedéseknek tűnnének csupán, valójában azonban az életet jelenthetik, ha menekülni kell. Rejtekekajtókról, tolópanelelekkel működésbe hozható csapdákról, s még tucatnyi más titokról árulkodnak a hozzáértőnek, mint amilyen ő. Azt persze kétlem, hogy Guillaume bácsi minden jel értelmébe beavatta volna. Sőt. Biztosan akad néhány, amiről hazudott neki. Mi, Chrétissonok mindig óvatosság voltunk.

Mielőtt visszaindulnék a *magus hermeticus* szobájába, keresek magamnak egy baltát. Hátha a törkard nem lesz elég.

– Ne bánts! – nyöszörögi a varázsló. Émelyítő szagú a vértócsa, amiben fekszik. Megpróbálja felemelni a fejét, de nem sikerül neki. Csak az arcát bírja felém fordítani. Rémület ül a szemében; ezúttal tisztán látom saját tükörképemet pupillájának sötétje, íriszének mintázata fölött. – Ne bánts, uram! Most már... már nincs...

Elfűl a hangja. Köhög. A fák felé pillant, és vele együtt én is. De nem tud rászedni.

– Azt mondtad, te vagy... – Hangom fagyos, amikor megszólítom, de nem a haragtól, ó nem: a félelemtől. Nem engedi, hogy a végére jussak.

– Nem, nem úgy van! – sipítja sziszegve. – Lucifer... nem én vagyok! Most nem! Lucifer a Kertben van!

– A Kertben? – kérdezem sápadtan. – Mondd, miért játszadozol velem? Rájöttem a cselvetésedre: megszálltad a varázslót, amikor angyalt idézett a nagybátyám parancsára. Guillaume Chrétisson felismert, és menekülni próbált, figyelmeztetni mindenkit, hogy fusson, fusson előled, amilyen messze csak bír. Miért? Miért gyötörsz? Örületbe akarsz kergetni, ugye? Hogy megöljek valakit dühömben vagy félelmemben? Már késő.

– Tévedsz, uram. – A *magus hermeticus* aszott, véres teste megmozdul, kínlódva próbál feltámaszkodni a könyökére. – Igazad van, de tévedsz! Az előbb, amikor nálam jártál, valóban ő szólt hozzád az én ajkammal... mert nagy és erős az ő akarata, még a kapuk túloldaláról is... de ahhoz nem elég, hogy a kerten kívül, itt, ebben a szobában teljesen a hatalmába kerítsen! Nézz a fejed fölé, uram...

Felpillantok. A mennyezetet koncentrikus körök borítják, furcsa ábrákkal, számomra érthetetlen írásjelekkel kidíszítve. És én pontosan a legbelső alatt állok. Úgy tudtam, ezeket a padlóra szokták rajzolni.

Visszanézek az ablaknál heverő, félhalott alakra.

– Amikor fellöktél – folytatja ő, miközben végre sikerül felülnie –, amikor majdnem megöltél, megtörted az ígézetet. Távoznia kellett, mert a testem túl gyöngé lett hozzá, hogy befogadva tartsa.

– Azt mondd, *magus*, hogy Lucifer *megsajnál*? – kérdezem nagyot nyelve. – Hát nem. Tudom, ki vagy, és nem hiszek neked. Két választásod van. Most odaadom neked ezt a baltát, te pedig vagy megölsz vele, vagy nem. Ha elbocsátasz élve, elmegyek innét, ebből az elátkozott házból, minél messzebb ezektől a fáktól, ettől a kerttől. De nem hagyom, hogy gyilkosságba, pokolra kergess.

– Már késő, uram. Már megöltél: hisz látod, nincs sok időm hátra. De talán éppen ezzel mentettél meg a kárhozattól... és önmagadat is.

Elcsuklik a hangja, amikor remegő térdel odalépek hozzá, és az ölébe helyezem a baltát. Nehezemre esik felegyenesedni, levenni róla a tekintetem, felpillantani a fáklyafényben úszó, ódon bútorokra, a fekete ablakra, amin túl a Kert figyel, az emberi elme számára felfoghatatlanul gonosz, özönvíz előtti, irdatlanul lassú óriások kertje.

– Nem foglak megölni, uram – suttogja elhaló hangon, és egy pillanatra szinte hiszek neki. – Pedig a fák ezt akarnák...

Elindulok az ajtó felé.

– Tudod, milyen fák ezek, uram? Igen, abból a Kertből valók, amire gondolsz! Amelyik az első emberpárt táplálta! A te feladatod... A Chrétissonok feladata... Valaki magokat hozott! Magokat a Kertből, magokat, amik a Kert nélkül... És a Chrétissonok...

Egyetlen mondatát sem fejezi be, a vége felé már csak összefüggéstelen szavakra futja az erejéből. Valóban haldoklik? Talán igen – mégis hallom, ahogy mozdul a teste, hallom, amint mélyen beszívja a levegőt, hallom a balta nyelének koppanását a padlón. Nem, nem tudom, mit csinál. A fáklya már a kezemben van, még az árnyéka sem válhat árulójává. Szinte természetfeletti erőfeszítéssel mozdulatlanságot kényszerítek az izmaimra. Nem tudom, miért. Megpördülhetnék, hogy szembenézzek vele, hogy az arcába tekintsek, hogy lássam őt – de úgy hiszem, végzetes hiba lenne. Így hát inkább egyszerűen kinyújtom a kezem, hogy megmarkoljam a halottbarna ajtó nehéz, hideg kilincset.

– Az Úr Haragja, mondtad... – motyogja a hátam mögött, ami a Chrétisson család *magus hermeticus*ából még megmaradt. Haragot érzek a hangjában? Vagy inkább elkeseredést? – Ez Ráguel arkangyal nevének értelme, jelentése... Tudtad, uram? Az Úr Haragja! Itt hagysz hát, uram? Itt? Megint?

Bármilyen történet most, tudván tudom, hogy ez az ajtó egy másik, egy teljesen új életre nyílik: egy új életre, amit a Pokolban, a Mennyben vagy itt, a földi siralomvölgyben fogok majd újrakezdeni.

Lenyomom a kilincset.

És amikor a balta a hátamba hasít, valamiért nem üvöltök. Ott talál el, ahol egy angyalnak a szárnyai kezdődnének. Testem a földre zuhan, de én valahogyan mégis állva maradok, mert tudom, hogy ezt kell tennem. Mást nem is tehetnék. Emlékek tolnak fel bennem, emlékek és tudás, amiket a földi test, az anyag nehéz sárkérge eddig beborított és elfojtott – de még nincs időm törődni velük. Nincs időm felfogni minden részletet, nem tudok rákérdezni minden miéltre. Megfordulok – nem kell már az üres porhüvely, ami a hideg köveken hever –, előrenyújtom a kezem, és a levegőbe, a *magus hermeticus* koponyájának homlokára rajzolom Krisztus keresztiének jelét.

Halovány, fekete füst, csak ennyi látszik belőle, mielőtt végleg eltűnik, mielőtt visszatér a reá kiszabott örök kínok honába, hátrahagyva a varázslót, immár valóban és visszavonhatatlanul holtan. Sajnálom és szánom őt.

És én? Szemrebbenésnyi időre felfénylő fehér gomolygás, tovaröppenő szárnyak hussanása – ennyi marad belőlem ennek a világnak. De nem lát senki.

Csak a fák.

A kert magára marad. Nem vívunk érte több csatát: levetette magáról Menny és Pokol ígézetét. Az óriási, vénségesen vén fák, az Édenkert fáinak messze sodródott sarjai elérték, amit akartak, azt hiszem. Most már valóban egyedül vannak. Csak az emberek zavarhatják őket.

V É G E

Alkonyat után

Gautier félt.

Sőt: rettegett.

Az árnyak nem növeszthetnek karmokat és fogakat, hajtogatta szüntelen, miközben sápadt, rongyos holdkórosként bolyongott a törmelék lepte utcákon, feje fölött pedig ormótlan sziklatömbként tornyosultak a gigászi palotaerődök, a város eleven és holt urainak köből rakott, dolyfös emlékművei. Oromzatukról torz, görnyedt hátú vízköpők vizslatták naparany mázas vigyorral Gautier lopakodó alakját, *nincs mitől félned, Uraid megvédenek...*

Mégis félt.

Sőt: rettegett.

Képtelen volt kivenni a fejéből a gondolatot, hogy veszély leselkedik rá idekinn. Nem lenne szabad kint lennie! Veszélyes...

Hiszen még a nap is elsápadt, remegő, hideg fénye fagyos ürességet lehelt Gautier szívébe.

Halálos.

Persze nappal van, nyugtatta magát, *ők csak éjjel jönnek elő, igen, csak éjjel, bár akkor nincs előlük menekvés, most viszont nappal van, bár a nap fénye hideg és pengeként vág, de azért mégiscsak nappal van, nemde?*

És nevetett.

Igazából nem sok kedve volt hozzá, de megkönnyebbültnek akart látszani. Meg akarta mutatni *neki*, hogy nem fél. Hogy nem tart tőle. Hiszen nappal van, és nappal az árnyak nem növeszthetnek karmokat és fogakat, igaz? Ha-ha-ha, hát persze!

Csak a sötétségre kell vigyáznia. A sötétségre, mely halotti lepelként borul a városra, miután a nap elvérzik a horizont küszöbén, s vére betერიti az egész látóhatárt; a sötétségre, amely felissza a vért, mohó vámpírként szívja magába, amelytől mindenki ugyanúgy retteg a városban, akárcsak ő...

Kivéve az Urakat.

Ők nem félnek a sötétől.

Ők nem félnek semmitől. Biztosan megvédik, ha a dolgok rosszabbra fordulnak.

Ha az árnyak egyszer csak mégis karmokat és fogakat növesztenének körülötte.

Megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Lehiggadni. Hiszen tennie kell a dolgát. Bizony, tennie kell, különben jön a Kancellár, és megbünteti. Mert ő az Urak akarata. Ő az Urak parancsoló szava. Ellentmondani neki?

Inkább a halál.

Igen, tennie kell a dolgát. Háború dúl Saint Sanguéban, örökös háború. Fegyverekkel, mágiával és csapdákkal.

Ő, a csapdák...

Mohó, testnedvekre éhező mérgekkel preparált dárdák és apró tücskék, karófogú vermek a palota mélyén, a kazamaták támadható pontjain, mert persze ilyenek is vannak... Összecsattanó acélfogak, kígyóként tekergőző hálók... Gautier értett hozzájuk; szerette őket. A Surranók Gyülekezetéhez tartozott, a csapdakészítők és kémlelők népes nemzetségéhez. Kiváltságos helyzetben volt, akár a többiek. Hiszen a palota alsóbb traktusában gond nélkül eligazodott. Ismerte minden csapda elhelyezését, a külvilágba vezető titkos, ősi járatokat.

Kiváltságos helyzetben volt, ám ezt a kiváltságot nem adták ingyen. Csak a feladat... csak a cél, hogy Urait szolgálja, töltötte ki élete minden percét. A Mágus akarta így. Az Ő akarata szent volt számukra; előtte még a Kancellár is apró porszem volt csupán. A Mágus béklyót vert rájuk, és Gautier tudott róla. Mégsem ellenkezett. Nem akart. Ugyan miért is tenné? Semmi joga nincs hozzá. Szolgálnia kell Urait, ez lehet az egyedüli célja. Elárulni őket?... Szentségtörés!

A legjobbak közé tartozott. Szórakozásból a csatornában is folytatta tevékenységét, csak mert jólesett neki. Patkányokat fogott, és igen... néha nagyobb, sokkal nagyobb vadakat is. Embereket, idegen behatolókat... Szórakozott, élvezte, amit csinál, és büszke volt önmagára, hogy ezekkel a cselekedeteivel is hüen szolgálja Urait.

A Gyülekezet egy-két rátarti tagja persze néha elvitatta tőle a legjobb címét. Ilyenkor megmutatta nekik, hogy nincs igazuk – ember a csapdák ellen, remek szórakozás, fényt szűr unalmas napjaiba.

Értett hozzájuk. No persze. Jó negyvenöt esztendeje már, hogy első csapdáját elhelyezte a csatornarendszerben. Azóta ezer veszélynek tette ki magát, lelke megedződött a viszontagságok közepette, akárcsak karjának izmai. Egy ízben – ezzel folyton elbüszkélkedett a szájtáti ifjak előtt – egy egész ellenséges kémlelőcsapattal is elbánt, teljesen egyedül... csak a csapdáival. Sokan nem hittek neki, de ő nem törődött a

tamaskodókkal. Igazat beszélt, és elegendő volt, ha ezt ő maga tudja – már a pusztá tudat is megötszörözte karjának erejét.

A szerkezettel eggyé kell válni, intette mindig a fiatalokat, észlelni kell csökevényes lelkének minden apró rezdülését. Érzékeny jószág ám az, nem lehet hebehurgyán bánni vele! Ám ha a lelketek egyesül vele, ha gondolataitok minden rezdülése összhangban van, akkor kezes jószágként engedelmeskedik nektek.

Sokan, a magukat tapasztaltnak vélő okoskodók, kinevették az intéseit. Ha! Hol vannak már? Hol vannak ők, a vén rókák? Halottak, halottak egytől egyig! Némelyikkel az ellenség végzett, másokkal – ő, mily csúfos vég! – tulajdon kedves szerkezeteik. Hát nem mulatságos? Nem hittek neki – és ez lett a vesztlük.

Ő túlélte valamennyiüket. A hosszú évtizedek a Surranók Gyülekezetének legtapasztaltabb tagjává csiszolták, és ő büszke volt a teljesítményére. Erősnek és legyőzhetetlennek érezte magát...

...egészen addig a napig.

Régóta ismerte a Vadászok Gyülekezetének tagjait. Igazi, jó szimatú kopók voltak ők, zsákmányuk pedig az elhagyatott paloták bendőjében lappangó megannyi kincs. Aki soha nem járt a kísértetpaloták kazamatáiban és romos folyosóin, csak legyintett volna erre, lebecsülve a Vadászok mesterségét – ám Gautier tudta, hogy az ilyen portyák nem téveszthetők össze egy békés sétával az Urak lakosztályaiban. Mindannyiszor jeges kéz simított végig a hátán, ha belegondolt, miféle förtelmek bújhatnak meg az elhagyatott járatokban, a halott termekben és folyosókon, ahol nincs fény, nincs meleg és minden lépésre megnyikordul a talpad alatt a padló; ahol, ha pókháló akad a hajadba, megkönnyebbülten adsz hálát a jó sorsodnak, ha túljutottál alatta, és valóban közönséges pókhálónak bizonyul...

Az a vadász is kemény fickónak tűnt. Magas volt és izmos, bár tekintetében különös tűz égett – úgy tetszett, nem fél semmitől, s akár a pokol összes démonával is szembeszállna, ha a szükség úgy hozná... Fél arcáról valami ocsmányság nyúzhatta le a bőrt megszámlálhatatlan évvel ezelőtt, és a sebei között akadtak olyanok, amelyek nem forrtak be soha. Ám ő nem bánta, sőt, kimondottan élvezte. *A fájdalom út egy emelkedett lelkiállapothoz, a gyönyör igazi forrása*, suttogta egyszer Gautier fülébe, mikor pár iszonyatos pillanatra magura maradtak a halott Lamardier-palota előtt. Ujjai, akár a satu, markoltak a csapdamester húsába, és Gautier agyát, bármily erősnek is hitte magát, perzselő kín öntötte el, szívébe jeges rémület költözött, mikor a vadász egy furcsa, szögletes, dobozféle tárgyat nyomott az oldalához.

A hatalom záloga ez, vigyorgott a vadász megmaradt fél arcával, miközben a másik felén barnálló hústömeg gennyesen rángott; a város alatt húzódó kazamaták legmélyén leltünk rá. Egy démon őrizte, egy kicsi sátán, és az Úr a megmondhatója, kis híján mindünket megölt. Kis híján...

Egy földi, egy ördögi földi, sűgta a vadász átszellemülten, miközben egy szúrós szemvillantás után berántotta Gautiert az árnyékba; és csak a szerencsémnek köszönhetem, hogy a kicsi sátán nem árthatott nekem. A többieknek kiforgatta az esztét a kobakjából, de én örültem, tudod, ezért nem árthatott nekem a ravaszkodásával! Hehe! Elhoztam ezt a könyvet, őt pedig ott hagytam, hadd tomboljon, míg agyon nem fondorkodja saját magát – nem szabadulhat onnan, tudod, odaköti valami... De ez itt, ez megvan...

Gautiert valósággal megbűvölte a könyv. Durva vászonba volt csomagolva, de ő, mennyire, mennyire érződött rajta az a különös kisugárzás... A titkok... Tiltott tudás... Rejtett hatalom...

Hatalom, amellyel fölülelemelkedhetne eddigi alantas céljain, és másféle, egészen új, sohasem látott módon szolgálhatná Urait! A Csapdák Atyja, Gautier... A Gyülekezet új előjárója, akinek csak a Mágus parancsolhat, senki más... Az öreg Ragliani, a Gyülekezet büszkesége, az eleven legenda a feledés homályába merülne...

Micsoda ígért! Isten az egekben, micsoda romlott csábítás!

Nem bírt ellenállni neki. Nem is akart. Miért tette volna? Nem bűn.

Hiszen emberek vagyunk, nem?

Fejlődőek, törekvők...

Csupaszok és védtelenek...

Igen, csupaszok, mert most is érzi magán a gúnyos, rosszindulatú tekinteteket, hiába tudja, hogy nappal az árnyak nem árthatnak neki. Ők nem lehetnek, biztosan nem, hiszen ők csak alkonyat után jönnek elő... És még nem esteledik, de nem ám, Gautier nem bíz semmit a véletlenre! Hiába toronylanak a feje fölé a dölyfös, otromba óriások, hiába szövik undok függőhíd-hálóiakat a homályban leselkedő árnyékpók, hiába várják, hogy a karmaik közé szaladjon, most nem árthatnak neki, semmiképpen sem... és nem is fognak, mert fényes nappal tér vissza az odújába, a Gyülekezethez, akik hamarosan új mesterükként fogják imádni őt, az Urak leghűségesebb, legodaadóbb hívét, hiszen a könyv, igen, a könyv az övé!

A vadász nem kis árat követelt érte, de hát az ilyesmit nem is szokás lyukas garasokért elkótyavetyélni, nemdebár? Ő könnyű szívvel megadta, amit kért, miért ne adta volna, hiszen ilyen kincset nem sokat hord a hátán a Föld...

A démon strázsálta könyv... Csábító hatalom ígérete, romlott, akárcsak őrizője, ám Gautier sohasem volt finnyás az efféle dolgokban. Hevesen rábólintott hát a vadász ajánlatára.

Friss hús kell, suttogta a félarcú, s tekintetében ismét fellobbant az a különös, borzongató tűz; de olyan, ami gondolkodott. Én nem eszem bárgyú barmok húsát, csak embereket... Nyersen és frissen, mert úgy a legerősebb... Szerezz nekem, és akkor... akkor megkapod tőlem a könyvet!

Az alku megkötöttet, és Gautier boldog volt. Embereket ejtett el, az ellenséges Urak hitvány talpnyalóit, odahordta őket a vadásznak, és cserébe övé lett a könyv...

A magasban gubbasztó púpos, naparany vigyorú vízköpők gúnyosan pillantottak le rá a függőhidak szövevényes hálójából.

A mécses lángja sercegeve vonaglott a szűk, kőfalú odúba be-bekukkantó huzat szárnyai között, fájdalmas táncot járt a pillanatok pengéin az életéért, mégsem hunyt ki, szüntelenül szórta a fényt a nyomorúságos lyukba, a feketére kormozódott falakra, a bejáratul szolgáló, elnagyolt nyílás kicsorbult keretére, s a szemközti sarokban a durva pokróccal letakart törmelékupacra; a zsíros, szálkás asztallapra és a mellette billegő, rozoga zsámolyra, melyen most Gautier szuszogott élvetegen. A mécses fakó lángja borzadva rebtent, mikor légies fényujjai a csapdamester kezében szorongatott könyv lapjaira tévedtek.

Évszázados lapok, bántón zörögnek a durva ujjak közt, akár a temetői avar.

Kusza, szembántó írás, és a szentekre, miféle pokoli nyelv ez?

Rajzok, akár egy örült lázalom megfagyott képei.

Gautier nem tudta, mit jelentenek. Ugyan honnan is tudhatta volna ő, az oktan szolga? A betűvetés mágiája az Urak kiváltsága.

Am elég egy érintés, és lágy fénnel telik meg elméje. Érzi, ahogy lázasan lüktető energia ömlik el tagjaiban, így akár a kicsi sátnokkal is szembeszállna...

Igen, talán még azzal is, amelyik a vadászt megölte!

Egy viharos, esős napon történt. Persze Saint Sanguéban szinte mindennap esik, az égen sötétfellegek komorlanak, ám ez a vihar fölülmúlt minden ítéletidőt, amit Gautier valaha látott. A romos paloták támfalait leláncolt tébolyodottként rázza az orkán, az eget ezer darabra szaggatták a villámok korbácsütései. Fönt, a magasban valóságos vízözöntől roskadoztak a vaskos, szennyes pókhálóként feszülő függőhidak; a rozsdás szélkakasok panaszos, halódó nyikorgása belefűlt az égiháború csontrepesztő mennydörgésébe... Az oromzatokon torz testű szoborgnómok – a város kazamatáinak mélyén porladó kőfaragók örült remekművei – vicssorogtak a zivataros úrbe, a villámlás vakító fényében tagjaik moccani látszottak, tekintetükbe baljós ezüsthény költözött; ezüst, igen, ezüst, akár két párosan csillanó, aprócska pénzdarab...

Aznap a megszokott helyén, a régi Lamardier-palota előtti terecskén dolgozott. Volt ott egy szobor... kígyókkal viaskodó, gigászi sárkány, oly élethű, hogy gyakorta álmódott vele. Álmaiban ő maga volt a sárkány, aki diadalmas ordítással rázza le magáról a béklyót, a kígyók eleven kötelékét, ám mindegyik álom egyetlen parányi, fájdalmas szűrással végződött, amint az alattomos fogakból fecskendező mérge szétárad az ereiben, hogy gőzölgő salakká marja kőtagjait...

Különös kötelék fűzte a sárkányszoborhoz, melyet talán álmai hurkoltak rá egyre szorosabban és szorosabban. Gyakran arra eszmélt, hogy beszél hozzá, és nemcsak érezte, *tudta* is, hogy a szobor hallja és érti minden szavát. Ilyenkor azt kívánta, bárcsak a kőtagok megmozdnának, s a szobor, az ő imádott barátja, lelépne talapatáról.

Ez persze álom maradt csupán, hiszen a szobor sohasem mozdult, bárhog is könyörgött hozzá. Végül Gautier belenyugodott a megváltoztathatatlanba, és végtelen gondoskodással igyekezett betölteni azt az űrt, amelyet a sárkány némasága és mozdulatlansága szakított ki magának a lelkében. Mindennap gondosan lecsutakolta, s nem törődve a feltűnéssel, amit ez a szokatlan lépése keltett a Surranók Gyülekezetében, még egy piciny, rugós tüvetőt is telepített a szájába, mérgezett lövedékkel persze. Mikor nem akadt más dolga, ezt igazgatta, finomítgatta, mégpedig társai legnagyobb döbbenetére úgyszólván nyilvánosan – hiszen a csapdákat észrevétlenül kell elhelyezni, olyan félreeső helyeken, ahol az sem kelt gyanút, ha szinte mindennap megjelenik egy toprongyos alak, és óvatosan babrálni kezd valamit...

Ezt a tüvetőt persze nem igazán csapdának szánta, ahhoz túl feltűnő helyen volt, és Gautier jól tudta, hogy az ellenség éber tekintete folyamatosan fürkészi a legsötétebb zugokat is. Ezért is kereste föl annyiszor kőbe vésett barátját – sejtette, hogy mire ismét visszatér, a kilövőszerkezetnek már csak hűlt helyét találja, vagy jobbik esetben a roncsait. Mégis, ha csak tehetné, minden ilyen alkalommal visszatelepítette apró ajándékát szeretett barátja tátott pofájába. Más talán örültségnek, haszontalanságnak, anyag- és időpocséklásnak tartotta volna, ám neki többet jelentett pusztán kötelességnél: *művészetet* látott benne, és elviselhetetlen, szűnni nem akaró késztetést érzett rá magában. Nem tagadhatta meg az ösztöneit. A sárkányszobor az ő kis adaléka nélkül egyszerűen *üres* volna, mintha nem is létezne. Gautier a zsigereiben érezte, hogy neki valamilyen oknál fogva *muszáj* kiegészíteni ezt a félkész alkotást, befejezni a művet, melyet egy rég elporladt mester ragyogó zsenije öntött formába egykoron.

Aznap nyomát sem látta a vadásznak. Megnyugodva, boldog szívvel tért vissza a Gyülekezethez, elégedetten, hogy ma is mindent megtett, hogy közelebb segítse régi barátját a tökéletes szépséghez.

Alkonyat után azonban éktelen rikácsolásra és ordibálására ébredt könnyű szundikálásából. Olyan hirtelen riadt föl, hogy a könyvet, melyet még alvás közben is szorosan magához ölelt, csaknem az odúja tulsó végébe hajította ijedtében. Bár erősen furdalta oldalát a kíváncsiság, mégsem tette ki lábát a vackáról, míg gondosan el nem rejtette kincsét a fekhelyéül szolgáló törmelékhalom alatt, egy törött zárú, viharvert ládában.

A Gyülekezet új hírek lázában égett. Az emberek az alkonyatról és a sötétségről beszéltek, tépő karmokról és marcangoló fogakról... Gautier kábán tántorgott a félhomályos folyosókon, elködösült tekintete előtt ocsmányul vigyorgó firkákká torzultak a díszes faragványok a falon, melyek a Gyülekezet történelmének jelentős pillanatait örökítették meg. Az álom nem akart elszállni a szeméről, baljós homályként telepedett rá, melyből a folyosó kőfaragásai vigyorogtak elő gonoszul, ezüst fényben izzó tekintettel. Itt-ott karmok és fogak villantak közöttük, de messze tőle, nagyon-nagyon messze, *még nem kell félned*...

A csődületet az Oszlopok Csarnokában pillantotta meg. A gazdagon díszített tartópillérek faragásai alattomos kígyókként tekergőztek látótére legszélén, ám amikor odakapta a fejét, csak a jóságosan mosolygó arcokat látta, az ismerős, megkopott vonásokat, amelyeket a Gyülekezet régi, neves alakjai viseltek egykoron. A szöszék fenyegető árnyként magasodott a félhomályban, most nem égtek körülötte fáklyák – ugyan miért is égtek volna, hiszen nem folyt tanácsülés. Gautier a szeme sarkából látni vélte, hogy a könyöklő karmokat, a kupola pedig fogakat növesztett; de nem, ez képtelenség, hiszen itt biztonságban van, igen, ez csakis valami hagymázás látomás lehet... Bizonyára a fáradtságtól, hát persze, hogy attól; vagy a kinti ítéletidő viselte meg, begyulladt a tüdeje, és most lázában vizionál...

A sokadalom közepén vékony csontú, izgatott alak állt, fiatal arcát az iszonyat görce torzította el. Piétre volt az, ígéretes tehetség a Gyülekezet ifjú növendékei közül. Mintha éveket öregedett volna egyetlen nap alatt. A ruhája csupa víz volt, pedig Gautier meg mert volna esküdni rá, hogy mikor nem sokkal alkonyat előtt visszatért a Gyülekezetbe, az eső még épp csak szemerkélt.

Az emberek borzadva sugdolóztak, az életre kelt éjszakáról, mely karmokat és fogakat növeszt.

Piétre összevissza hadart, mintha forroláz gyötörné. Pedig egészséges volt, ereje teljében... Szavait élénk hadonászással kísérte. Egy vadászról magyarázott, egy félarcú vadászról; a tömeg pedig izgatottan morajlott, az ördög vigye el őket, miért nem fogják be a szájukat, vagy legalább beszéljenek valami másról, ne csak azokról az átkozott karmokról és fogakról...

Aztán már csak egyetlen szót hallott, és a csődület összezárult az ifjú alátan elhanyagolt teste körül. Ez az egy szó azonban mennykőcsapásként érte Gautier-t, lángba borítva a lelkét, mintha a Pokol összes démona egyszerre lehelt volna rá. Jó darabig csak kábán bámult maga elé, miközben a tömeg körülörvénylette, akárcsak odakint a vadászt a sötétség, istenem, karmok és fogak...!

Hányinger szorongatta a torkát; úgy érezte, mindjárt elájul. Forgott vele a világ, a kőfaragások pedig gúnyosan vigyorogtak rá, pengeéles ezüstszemekkel. Igen, biztosan megbetegedett és delirizál, hiszen máskülönben miért lenne ilyen rosszul, miért képzelődne mindenféle badarságot? A sötétség itt nem kelhet életre, nem fiadzhat torz szörnyetegeket, főleg azt az egyet nem, azt a hórihorgas, ezüstszemű alakot a többiek gyűrűjében, akinek a neve az előbb hullott le az ifjú Piétre ajkáról, egyenesen az ő zsidbadt elméjébe, hogy telefröcskölje a rémület emésztő mérgével.

A Strázsamester.

Éji rém, a Sátán küldötte. Éjszakánként hallani az üvöltését, amint elkárhozott lelkét siratja... Néha a falakon is átszűrődik az óvatlan vándorok halálsikolya, akik a karmai közé kerülnek.

A Strázsamester eljött a vadászért. Homály ereszkedett Gautier szemére, sötétén gomolygó homály, mely karmokat és fogakat növeszt, s éhesen elnyel egy félarcú férfit, aki csak üvölt, üvölt tehetetlenségében, bele a végtelen, fagyos ürbe.

De mi köze lehet ennek a könyvhöz? Semmi; ugyan miért is lenne? Nem, az éji rém egyáltalán nem a könyv miatt ragadta el a vadászt, biztosan nem... Hiszen akkor...

Érte is eljönne!

Részeg kísértetként támolgott végig a folyosókon, a fáklyák és kérészéltű mécesek imbolygó fényében. Útját gonoszul vigyorgó faragványok és kusza mintázatu, kopott faliszőnyegek kísérték; a sötétén ásitó szellőzőkürtők mélyén arctalan szörnyek rikoltottak; a félhomályos csarnokok púpos árnyak gyülekeztek, karmok és fogak, karmok és fogak...

Néhányan, akikkel útközben találkozott, értetlenül meredtek rá. Beteg, suttozták a háta mögött. Igen, ez az! – gondolta mohón. A Strázsamesternek semmi köze az egészhez. Ő egyszerűen csak beteg, nyilván lázas is... Majd elmegy a felcserhez, aki meggyógyítja, és akkor többé nem fognak gúnyos arcok vigyorogni rá a falakról, akkor a sötétség nem fog karmokat és fogakat növesztetni körülötte... minden ugyanúgy lesz, mint azelőtt, igen, és a könyv, a könyv majd segít neki, biztosan segít majd...

Mikor megérkezett a romos odúba, melyet otthonának nevezett, féltő gonddal kicsomagolta kincsét, és remegő ujjakkal lapozgatni kezdte. Talán gyógyuláshoz segíti... Talán jobban lesz majd, ha közelebb kerül hozzá...

Azóta is csak reménykedik, ám az árnyak mélyén még mindig arcok vigyorognak, ezüst tekintetek villannak felé. Semmi nem változott... a könyv sem.

A lapok, egyik a másik után, csak peregnek, peregnek...

És kiszívják a tagjaiból az erőt.

Mi ez, mi ez?!

Szertefoszlik az önbizalom, a különös bizsergés fagyos csipéssé lankad.

Az emlékek teszik? A fiú sápadt, viaszos arcának emléke?

Vagy valami más, a sötétben ólálkodó halál, amely magával rántotta a pokol legmélyebb bugyrába a vadászt?

És most mi lesz?

Nem, ő nem fog meghalni! Ő nem bolond... sosem merészkedne ki alkonyat után... Ő nem olyan ostoba, mint a vadász! Őt nem kaphatja el a Strázsamester, az éjszakai utcák réme!

Nem bizony...

A lapokról gúnyos arcokként vigyorogtak rá a rajzok, mint egy örült lázalom megfagyott képei.

A vén Raglianit tartották a Gyülekezet bölcsének. Való igaz, hogy jó száz esztendőskorával közel s távol senki sem vetekedhetett, s ami termérek furcsaságát ezalatt látott és megtapasztalt, az elég lett volna még egyszer ennyi időre. Valaha a Gyülekezet legbátrabb fiaként tartották számon, s beszéltek, hogy egyszer, egyetlenegyszer kimerészkedett az utcákra alkonyat után, amikor Saint Sangué élete a paloták zezzugos labirintusainak mélyén zsi bong tovább, odakint azonban minden halottá dermed. S éppúgy halottá dermednek az íratlan tilalom vakmerő megszegői is, akiket Strázsamester árnykeze ragad el, hogy sikoltozó lelkükkel groteszk hadseregét gyarapítsa.

Ragliani azonban visszajött, méghozzá késő éjjel, s ezzel a tetteivel nemcsak a Gyülekezetben vált élő legendává, hanem az egész palotanegyedben is, hiszen a LeFévre-ház szolgácládjai emberemlékezet óta nem hallottak senki emberfiáról, aki ép ésszel és elevenen tért volna meg a Saint Sangué-i éjszakából.

Ezért készült most meglátogatni őt Gautier.

Az öreg egy ódon tűzhely mellett üldögélt apró kuckójában, melyet a szóbeszéd szerint a tulajdon kezével tapasztott össze egy keskeny folyosó végében, mely az Oszlopok Csarnokából nyílt. A legenda úgy tartja, nem véletlenül választotta ezt a helyet – mert innen valaha rejtekajtó vezetett a palota felsőbb, ismeretlen régióiba, és talán mind a mai napig megvan még, az öregember által telepített csapdák védelmében, melyekkel senkinek nem akaródzott próbát tenni. A kis helyiség falát egyszerű, kárminvörös szőttesek borították, kacskaringós mintákkal díszítve. Kicsinyített, kanyargós labirintusok, akár a palota kazamatáinak alaprajza.

Mikor megpillantotta Raglianit, az élő legendát, Gautier valósággal megilletődött. Még soha nem találkozott személyesen az öreggel, hiszen hajlott korára hivatkozva nem vett részt a tanácsuléseken, s önszántából még a Kancellár is ritkán kereste föl. Gautier és a többiek számára amolyan láthatatlan szellem volt csupán, aki a háttérből kíséri figyelemmel az eseményeket, s csak akkor lép közbe, ha úgy ítéli meg, itt már csak az ő tapasztalata segíthet. Hogy a hírek milyen rejtett csatornákon jutnak el hozzá, azt senki sem értette, legfeljebb talán a Kancellár, ő viszont nem árulta el. Egyetlen dolog számított: tudta, amit tudnia kellett, és cselekedett, ha úgy látta jónak.

Nem mintha a Gyülekezet mindig örült volna ennek: görnyedt, fogatlan agg létére Ragliani még ma is kegyetlen, hirtelen haragú ember volt, s némely pletykák szerint személyes kapcsolatban állt az Urak egyikével. Gautier csodálta őt ezért.

Az ifjú Piétre pár nappal ezelőtti esetét nem mondta el neki, okkal feltételezve, hogy mindent tud róla, s fölösleges locsogásával csak felbőszítené. A saját történetét adta elő, a félarcú vadászról és a könyvről; eleinte akadozva beszélt, ám a félelmetes öregember szemének dühös villanásától rögtön megeredt a nyelve. Ragliani komoran, szótlanul hallgatta, csuparác arca, akár a szélgyalulta sziklakő. Tekintete mélyén szigorú, szúrós fénnel csillogtak a tűzhelyen lobogó lángok.

– Miféle könyv az, kőfic? – kérdezte aztán, mély sóhajjal dölve hátra rongyokba bugyolált karosszékében. Korához képest meglepően jó erőben volt; Gautier szemében ez igazolta a róla rebesgetett mendemondákat. Igen, ez olyan ember, akitől félni kell.

Mégis nehezére esett válaszolni neki. Torkát láthatatlan marok szorította össze, zihálva lélegzett. Úgy érezte magát, mint aki a pokol tornácáról verekedte vissza magát az élők közé, és most visító démonok egész hordája lohol a nyomában. A félarcú vadász jutott eszébe, a karmos-fogas sötétség, és egy ezüstszemű alak az éjszakában, mely lassan kinyújtott karral követeli vissza, ami az övé.

– Magadtól nyeltesd le a nyelved, vagy úgy is jó lesz, ha én vágom ki? – vakkantotta az öreg.

Gautier összererezte.

– Erőt ad... – nyögte ki. – Megacélozza a lelkem... olyankor úgy érzem, sokkal többre vagyok képes, mint... mint...

Ragliani vészjóslón dörmögött, a fejét csóválta. Torzonborz szakállába túrt, s egy pillanatra olyan képet vágott, mint aki legszívesebben leköpné látogatóját. A tűzhely fénye megsápadt, a kármín faliszőtteken bonyolult táncot lejtettek a hímzett labirintus vonalai.

– Ha a könyv a Strázsamesteré, akkor jobban teszed, ha mielőbb megszabadulsz tőle, kőfic.

Gautier eszeveszetten kalimpáló szíve görcsbe rándult. De hát ezt tudta, nem? Miért tolul az ajkára az oly fölösleges kérdés? Miért reménykedik még mindig? A könyv talán megvédte eddig? Miért veszi biztosra, hogy a nappal biztonságot nyújt az éj sötétjéből kinyúló kéz elől?

– Elérhet engem is... Mint a vadászt? Bárhol, bármikor?

– Idióta!

Az aggastyán reumás ujjpercei elfehéredtek, ahogy a szüette karfába markolt. Hangja elszántan, ellentmondást nem tűrően csengett, gyöngeségnek és öregségnek nyoma sem kísértett benne.

– Hallgass meg egy történetet, aztán dönts magad, én nem szólok többet. Így is épp eléggé belekevertél a saját örültségedbe. Ha én lennék a Mágus – Gautier önkéntelenül felhőrdült e szörnyű istenkáromlás hallatán –, mondom, ha én lennék a Mágus, kitekerném a nyakadat. Velem legalábbis majdnem megtette, mikor annak idején kivallatott, mit láttam éjszaka.

Itt hosszú, nagyon hosszú szünetet tartott, s tekintetét Gautier-re villantotta. A csapdamester döbbenten hőkölt hátra. Ragliani szeméből egy kárhozott lélek nézett rá végtelen keserőséggel; s volt még ott valami más is, valami rosszabb... A józan világ fakó, kifeslett szövedéke, amely mögött ismeretlen hatalmak mozgolódnak lomhán, hideg árnyékot vetve az emberek szívére.

– Kimagasló tehetség voltam, akárcsak te. A Gyülekezet büszkesége. Abban a hiú reményben ringattam magam, hogy egyszer majd Kancellár válhat belőlem. Azóta... rengeteg minden megváltozott. Egyetlen nevetséges, apró hiba miatt... Hogy hol nyúltam mellé, már nem is emlékszem, csak a rúgók pattanására, meg a combomba hasító fájdalomra. Két dárda fúrta át. A csapda, a gyermekem, amit oly féltve dédelgettem, ellenem fordította dühét, mert nem figyeltem rá eléggé. Holtra rémültem, mert alig bírtam a lábamra állni, és már majdnem beesteledett. Kétségbeesetten vonszoltam magam a palota felé, de még félúton sem járhattam, mikor megpillantottam őt...

Az öreg újabb kényszerű szünetet tartott – úgy tetszett, erőt gyűjt a folytatáshoz. Gautier megbabonázva meredt kortól szétmart, ránc hátán ránc arcára. A tűzhely lángjainak vöröslő visszfényében szinte nem is tűnt emberi lénynek.

– A tér közepén állt, arcát ezüst holdvilág fürösztötte, és sápadt volt, sápadt, mint, a holtak. Pedig nem volt halott, ő nem, nagyon is élt... Nem félt, az éjszakától; *uralkodott* rajta. Érted, kófic? – Az aggastyán kurtán, szárazon felkacagott. – És mielőtt közbekottyantanád a buta kérdésedet, én meg kénytelen lennélek kibelezni érte, tessék a válasz: nem. Nem a Strázsamester volt. Valaki rosszabb.

– Aztán meglevenedett a sötétség, *fogakat és karmokat növesztett*; de nem tízet, húszat vagy ötvenet, hanem százat meg ezret, és még egyszer annyit... Mindenütt ott nyüzsögtek a kapualjakban, a falak árnyékában, a hidak alatt... Az ökölbe kellett harapnom, hogy ne sikoltsak... Kaffogva körülvették, támadásra készen; ő mondott egy szót – az alvilágnak legyen hála, hogy nem hallottam tisztán! –, mire riadt madarakként rebbentek szét az éjszakában. Mind az ezen... vagy tudom is én, hányan. Meglapultak a homályos zugokban; egyik-másik olyan közel volt hozzám, hogy kinyújtott karral megérinthessem volna. Azt hittem, végem. De nem törődtek velem. Nyüsztettek félelmükben. Nyüsztettek a Strázsamester után; hogy jöjjön és védje meg őket...

– És... eljött? – kérdezte Gautier kiszáradt szájjal.

Az öreg révülten bölintott: a visszaemlékezés sodra annyira magával ragadta, hogy még megbüntetni is elfelejtette a közbeszólásért.

– El. A ködből lépett elő, a csatorna partján. A fején széles karimájú kalpagot viselt, amely az egész arcát árnyékba borította, csak a két szeme ragyogott színezüstben. Én ott lapultam valami szemétdomb alatt, a hideg veríték csorgott a hátamon, de nem szóltam, nem moccantam, lélegezni sem mertem, csak néztem meredten, ahogy szembefordul vele... aki egyetlen szavával elűzte a gyermekeit...

A vén Ragliani hangja nyálas motyogásba fűlt. Gautier teljesen megfélemedezett magáról, a karosszéknél termett, megragadta az aszott, inas vállakat – ujjaiával ki tudta tapintani a csontok ízesülését –, és olyan erővel rázta meg az öreget, hogy a feje ernyedten csuklott előre-hátra.

– Mi történt? – kiáltotta az arcába. – Mit csinált? Mit csinált a Strázsamester? – Majd hirtelen észbe kapva eleresztette Raglianit, és vacogó fogakkal térdre roskadt előtte.

Az aggastyán lassan, fáradtan ráemelte vizenyős tekintetét.

– A Strázsamester? Letérdelt. Mint te. Ő pedig... – Kinyújtotta reszketeg jobbját, és óvatosan látogatója vállára helyezte. – Így ni. Pontosan így. Fogadta a hódolatát. Csak éppen... – sandított félre – ...a másik kezével. A ballal. Merthogy a jobbja bénán lógott az oldala mellett. Ez így is volt rendjén. Meg van írva, hogy a Fekete Ember – *l’homme sinistre* – félkarú...

Gautier megbabonázva meredt az öregember szemébe, aki tűnődve, társalkodó hangon beszélt tovább, minden egyes szót alaposan megforgatva fogatlan szájában, mintha attól félne, hogy a nyelvébe marnak, mire kiejthetné őket.

– Nyilván üvölthettem, mert rám nézett. Az biztos, hogy magam alá csináltam. Kék szeme volt, olyan, mint a kés, csak jobban fáj. De a legrosszabb az volt, mikor felkacagott. Akkor értettem meg, hogy elkárhoztam. – Visszahúzta a kezét, és vigyázva megvakart egy szemölcsöt a halántékán. – Futottam. Beleestem a csatornába. A víz levitt a palotához. Kihalásztak. A Mágus kifaggatott. Túléltem. Azóta nem járok ki éjszaka. Nem akartam látni a faragásokat, ezért levéstem őket a falról. Mikor így is láttam őket, szötteket akasztottam rájuk. Mikor ettől se tűntek el, embereket öltem, fonalat festettem a vérükkel, és kihímeztem vele a szötteket. Ez segít, mert azóta az embereket látom, nem a faragásokat. – Vállat vont;

törékeny csontjai voltak, mint egy kismadárnak, a májfoltos bőr hártvaként feszült rajtuk. – És, persze, hős lettem. Elő legenda. Merthogy nem merek meghalni.

A mozdulat, amellyel Gautier ádámcsutkájához nyúlt, nehézkesnek tűnt, szinte már sutának. A csapdamester mégsem tudott kitérni előle. Fuldokolva zuhant a földre, végre bizonyosságot szerezve arról, amit látogatása első percétől fogva sejtett: ez a roskatag aggastyán, ha rászánja magát, bármikor fáradtság nélkül végezni tud vele.

– A Mágus nem ölt meg. Jutalomból-e vagy büntetésből, nem tudom. Rég a túlvilágra költözött már; és különben sem való, hogy egy szolga az Urak gondolatait firtassa. – mondta Ragliani, pillantásra se méltatva vergődő látogatóját. – Nem formálhatok jogot nagyobb bölcsességre, mint az övé. Valaha rég talán megtettem volna; de elmúltak már azok az idők. – Most végre Gautier-re nézett. – Eredj, amerre látsz, kőfic; csinálj, amit akarsz. Csak azt tartsd észben, kinek a tanítványától loptad azt a könyvet. – Fogatlan szája hátborzongató vigyorra húzódott. – Találkozunk a Pokolban!

Gautier fejvesztve menekült, vakon csörtetve keresztül folyosókon-termeken, gúnyosan vigyorgó arcok között, ezüst tűzű szempároktól kísérvé.

Odújába érve vásznat feszített ki a szabálytalan bejárati nyílás elé, s kifulladásra roskadt le fekhelyére. Nem is próbált ellenállni a kimerültség rohamának.

Amíg aludt, a könyv – az az elátkozott könyv – végig ott dorombolt a háta alatt, a ládába zárva.

Szuszogásra riadt zavaros álmából. Ismerős arc imbolygott előtte a folyosóról beszűrődő félhomályban. Kábán, de egyre fokozódó rémülettel meredt rá. Az ifjú Piétre vonási tébolyult vicsorba torzultak; és a szeme, Isten az égből, a szeme!...

Ezüstszerű, akár a hold sápadt sugarai.

Üvölteni akart, ám a sötétségből hosszú, pengére fent kés szegeződött a torkának. A háta hideg, nyúlós verítékben ázott. Nem a késtől ijedt meg; attól nem félt, barátságot tartott a fajtájával.

– Add vissza, ami az enyém! – sziszegte Piétre. Akárcsak az arca, a hangja is a sajátja volt, s akárcsak az, ezüstösen ragyogott ez is. A teliholdat cirogató éji szél susoghat így.

...kárhozat...

– A könyvet!

Kincsének említésére rettenetes düh uralkodott el Gautier-n. Gyors csuklómozdulattal félreacsapta a torkának irányzott kést, másik kezével nyakon ragadta a vékonydongájú kölyköt, átrántotta maga fölé, s irtózatossággal az odú oldalfalához vágta. testének. Piétre feje nagyot koppant a kövön. Gautier talpra ugrott, s vad, tagolatlan hörgéssel esett neki.

Tudta, hogy ostobaságot csinál. Tudta, hogy ha dacolni mer a Strázsamesterrel, többet kockáztat a halálánál, de nem bírt belenyugodni. Harcolni fog, nem hunyászkodik meg! Nála a könyv, neki is van hatalma! Szembeszáll vele!

– Holnap éjfélig várok – bugyborékolta a kölyök bezúzott légcsővén keresztül. Vérbe borult tekintetéből ezüst villant gyilkosa felé. – Akkor magam jövök el érte!

Gautier ordítva a fiú arcába taposott, majd még egyszer és még egyszer, hogy kioltsa azt az ezüstös fényt a szemében. Mikor már csak felismerhetetlen, véres húsmassza maradt belőle, kimerülten lihegve leroskadott a földre.

Amint úgy-ahogy összeszedte magát, feltápászkodott, előkaparta könyvét a rejtkehelyéről, és eszelősen nekirentott a folyosóknak. Újra beszélnie kell a vén Raglianival, mindenképpen! Ő látta a Strázsamester seregét, ő látta a sötétségből meglevenedő rémeket! Tudnia kell, kik ők... Tudnia kell, mi ólálkodik az éjszaka mélyén, tudnia kell, hogyan lehet megszabadulni tőlük!

Gúnyosan vigyorgó arcok sorfala szegélyezte útját, de ő csak ordított, ordított és rohant. Vakon csapkodott az árnypofák felé, és sikoltva kacagott, mikor semmivé enyésztek a homályban. Motyogva, vihogva, káromkodva száguldott végig a sötét termeken, véres lábnyomokat hagyott maga után, beleordított az üres szellőzőkürtökbe, bömbölve hívta párbajra a kísértő fantomokat... ám azok menekültek előle, csalódottan foszlottak szét a homályban, amely megszülte őket.

És Gautier kacagott, egyre csak kacagott, bomlott elmével folytatva ámokfutását.

Az öreg Ragliani a karosszékében ült, tekintete üvegesen bámulta a mennyezeten túli világot, ráncos szája néma sikolyra nyílt volna. Ujjai ugyanúgy markolták a karfát, mint amikor Gautier utoljára látta, ám szemében kihunyott a szúrós, szigorú láng, csak a hideg árnyék maradt. Torkán keresztben széles mosoly vöröslött; a habosan bugyogó vér kárminpiros mellényt varázsolt horpadt mellkasára, mely őrizte még a utolsó lélegzet illanó melegét. Alig pár perce gyilkolhatták meg.

Gautier egy darabig kábán meredt rá, majd sarkon fordult, és elsietett. Már nem reszketett, nem is kiabált. Ha valaki most a szemébe néz, ugyanazt a szúrós lángot látta volna benne, amely a vén Raglianiéban örökre

kilobbant; ám a LeFèvre-palota urai nem mutatkoztak, a szolganépből pedig senki sem volt olyan bolond, hogy útját állja a közülük támadt eszlősnek.

Némán és nesztelenül osont végig a földszinti folyosókon, a könyvet szorosan a melléhez ölelve. Amerre elhaladt, kísértő árnyak rebbentek szét riadtan; ezüst tekintetek fordultak el fényüket veszítve; a homály köröskörül meghökölt, és visszahúzta karmait.

Odakünn, a falakon túl, kacaj harsant a viharos éjszakában. A Fekete Ember tanítványának kacaja. Gautier hallotta, és válaszolt neki. Felnevetett ő is, gúnyosan, kihívón.

A Strázsamester átka nem fogott rajta. Elűzte magáról, és nem fog késlekedni.

Nála van a könyv, amiből hatalmat merithet.

Hirtelen megtorpant. Szeme hideg szikrát vetett; arcán lassú, hitetlenkedő vigyor terült szét.

Akár még győzhet is!...

Mikor reggel visszatért a hálódújába, a Kancellár már várta.

Bíborlila katáji selyemből szabott, makulátlanul tiszta köntösét simogatva állt a kölyök összetört teste felett, és a fejét csóválta. Gautier zavaros, kialvatlan tekintettel meredt rá, a könyvet még mindig szorosan átölelve. Egész éjjel a folyosókat járta, és gondolkodott. Már nem félt, nem volt dühös. Azon régen túljutott. Most új cél lebegett a szeme előtt, bármely másnál magasztosabb. Eddig még nem tudta kitalálni, hogyan érheti el.

Talán itt a megoldás.

– Attól tartok... attól tartok, hogy... – sóhajtott a Kancellár; a halott fiúra bökött, és inkább elhallgatott. Tekintélyes külsejű, szálas férfi volt, élete virágjában, most azonban mintha hirtelen éveket öregedett volna. *Hát őt is elérte*, gondolta Gautier. A Strázsamester beférközt a Gyülekezetbe, és terjeszteni kezdte soraiban a romlást. Előbb Piétre, aztán az öreg Ragliani, most meg a Kancellár – és mindez a könyv miatt, igaz?

Nem szólalt meg, bizalmatlanul méregette az Urak közvetítőjét. Talpa alatt törmelék ropogott, ahogyan óvatosan hátrált egy lépést. Senki sem állhat az útjába, még a Kancellár sem! Hát nem értik, hogy az ő érdekükben szánta el magát a harcra? Minden az Urakért történik! Nem kételkedhetnek benne...

A Kancellár ellépett a holttest mellől, gondterhelten rázta a fejét. Ujjai idegesen babrálták zsabós kezelőjét.

– Beszéltem Raglianival... még a halála előtt. Sokat mesélt magáról... és rólad. Nagyon felzaklattad, Gautier. Túlzottan is.

A csapdamester felmordult, még tovább hátrált, tekintetéből fenyegetés sütött. A cél... a cél előtt nem állíthatja meg senki!

Megöli a Strázsamestert... Tudta már, hogyan sikerülhet.

Mert sikerülnie *kell*!...

– Ostobaság volt magadra haragítani a Strázsamestert – sóhajtott a Kancellár. – Tudnod kell, hogy döntésem meghozatalakor magasabb szempontok vezéreltek. A Gyülekezet csak a napi gondokat látja; nekem viszont az egész LeFèvre-ház érdekeit szem előtt kell tartanom. – Felpillantott dús, szürkülő szemöldöke alól. – Más szóval: a sorsodat csakis magadnak köszönheted.

Gautier minden cselvetésre éberén viszonzta tekintetét, ám a könyvet nem engedte el. Bizalmatlansága nőttön nőtt. Háta mögött gonoszul vigyorgott a homály, leple alatt karmok és fogak csikorogtak.

Összerezzen: láthatatlan béklyók zördülését érezte a lelke mélyén. Nem! Ez valami tévedés lehet! Ő nem áruló, nem rothadt gyümölcs! Csak az Urak javát akarja, az ő nagyobb dicsőségüket...

– A Strázsamestert ki kell engesztelni, mielőtt rontást bűvölne az egész Gyülekezetre. Halld szavam, mellyel az Urak szólnak a számból: még ma visszaszolgáltatod a könyvet, különben csúf halállal lakolsz. A Kérdezők Gyülekezetének kezére adlak; tudod, hogy ez mit jelent. – Hirtelen megemelte a hangját. – Dönts hát, de gyorsan! És ami még fontosabb: helyesen!

Gautier bólintással jelezte, hogy megnyugszik az ítéletben. Nem szólt egy szót sem, csak tekintetével követte nyomon a távozó Kancellár.

Nem számít a fenyegetés. Nem számít, hogy nem bíznak benne. Semmi sem számít, csak a cél. Holnapra legendává válik majd, az Urak elégedetten fogják emlegetni a nevét, még évek múlva is.

Gautier, a LeFèvre-ház megmentője...

Az egész napot előkészületekkel töltötte. Fürge kézzel, figyelmesen munkálkodott kedvencén, a sárkányszobron. Ellenőrizte a rugós szerkezetet, felfrissítette a türe cseppentett mérget; biztos, ami biztos, ugyebár... Külön adag főzetet rendelt a méregmestertől, hogy semmiképpen se maradjon el a megfelelő hatás. Az ostoba tiltakozott, azt mondta, nem adhat ki mérget a Kancellár engedélye nélkül... Hah! Korlátolt fickó, csak hátráltatta volna.

Őszintén remélte, hogy nem ölte meg, mikor fejbevágta a saját lepárló lombikjával. Csúnyán vérzett, az szentigaz, de ebbe még nem szükségképpen fog belehalni. Mielőtt rázárta volna a ládát, tőle telhetőleg

bekötözte a fejsebét, és egy feltüzesített árral szellőzőlyukakat fűrt a nehéz diófa fedélbe. Egy szakképzett mérlegmester elvesztése nagy csapás lenne az Uraknak.

Nem sietett, ráért egész nap. Terve roppant egyszerű volt, így hát az előkészítés sem tartott sokáig, bármily ráérősen dolgozott. Csak megfelelő hely kellett hozzá, no meg egy ügyes kis csapda, amelyről az ellenfél kémlelői valószínűleg tudnak, a Strázsamester viszont nem feltétlenül...

A sápadt napkorong oly keservesen küszött előre égi pályáján, mint haldokló sebesült az ispotály felé. Gautier szinte érezte apró mozdulatait, ahogy sorra kiszenvednek a pillanatok pengéin, s lassanként maga is eggyé vált a nappal, együtt vánszorgott vele, várta megérdemelt pihenőjét, hogy a nyugati látóhatár alá bukva átadja helyét örök égi társának, a holdnak...

Az árnyékok, mintha csak teremthőjük példáját követnék, idegtépő tunyasággal vánszorogtak végig Gautier arcán. Körülötte Saint Sangué élte a megszokott életét – egyszer még az ellenség talpnyalói felbukkantak a terecskén, de nem fogtak gyanút, sikerült észrevétlenül meghúzódnia. Hatalmas kő esett le a szívről, amikor végre odébbálltak. Életben kell maradnia estig, mindenképpen életben kellett maradnia...

Aztán, mint valami lappangó mótely, hirtelen ráborult a világra az éjszaka. A nap fakó gömbje lebukott a nyugati paloták szakadozott tetővonala mögé, a Hold pedig óvatosan kidugta fejét a szemközti oldalon. Szél támadt, hideg és ellenséges indulatú, csikorgó lehelete jeges hályogot vont a vakon ásitó ablakok üvegére. A függőhidak magasában mozgolódni kezdtek az árnyékpókok; az ormokon és az átereszekben gubbasztó vízköpők képén megjelent az ezüstös acélvígyor. A síkos-nyálkás szennyvíz a kanálisokban kásásodásnak indult, s az éjszakai fagy elől a kazamaták sötét mélyén keresett menedéket.

Mintha ezernyi apró szempár villant volna a sűrűsödő homályban, mintha ezernyi gonosz pillantás kísért volna a szobor tövében ácsorgó Gautier minden mozdulatát. Riadtan ide-oda rebbenő tekintete a cseppfolyós hullámokba torlódó sötétséget fürkészte maga körül. Szakadozott köpenye alatt görcsösen szorongatta a könyvét; a könyvet, amely most is erővel, elszántsággal telítette tagjait, s titkon diadalról és dicsőségről sugdosott a fülébe.

Árnyak mozdultak a terecske szélén, a csatorna partján, a kapualjakban. Karmok kaparásztak a macskaköveken, a szobrok talapzatán, a kerítések rozsdamarta vasrúdjaiban. Gautier-nek lúdbőrözött a háta, de nem tágitott leshelyéről – meredten bámult az éjszakába, várta a Strázsamester rettegett katonáit, a láthatatlan szörnyeket.

A háta mögött élesen megcsikordult a sárkányszobor talapzata.

...*karmok és fogak, fogak és karmok, karmok és fogak, fogak és...*

Hideg veríték ütközött ki a homlokán; tüdejéből zihálva szakadt fel a levegő. Semmi egyébre nem bírt gondolni, csak a szobor mögött ólálkodó szörnyekre, akik tüstént lecsapnak rá és elragadják – igen, *biztosan* elragadják –, ha megfordul, hogy lássa őket. És éppen ezért nem fog megfordulni, nem és nem, semmilyen körülmények között, még akkor sem, ha határozottan érezni véli, hogy hátulról forró lehelet csap a nyakába...

Istenem, a szíve; hogy dörömböl, majd' kiugrik a mellkasából...

Aztán egyszerre csak ott volt. Minden átmenet nélkül jelent meg, egyik pillanatról a másikra, mintha az éjszaka sötétje vajúdtá volna ki magából. Köpenye hollószárnyként lebbent a szélben; hetyke kalpagján pávatoll lengett; de a karima alatt, az árnyékban Gautier nem látott semmit, csak sötét selymeket, és a szempárt, igen, azt a holdfényezüst szempárt...

Megnevezhetetlen rémület lett úrrá rajta. Hogy visszanyerje önbizalmát, tenni akart előre egy lépést, ám borzadva döbbsen rá, hogy tagjai nem engedelmeskednek neki többé. Csak állt, állt, dermedten, a legkisebb mozdulatra is éppoly képtelenül, mint a háta mögött magasodó sárkányszobor.

– Talán nem is vagy annyira szármalmas, mint hittem. – A Strázsamester hahotája égzengésként robajlott végig a városon, zavaros ekhókat hintve szét az árkádok és benyílok között. – Add vissza, ami az enyém, és bántatlanul távozhatsz. Ha nem... – ...széles vállak hanyag rándulása... – ...hát elveszem!

Gautier kapkodva szedte a levegőt, szeme előtt sűrű sötétség kavargott, amelyből – tudta jól – mindjárt karmok fognak sarjadni... de talán nem elég gyorsan...

– Itt a könyv – szólalt meg rekedten, s előhúzta a köpenye alól. – Itt a könyved... Vedd el!

Az utcákon hullámzó sötétség hirtelen életre kelt; hörgés, ugatás, kaffogás töltötte be. Reszketés borzongott végig Gautier könyvet tartó kezén; úgy érezte, nyomban kifordul az ujjai közül. Jeges fuvallat simított rajta végig, talán valóságos, talán csak felzaklatott idegeinek játéka.

Kaparásztást hallott a háta mögül, de nem fordult meg. Azt soha; azt nem szabad. A karmok, a fogak most nem árthatnak neki... Csak a Strázsamestert figyelni, csak őt, ahogy közelebb lép, karját fenyegetően előrenyújtja...

– Vissza, rokonölő!

A hang a szobor mellett csattant fel. Gautier-t egy pillanatra oly feneketlen kétségbeesés kerítette hatalmába, hogy a szíve verése is kihagyott; aztán oldalt sandított, és forró tűzfolyamként áradt szét ereiben a megkönnyebbülés.

A kősárkány talapzata mellől mennybéli jelenés nézett farkasszemet a Strázsamesterrel. Sötét bársony szalonkabátot, nyersselyem nyakravalót és térdnadrágot viselt; csatos cipője szinte szikrázott a palotatetők között kikandikáló hold sápadt fényében. Hosszú, gesztenyebarna haját lófarokba kötötte, jobbáiban

elefántcsont fejű sétatálcát tartott, utánozhatatlanul hanyag pózban. Arisztokratikus metszésű arcéléről oly átütő erővel sugárzott az öntudat, hogy a meglepetten szédelgő Gautier alighanem valóban a Mindenható arkangyalának vélte volna, ha meg nem pillantja ujján az ismerős pecsétgyűrűt.

Germain LeFèvre.

A Mágus eljött, hogy megvédelmezze szolgáját!

Motyogva, a könyvet szorongatva borult térdre a jelenés előtt, s kótyagos fővel lelkendezett. Az Urak egyike eljött, *személyesen* eljött, hogy oltalmába vegye őt! A LeFèvre-ek nem tűrik, hogy a Strázsamester leghívebb hívüket zaklassa!

Minő csoda, minő fényességes, mennyei csoda!

– A könyv az enyém, *monsieur!* – dörögte a Strázsamester. Fenyegetően lépett az Úr felé; a sötétség óvón ölelte körül alakját. – Az ön egy vadásza orozta el a rejtkehelyéről. Jogomban áll visszakövetelni hites tulajdonomat; és ha jogaimat *modo blamente* sárba tiporják, akár erőszak árán is kész vagyok a védelmükre kelni!

– A könyv a LeFèvre-ház egyik szolgájához került! – vágott vissza a Mágus. Hangja ércharangként kondult Gautier fülébe; a térbe torkolló utcák sötétjéből bőszen kaffogó csaholás válaszolt. – Aki nem tudja megvédeni hites tulajdonát, többé nem formálhat rá jogot! És különben is, tisztelt *doctore juris* – kurta, megvető kaccantás –, elárulná nekem, mióta védi a családjog az olyan személyt, aki előre eltervelt genocídiumot hajtott végre önnön rokonsága terhére?

– Ön túl messzire megy, *monsieur!* – mondta a Strázsamester zordan. – Mielőtt vizsályt kezdenék, kötelességemnek tartom figyelmeztetni, hogy nekem lényegesen több időm jutott a tanulmányaimban való elmélyedésre!

– Ezzel tökéletesen tisztában vagyok. – Germain LeFèvre fölemelte sétatálcáját, és riválisára szegezte. – Mint ahogy azzal is, hogy minden tudományát százalmas örültségekre fecsérlete.

– Ha arra gondol, hogy nem tanultam meg botokkal hadonászni, kétségkívül igaza van.

LeFèvre valami érthetlent mormolt. A sárkányszobor körül szűrös, tömény gyantaillat támadt, Gautiernek még a szeme is könnybe lábadt tőle. A sétatálcá végén bíborvörösén sistergő energiagóc jelent meg, és forogva-sercegeve növekedni kezdett.

A Strázsamester hideg nyugalommal maga elé emelte kesztyűs jobbját; középső ujján ametisztköves gyűrű csillant. A kő vádló szemként meredt a Mágusra.

– *Malleum maleficarum conjuro!* – harsogta a Strázsamester.

Germain LeFèvre felordított. Ibolyaszín aura lobogta körül a fekete kesztyűs kezét; az ametisztból apró szikra pattant a Mágus felé. A sétatálcá végén pulzáló fénygóc talmi buborékként pukkant szét, a gyanta szagát átható levendulaillat nyomta el. LeFèvre hitetlenkedve nézett előbb a botjára, majd a Strázsamesterre; s a következő pillanatban ólomkoloncként zuhant rá a felismerés, hogy veszített, végérvényesen és visszavonhatatlanul.

– Beavatási ajándék a tanítványnak mesterétől – hajolt meg szinte mentegetőzve a Strázsamester; ám a mozdulatban, amellyel vetélytársa felé intett, nem volt semmi bocsánatkérő. Ezúttal nem varázsigét kiáltott, csupán egyszerű, közönséges parancsszót; de százszor gyilkosabbat bárminő büvölésnél. – *Tiétek!*

A Mágus tudta, mi következik. Vadul káromkodva forgatta meg sétatálcáját, szalonkabátja rejtett zsebéből pedig hosszú pengéjű stilettot húzott elő, ám minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. A bestiális hangon zsinatoló sötétség egyszerre lódult meg feléje minden utcatorlatból, szempillantás alatt körülfolyta, lerántotta és összezapott fölötte, ahogy az alattomos örvény bánik el az óvatlan úszóval. Egy kiáltás, egy csendülés, egy bot csattanása a kövön – aztán mindennek vége volt. A borzadva feltekintő Gautier már csak néhány púpos árnyalakat látott a kanális partján, mancsukban egy görcsösen rángatózó alakkal, amint idomtalanul loholva belevesznek az éjszakába.

Az Úr... Germain LeFèvre... Jeges rémület hasított Gautier szívébe. A Strázsamester egyetlen szavával legyőzte a Mágust, akinek hatalmától az egész palota rettegett!

Minden ízében reszketve egyenesedett ki, ám a könyvet továbbra sem eresztette el. Zihálva nézte a közeledő Strázsamestert, s hirtelen emésztő gyűlölet lobbant a szívében. A Mágus bukása nem maradhat megbosszulatlanul! Szörnyűséges, istenkáromló átok robbant ki tüdejéből; tekintetében tébolyult táncra perdültek a lángok.

A háta mögött, a sárkányszobor, tátott szájában a mérgezett tüvel...

A Strázsamester egyre közelebb ért... Gautier lába rövid tapogatózás után rátalált az utcakövek közé rejtett kioldószerkezetre. Igen, csak még egy lépés... még egyetlenegy, és vége... mindjárt vége...

Apró szúrás volt csupán, amit a hátában érzett, mégis jeges borzalommal töltötte el. A sárkány pofájába rejtett tűt a leggyilkosabb kotyvalékba mártotta bele, amihez a méregmester boszorkánykonyhájában csak nyúlhat mert... nehogy elégtelennek bizonyuljon a hatása... és lám, most személyesen győződhetett meg róla, milyen jól választott!

Nyögve körbefordult a tengelye körül, kezéből kihullott a könyv. Mintha cseppfolyós jeget fecskendeztek volna az ereibe, hogy ledermesse tagjait, őrlő bénaságra kárhoztatva őket...

Ez nem lehet! Mi ez, mi ez, mi ez? Miért csuklanak össze a lábai, miért képtelen szólásra nyitni a száját?

Magatehetetlenül roskadt a kövezetre, s noha addigra már a szemgolyóit mozgató izmokat is elérte, a kegyetlen sors úgy irányította esését, hogy látóterébe belekerüljön a szívének oly kedves szobor... vagyis *csak a talapzata*.

A sárkány ugyanis mellette állt a földön, száját gonosz, kárörvendő vicsorra húzta; pofájában ott kattogott Gautier ajándéka, a rugós tüvető. Csikorgó tagokkal közelebb lépett. Kőpikkelyes feje groteszkül himbálózott, mintha bármelyik pillanatban letörhetne a nyakáról. Kiterjesztett szárnyáról finom por szitált a csapdamesterre, ahogy lassan, vészjóslón föléhajolt.

Gautier ordítani szeretett volna, de nem tudott, mert már fuldokolva agonizált, megbénultak a légzőizmai. Tudta, hogy élete mindjárt véget ér, és szívének minden ki-kihagyó ütemével siettetni próbálta a könyörtelen kaszást, hogy megmeneküljön ettől az utolsó, bármely eddigit fölümúló iszonyattól, vágyainak és reményeinek végső meggyalázásától. Hiába; túl erős volt. Tehetetlenül figyelte, ahogy az vicsorgó sárkánypofa szélesre nyílik, s megvillannak benne a tűhegyes tépőfogak...

Biztosan álmodik... Az apró tűszúrás, az alattomos mérge... Igen, csak álom lehet, valami rossz álom... és a szobor, élő-elevenen, tekintetében ismerős láng lobog... különös, véres-mohó láng, mellyel Gautier utoljára egy vadász, egy félarcú vadász szembogarában találkozott...

De hiszen az a vadász halott! *Halott!*

Mi ez az örület, mi ez?!...

A Strázsamesternek engedelmesen simult kezébe a könyv; a könyv, amely az övé, és immár senki, de senki nem vitathatja el tőle. Holdezüst tekintete a talapzatáról leszállt szoborra villant, amint a bénult görcsökben fetregő test fölé hajol.

– Hát nem megható, kedveskéim? Hát nem megható? – suttogta a köpenye uszályában hullámzó sötétségnek, mely karmokkal és fogakkal cirógatta körül. – Két régi ismerős találkozása...

És kacagott, egyre csak kacagott, még akkor is, amikor a mohó szemű sárkányszobor a friss, eleven húsrá vetette magát.

V É G E

Idegen vér

*... sosem könnyű, sosem tiszta
ha emberbirkák közt te vagy a Bestia...*

A helyiség végében ült, azon a helyen, ahová éppen csak eljutott a mennyezetről lógó kocsikeréken elhelyezett két tucat gyertya fénye. A fatál fölé hajolt, előredőlt, ropogós birkasültre gondolt. Amikor a képzeletbeli pecsenye víziója elég nyálat gyűjtött össze a szájában, gyorsan bekapta a sötét főtt krumplit. Ahogy a szokatlan íz szétterjedt a nyelve hátán, azonnal semmivé foszlott a birkasült csábító képzete.

Elhúzta a száját, kinyitotta a szemét, és érezte, ezt a falatot sem lenne szabad lenyelnie. Hogy is mondogatta Sallah bácsi? *„Allah nem adta törvénybe az embernek, mit szabad megennie és mit nem, viszont felruházott bennünket az ízlelés adományával, és ránk bízta, hogy cselekedjünk belátásunk szerint. Ha nem lenne nyelvünk, akár sárral is teletömhetnénk a gyomrunkat, de van nyelvünk, és ezért csak azt vagyunk képesek bevenni a szánkba, azt vagyunk képesek lenyelni, ami Allah akarata szerint belénk való.”*

Sallah bácsi... A pergamenbőrű, aszott, fogatlan kis emberke, a görbe hátú vénység, aki göcsörtös botjára támaszkodva oly sokszor felbukkant Amer bácsi házában. Az öreg általában vacsoraidőben jelent meg, így a háziak nem tehettek mást, maguk közé szőlítették Osina néni, Amer bácsi első felesége sokszor zsörtölődött, hogy az öreg csak az ingyen vacsora miatt jár hozzájuk. Amer bácsi ilyenkor mindig azt mondta, aki hisz Allahban, az nem zavarhatja el a vendéget pusztán azért, mert vacsorálni készül. Osina néni erre általában úgy replikázott, hogy nagyon nagy ám a különbség vendég és vendég között, mert ugyebár van olyan vendég, akit szívesen lát az ember, meg olyan is, akit nem. No meg, tette hozzá, akad olyan is, akit nem lát szívesen az ember, mégis étellel kínálja, mert tudja, hogy rászorul a segítségre. Sallah bácsi viszont nem szorul rá, hiszen hetvennégy tevéje van, a háza tetejét égetett, türkizzöld mázas cserepek takarják, és a pincéjében legalább fél tucat aranyporral degeszre tömött zsákot őriz. Amer bácsi ezen csak nevetett (Amer bácsi a többi feleségével ugyanolyan szigorúan bánt, mint a falu többi férfiúja a saját asszonyaival, Osina nénivel azonban mindig is kivételezett; az embernek sokszor olyan érzése támadt, hogy már-már férfiszámba veszi), hangosan nevetett, és megkérdezte Osina nénitől, hol hallotta ezt az ostobaságot. Mert hogyan is lehetne Sallah bácsinak aranya? Ami pedig a tevéket illeti, azok ugyan tényleg hetvennégyen vannak, de legalább öt közülük sánta, kettő meg vak: mindenki tudta, hogy az öreg véletlenül jutott hozzá a csordához, már vagy öt esztendeje, amikor az a messziről jött karaván megrekedt a homokviharban. A karavánhoz tartozó emberek mind belefűltak a homokba, Sallah bácsi találta meg őket, amikor másnap az a girhes ösvére, amin akkoriban járt, megbokrosodott és kiszaladt vele a sivatagba. Az öreg bukkant rá a halottakra, ő ásta ki a homok alól a félig betemetett, félholt tevéket, meg azokat a furcsa holmikat is. Erre Osina néni azt mondta, jó, jó, az öreg ásta ki a tevéket, ő vezette be a faluba, ő itatta meg őket a forrásnál, tehát meg is tarthatta a csordát; de az, hogy a talált holmikat sem osztotta meg az oázis többi lakójával... Ez már aztán tényleg példátlan zsugoriságra vall. Amikor a viták idáig fajultak, Amer bácsi arcán általában már látszott, hogy nagyon elege van az egészből, legszívesebben ráripakodna Osina nénire, hogy kotródjon vissza az asszonyok közé. Mégsem tette, inkább nyelt egyet, és elmagyarázta, hogy a Törvények szerint, melyeket Gábiel arkangyal diktált bele a Próféta elméjébe, aki azután elmondta az embereknek, hogy hitet oltson a lelkükbe... tehát a Törvények szerint minden, ami a sivatag homokja alól kerül elő, a megtalálót illeti, amennyiben egy holdéven belül nem jelentkezik érte valaki, aki minden kétséget kizáróan be tudja bizonyítani, hogy a kincs az ő jogos tulajdona, vagy elhalt atyafisága részéről ráháramló örökség. Osina néninek persze erre is lett volna még mondanivalója, de okos asszony volt, és tudta, hogy Amer bácsi sok mindent megbocsát neki, azt viszont már semmiképpen sem tűrné el, hogy a Próféta, vagyis Gábiel arkangyal, vagyis tulajdonképpen Isten szavaival vitázzon. Visszahúzódott hát, és morogva, zsörtölődve úgy adagolta a vacsorát, hogy Sallah bácsinak is jusson belőle, többnyire a mócsingosa.

...azt vagyunk képesek lenyelni, ami belénk való...

Megrágta a főtt krumplit, aztán oldalra fordította fejét, kezét a szájához emelte, a tenyerébe köpte a megcsócsált pépet. Előredőlt, kezét a löca alá lógatta, szétnyitotta az ujjait. A nyálás massza a már amúgy is mocskos fapadlóra csúszott a tenyeréből. Másik kezével a kupája után nyúlt, beleszagolt. Víz. Állítólag tiszta... Ivott egy kortyot, aztán az asztalon álló agyagkorsóból teletöltötte a kupát. Megint ivott. Milyen jó, hogy a víz mindenütt ugyanolyan! Ezzel is megtelek az

ember hasa. Lehunyta szemét, és nem túl nagy élvezettel, lassan nyeldekelt. Mintha valami ocsmány szörnyeteg lett volna a gyomrában, amely eddig csendben kuporgott, de most a víz hatására mormogni kezdett...

– Ejnye, füstös! Hát meg se kínálsz?

Felnézett. Az asztalától három-négy lépésnyire egy vörösszőke férfi állt, mocskos és gyűrött ruhában. Szakálla bagólétől barnállott, itt-ott cafatos, zsíros húsfoszlányok (biztos disznósült; fűj!) ragadtak bele. A szeme felemás volt: a jobboldali kidülledt az üregéből, a vérér-koszorú közepén feketén villogott; a balnak a külső sarka lefittyedt, a szemgolyó savószínű volt, az írisz kékeksszürke. A hatalmas, vörös orr leginkább egy sótlan, hámozatlan főtt krumplira emlékeztetett, a csimbókos hínárhaj tincsei a széles vállat verdesték. A fickó részeg volt, ezt a hangja is elárulta, de ha nem szólalt volna meg, tántorgásából is ki lehetett volna találni, hogy csúnyán a fejébe szállt annak az ocsmány pocsolyalének a gőze, amit a gyaurok „Krisztus vérének” neveznek.

Krisztus vére, Krisztus teste... Hogyan engedheti Allah, hogy ilyen undorító barbárok tenyésszenek a föld színén? Megváltójuknak tartják Krisztust, és mégis isszák a „vérét”, áhítatosan nyeldesik a „testét”! Olyan ez, mintha egy igazhitű – Allah bocsássa meg a szót és a gondolatot! – a Kába-kő porának nevezné a sót, amivel megszórja az étvét. Persze sem a bornak, sem az ostyának, de még a kenyérnek sincs köze Krisztus testéhez és véréhez, de a szavaknak és a gondolatoknak hatalmuk van. Ha az ember példának okáért birkasültre gondol, akkor úgy fogja enni a főtt krumplit, mintha tényleg zamatos pecsenye lenne. Ha pedig Krisztus vérére gondol, és bort iszik...

– Na mi lesz, füstös?

A mocskosember lassan pislantott egyet a fekete szemével, a savószínűvel azonban továbbra is ugyanolyan rezzentlenül meredt az asztalnál ülő, vizet kortyolható idegenre, akár tarajos kígyó a sivatagi egérre, amit bekapni készül.

Figyelmének tárgya – nyúlánk, izmos, barna bőrű ifjú – nem vizsgozta a tekintetét. Furcsa gondolat suhant át az agyán. Vajon Allah elfogadhatónak tartja, hogy az ember mondjuk... egereket eszik? A hús az hús, nem igaz? Kivéve a disznókét, amelynek fogyasztásától Allah eltiltotta az igazhitűeket. A főtt krumplira ilyen tilalom nem vonatkozott, ám az ő gyomra valahogy nem fogadta be ezt az undokságot.

Felsóhajtott. Találni kellene valami ehető ételt. Mondjuk húst. De nem disznót... Legjobb lesz, ha szétnéz azokon a tanyákon, amiket a város határában látott. Itt, a fogadóban csak disznósültet, kolbászt, esetleg szalonnát kaphat, a parasztoknak viszont biztos van birkahúsuk. Vagy ha mégsem, hát vesz egy-két tyúkot, nyársra húzza őket, és tüzet rak az erdő szélén.

Megnyalta a szája szélét. Gyermekkorában, Amer bácsi fiaival kunyhót építettek maguknak a falu határában, az oázis legszélén, a pálmazorok tövében, amelyeken túl a sárga sivatag hullámozott a végtelenbe. A felnőttek megengedték nekik, hisz semmi bajuk sem történhetett. Még egy gyerek sem lehet annyira balga, hogy kiszökjön a sivatagba, ahol a nap előbb elgyengíti az óvatlan vándorokat, majd a homokkal szövetkezve végez velük. Idegenektől sem kellett tartani: akik néhanapján idetévedtek, örültek, hogy innivalóhoz juthatnak. A karcsú és sima bőrű, felügyelet nélkül játszó kamaszfiúkkal még azok az utazók, kalmárok, urat kereső zsoldoskatonák sem törődtek, akik eleve megvetették az asszonyokat, és nemcsak vagy szükség idején fanyalodtak a férfiak vagy éppen egymás kegyeire. Ott játszottak hát a kunyhójuk körül: a teteje széles pálmalevelekből volt, az oldala vesszőfonatból. Vadásznak képzeltek magukat, lándzsáikat a homokbuckák oldalára rajzolt állatokra hajigálták. Estefelé a kisebbek hazamentek, a nagyobbak viszont kint éjszakáztak. Vacsorára nyárson sült tyúkot ettek; a húst valamelyik „vadász” anyja hozta nekik, a tüzet ők maguk rakták – persze ügyelve arra, nehogy szikra pattanjon a pálmatorzsekre, mert akkor aztán az egész falunak pusztulnia kellett volna. A sivatagban még egy oázisban sem lehet tűzoltásra pazarolni a kincsénél drágább vizet...

Ivott még egy kortyot, lerakta az asztalra a kupát. Felülről az öve alá nyúlt, két ujjal szétfeszítette a titkos erszény száját (a mozdulatról észébe jutott, hogy már nagyon-nagyon régen hált asszonnyal), elővett egy ezüstöt, a kupa mellé tette. Felállt.

Igen, gondolta, vásárol egy-két tyúkot valamelyik tanyán, és tábortüzet rak az erdő szélén. Kár volt a városba jönni; ez korábban is észébe juthatott volna.

– Hé, füstös pofájú! Neked ugatok! – hörögte a felemás szemű, görényszagú férfi.

A barna bőrű idegen könnyed mozdulattal megkerülte, s a fogadó ajtaja felé indult.

Már csak két-három lépésre volt tőle, amikor Allah azt súgta neki, ugorjon jobbra. Rég megtanulta, hogy az efféle sugallatokat nem szabad figyelmen kívül hagynia. Odahaza, a sivatagban még nem igazán értette, hogy Allah miért tünteti ki őt ezzel a kegyvel, de később, mikor elkerült hazulról – mert miután az a szörnyűség bekövetkezett, nem maradt falu, amely otthona lehetett volna – lassanként rájött a talány nyitjára. Allahnak tervei vannak vele. Allahnak minden

emberrel tervei vannak, de neki – élete eseményei legalábbis ezt mutatták – sokkalta hősibb sorsot szánt másoknál.

Jobbra ugrott.

Valami elzúgott a füle mellett.

A valami a fogadó vastag tölgyajtájának koppant, és rezegve megállt benne.

A barna bőrű ifjú az ajtóhoz lépett, futó pillanatást vetett a gyalulatlan deszkában reszkető hajítótőrre meredt, majd félrehúzta a kallantyút és átlépett a küszöbön.

– Ebfajzat! – üvöltött utána a tör gazdája, a görénybűzös gyaur. – Kutya volt az apád, anyád meg korcsokkal pározó szajha!

A fiatal férfi megtorpant. A jelek szerint a mocskos és részeg gyaur – akinek a bor (Krisztus vére!) teljesen eszét vette, talált valami nemlétező sérelmet, amit meg akar torolni rajta. Üvöltözzön csak nyugodtan, ő nem foglalkozik vele. Ilyenek ezek mind! Keresztet hordanak a nyakukban. Védelenek. Üzekednek. Csalnak, rabolnak. Ahelyett, hogy gondját viselnék az árváknak és az özvegyeknek, épp ellenkezőleg, szaporítják a számukat. Aztán mindent meggyónnak a papjaiknak, vezeklésként elmondanak pár imádságot, és minden rendben van – máris gyolcsnál fehérebb a lelkük.

Hallotta, hogy a görényszagú ordítózik, de nem törődött vele. Tudta, hogy sértéseket vágnak a fejéhez (nyilván a szüleit szidta a mocskos; a gyaurok tehetetlenségükben mindig ezt teszik, mintha másfajta szitkokat nem is ismernének), ám nem ez volt az, ami megtorpanásra készítette.

Visszalépett. Az ajtóban rezgő hajítótör markolatára meredt. Tétován pislogott. Megszédült. Felemelte a kezét...

– Kapjátok el! – üvöltötte a részeg. – Mindjárt kést ránt! Kapjátok el a tetves pogányát!

A barna bőrű ifjú az öve alatti titkos erszénybe dugta két ujját, és megtapintotta a pénzérmék között csörgő, aprócska aranymedált.

– Üssétek! – bömbölte a mocskosember.

A barna bőrű idegen háttal állt az ivóban lévő gyauroknak. Nem láthatta őket, de Allah ismét megsegítette. Hirtelen sugallatra balra hajtotta a fejét. Egy ökölcsapás süvített el mellette. Jobbról penge villant, ám ő aprócska mozdulattal kitért előle.

– Vágjátok a bestyét! – hörögte felemás szemű férfi, félőrülten a bortól és a dühtől, no meg a felháborodástól, amiért kiszemelt zsákmánya ügyet sem vetett rá. – Öljétek meg, mielőtt átkot bűvölne ránk!

A jobbról érkező penge felfelé vágott, és baloldalt is megjelent egy. Az ifjú idegen – miközben két ujjá továbbra is szorosan fogta a titkos erszényben lapuló medált – hirtelen magasba kapta szabad kezét. Karja könyökben kissé behajlítva oldalvást lendült, aztán előre, majd leereszkedett.

Nem sietett. Nyugodtan elővette a medált; a hajítótör után nyúlt. Mire kihúzta az ajtó fájából, a két orvul támadó késelő már a padlóra került. Az egyik hang nélkül bukott orra; a másik falféher arccal, térdre roskadva szorongatta a vért bugyborékoló, arasznyi sebet a nyakán. Annyira sem érdekeltette őket, hogy szembeforduljon velük, végignézni a haláltusájukat.

Minden figyelmét a tör kötötte le. Az arcához emelte, s másik kezével a markolat mellé tartotta az aranymedált. Egy hosszú pillanatig – miközben az átvágott torkú fickó is beledőlt a társa melléből ömlő vérbe, mely tócsába gyűlt a padlón – a rajtuk lévő mintázatot nézte. Semmi kétség. Az elméje nem fogta fel rögtön, amit látott, de a szeme ezúttal sem csapta be: megakadt a tör markolatán, és azonnal felismerte a rávészett ábrát.

A jelképet.

A családi címert.

Sarkon fordult, és lassan végignézett a teremben tartózkodókon. Néhány részeg gyaur megpróbált feltápászkodni az asztalától; a többiek, a józanabbak már a fal mellé húzódtak. Reszkettek, némelyikük a kése után tapogatózott, ám többségük inkább csak fedezéket keresett a pogány ördög elől, aki egyetlen mozdulattal halálra sebezte Jehant és Kancsal Malint, minden bizonnyal valamiféle muzulmán mágiával. Vajákosságot kellett művernie, hiszen fegyvert senki sem látott nála.

A fogadós már akkor behasalt a söntés alá, amikor a felemás szemű csavargó elhajította a törét.

A barna bőrű idegen a részeg szakállashoz lépett, aki előbb reszketve védekező tartásba emelte az ökleit, majd csüggedten leeresztette őket, és egy sarokba szorított patkány kétségbeesésével pislogott.

– Ahmar al-Hajmin a nevem – mondta az ifjú halk, nyugodt, szinte kedves hangon. Felemelte a hajítótört. – Ez... – mutatott a markolaton lévő mintázatra – ...nemdebár a Coronado család címere, ugye?

A felemás szemű válaszolni akart, de nem jött hang a torkára. Hátrálni kezdett. Ahmar követte.

A csavargó háta a pultnak ütközött. Sarokba szorulván újra öklözőpózba helyezkedett.

– Nem tudom, értetted-e a kérdésemet – mondta Ahmar lassan, tagoltan, mintha elmebeteghez vagy nagyothallóhoz beszélni. – Azt szerettem volna tudni, hogy ez a Coronado család címere-e?

– Iiigen, az! – lesett ki a sank mögül a kocsmáros.

Ahmar ránézett. A kövér férfinak csak kopasz, veritéktől csillogó feje búbja meg a két szeme látszott ki a pult takarásából.

– Iiigen, az! – ismételte a kocsmáros. – A Coronadók címere. Két bak, amint felöklel egy szüzet.

– Értem – bólintott Ahmar. A felemás szeműhöz fordult. – Megtudakolhatom, hogy jutottál hozzá?

A részeg nem válaszolt.

– Megkérhetnélek rá – mondta Ahmar kedvesen –, hogy ereszd le a kezéd? Nem kívánlak bántani.

A részeg nem mozdult.

Ahmar elmosolyodott.

– Jól van, maradj csak így, ha kedved tartja, bár a látvány kissé mulatságos. Úgy festesz, mint... Ne haragudj az őszinteségért, de úgy festesz, mint egy berezelt baknyúl.

A kocsmáros felröhögött, s vendégei sietve csatlakoztak hozzá. Ideges, szaggatott hangok törtek fel a torkukból.

A görényszagú egy csínytevésen kapott kamaszfiú zavarodottságával eresztette le a kezét. A csípője mellé ejtette, szemmel látható vonakodással, hiszen így túlságosan könnyű célpontot nyújt a pogánynak, aki minden jel szerint gonosz hímboszorka.

– Nos? – kérdezte Ahmar. – Hogyan és hol jutottál hozzá? – Kissé fenyegetően közelebb hajolt a szesztől bűzlő gyaurhoz; nagy erőfeszítésbe került, hogy leküzdje öklendezését.

A részeg csavargó emelni kezdte a kezét, de félúton meggondolta magát, társaira sandított, és inkább a sank szélét markolta meg.

– Mi közöd hozzá? – kérdezte dacosan. Jobbja, amely távolabb esett a pogánytól, hozzáért valamihez. Óvatosan feljebb nyúlt, és kitapintotta a hegyes, hideg, fémesen kemény tárgyat.

– Ej-ej! – mondta Ahmar. Megcsóválta a fejét. – Hát tifelétek így szokás felelni az udvarias érdeklődésre?

– Aki tudni akar valamit, fizessen! – vágta oda neki a felemás szemű, miközben jobb kezének középső- és mutatóujját végigcsúsztatta a fém tárgyon. Egy kés volt az, hosszú és széles pengéjű böllérvés, amivel a kocsmáros a jófajta disznósültet szokta szeletelni.

Ahmar ismét megcsóválta a fejét.

– Fizetséget kívánsz? – kérdezte. – Már megkaptad, nem?

A felemás szemű nemet intett.

– Nem kaptam én tőled semmit! – Körülnézett, a kocsmárosra kacsintott. – Te talán láttad, hogy pénzt adott volna az ebadta pogánya?

A kövér férfi szeme a részeg jobb kezére villant, és elkerekedett.

– Nem... dehogyis... – dadogta.

– Megajándékoztalak az életeddel – mondta Ahmar. Felemelte a hajítótört. – Vagy ezt nem neked szántad? Mifelénk az ilyesmiért halál jár, te viszont egyelőre élsz.

– Élek? – hökkent meg a részeg.

– Élsz. – Ahmar nem értette a kérdést. – Vagy úgy gondolod, meghaltál?

– Élek? – ismételte meg a csavargó. A böllérvés nyele a markába csusszant. Keményen ráfogott.

– Élsz...

– Szűz Mária, Isten anyja, Vidocq, bökd már ki, honnét van az a vacak! – nyögte a kocsmáros. Riadtan a böllérvésre nézett, aztán a barna bőrű ifjúra. – Megmondom én, ha ő nem...

– Élek?! – rikoltotta Vidocq eszelős hangon, és maga elé rántotta a böllérvést.

Ahmar ismét hálát adott Allahnak. A széles, rozsdafoltos, zsírtól mocskos penge ujjnyira suhant el az ádámcsutkájától.

– Te tudod, honnan szerezte? – kérdezte a réműlettől guvadt szemű kocsmárostól, miután ellökte magától Vidocq ráboruló, élettelen testét, és kihúzta szívéből a Coronadók címerével ékes hajítótört.

A kövér férfi a véres pengére nézett.

– Tudom, hogyne tudnám! – hebegte. – Onnan, ahonnan ez! – Lehajolt, előhúzott egy vert ezüst serleget.

Ahmar átvette tőle, megforgatta a kezében. Ezen is rajta volt a címer.

Vidocq, akinek ernyedtt testét egy pillanatra kitámasztotta a sank, lassan előrehanyatlott; mocskos, szakállas arc hamarabb csapódott a fapadlóhoz, mint a mellkasa.

– A városból – mondta a kocsmáros. – Vidocq meg a többiek gyakran járnak oda... csereberélni. Élelmet visznek és ilyen drágaságokat hoznak.

– A városból?

– Igen. Saint Sanguéból. Csónakon eveznek föl. Van, hogy hetente többször is.

Ahmar a kocsmáros szemébe nézett.

– Értem. Meg tudnád mondani, jóember, hogy kitől bérelhetnék csónakot? Vezetőre is szükségem lenne.

A kövér férfi a fejét csóválta.

– Hát... nem is tudom. Most, hogy Vidocq... odavan, és hogy a barátai is... – Bizonytalan mozdulattal intett a küszöbön heverő két tetem felé. – Talán a vén Nauntier... igen, ő talán ő elvinne. – Közelebb hajolt Ahmarhoz. – De az nem neked való hely, pogány... – Riadtan a szájára csapott. – Izé... már megbocsáss a szóért, de... az a város a holt lelkek tanyája. Nincs ember, aki ép ésszel elviselné azt a temérdek ocsmányságot, ami odabent leselkedik rá..

Ahmar a szíven döfött halottra nézett, majd kérdő pillantást vetett a kocsmárosra.

– Ó, Vidocq meg a barátai mások... voltak. Bolondok. Borisszák. Meg aztán épp csak a város határáig merészkedtek, annál beljebb soha.

Csend támadt.

– Értem – mondta végül Ahmar. – És hol találom ezt a bizonyos Nauntier-t?

Hitte, biztosra vette, hogy az a kutya nemcsak a testét marta meg, nemcsak a combjából tépett ki jó negyed fontnyi eleven húst, hanem a lelkén is csúf sebet ejtett a fogaival. Hosszú idő telt el a szerencsétlen eset óta (most már így gondolt rá, „*szerencsétlen eset*”, pedig akkor hajszálon múlt csupán, hogy az innső oldalon maradt; épp csak bezörgetett a mennyek aranyveretes kapuján, ám az – Allah akaratából – nem nyílt ki előtte), és miután felépült, miután újra megtanult járni, még sok idejébe telt, míg úgy-ahogy sikerült kirekeszteni tudatából az iszonyatot.

A gyermek elméje olyan, akár a tojáshej: a legkisebb bántalom is képes összezúzni. De ugyanakkor hasonló a fiatal pálmasarjhoz is, amely az oázisban üti fel a fejét a homokból – a ruganyos, zöld hajtás mindig új testet növeszt magának, valahányszor lerágja a csúcsát valami elbitangolt állat.

A gyermek elméje különös és különleges. Túlságosan friss és életerős ahhoz, hogy megcsontosítsák a félelmek; az átélt élmények – bár kimondhatatlanul nagy hatást gyakorolnak rá – a legtöbbször úgy peregnek ki belőle, mint a fán feledve fonnyadó, felhasadt húsú datolyaszemekből a magvak.

A kutya, amelyik szétmancogolta a combját, amelyik megharapta a lelkét, valami jót is tett vele. Annak a karavánmesternek a kutyája volt, aki a minden évben megáradó, krokodilusokkal teli nagy folyó mellől indult el, és a Nagy Sós Víz partjára igyekezett, ám félúton eltévedt egy homokviharban, és csak a szerencséjének – vagy talán a védangyalának – köszönhetette, hogy alig két-három napi szomjúhozás után, tevéinek és portékájának nagy részét elveszítve, két malhás jöszággal és három hajcsárral – no meg persze a kutyával – rátalált a falura. A kutya loncsos, éjszínű bestia volt, majdnem akkora, mint az a háromhónapos méncsikó, amelynek mindenki a csodájára járt, mert Sallah bácsi öszvére ellette. Fél szemét valami emberrel vagy állattal vívott küzdelemben veszíthette el, és a megmaradttal se nagyon látott még: az őrző sivatagi szelek telehordták homokkal, azóta se bírta mindet kipislogni. Gazdája, aki éppen Amer bácsi házában szállt meg, elmondta, hogy szegény pára kis híján odalett, teljesen betemette a homok; amikor a fél napig tomboló vihar után előásták, már alig maradt benne élet. Víz nem kapott, hiszen az embereknek se sok jutott belőle, enni meg csak az egyik tevehajcsár saruját ette meg, azt is csak felerészben. Miközben a karavánmester mindezt előadta, a kutya – aminek természetesen nem volt neve, hiszen ez a kiváltság a Parancsolatok szerint csak az embereket meg a jóféle szabályokat illeti meg – ott hasalt a lábánál, bágyadtan szuszogott, időnként fel-felsandított, és még véletlenül sem keltette olyan bestia benyomását, ami bárkiben is kárt tudna tenni.

Aztán beesteledett, a karavánmester nyugovóra tért. Amer bácsi és a háznép is lefeküdt aludni; csendes, vízzilátú éjszaka volt.

Ahmar éjfél után ébredt fel; iszonyatosan csikart a hasa. Miközben kétrét görnyedve kíváncsorgott a házból, a karavánmestert átkozta, meg azt a nílusi nyaláncságot, a mézszínű édes micsodát, amivel a vendéglátója fődele alatt élő gyerkőcnek kedveskedett.

Sokáig ücsörgött a latrinán, és már éppen visszafelé indult, amikor furcsa zaj ütötte meg a fülét Sallah bácsi háza felől. A gyomra ismét görcsölni kezdett, jelezve, hogy nem követne el

túlságosan nagy hibát, ha visszasietne az emésztőgödörhöz. Megfordult, de alig tett egy-két lépést, a Sallah bácsi háza felől érkező nesz megismétlődött. A fiú torka összeszűkült – részben a félelemtől, részben annak a nyomorult édességnek az utóhatásaként. Előrehajolt, leguggolt, mély lélegzetet vett.

A következő pillanatban metsző férfisikoly repesztette szét az éjszaka bársonypuha kupoláját. A hang Sallah bácsi házából jött. Árnyék mozdult a ház előtt, fény gyúlt Amer bácsi ablakában, majd sorra az összes többiben. A guggoló fiú félelemtől kiguvadó szemmel figyelt. Sallah bácsiék felől egy sötét árnyalak rohant feléje, aztán felbukkant még három másik is, ezek a távolabb álló házak irányából érkeztek. Egyikük mellett valami négy lábú fenevad loholt.

Amer bácsi és a falubeli férfiak kivont szablyával rontottak elő otthonaikból. Még nem tudták, nem is sejtették, mi történt, de a sikoly hallatán mindannyian arra gondoltak, hogy valami nagy baj lehet. Így senki sem szokott üvölni, még a féleszű Juszuf sem, pedig őt majd' minden éjjel dzsinnek gyötörték álmában.

Az asszonyok fáklyákat gyújtottak, és kiálltak az ajtókbá; a férfiak mind Sallah bácsi háza felé vették az irányt. A fekete árnyalakok közül a két hátulsót szinte azonnal körülfogták, és vad, őrvongó üvöltözéssel a földre teperték. A harmadik már-már egerutat nyert, mikor egy vaktában utána hajított bot leterítette. A legelől menekülő ember – mert ha a társai azok voltak, ő sem lehetett egyéb – magára maradt a mellette futó, négy lábú bestiával. Egy pillanatra megtorpantak, aztán jobbra kanyarodva szaladtak tovább, amerre egyetlen falubéli szablyás sem mutatkozott.

Éppen a földön kuporgó, hasgörcsrel kínlódó fiú felé.

A kerekded képpel világító hold fénye elég erős volt ahhoz, hogy Ahmar felismerje a közeledő alakot. Ilyen kék-fehér csíkos burnusza csak egyetlen embernek volt a faluban: a karavánmesternek! Ha pedig ez ő, akkor a szörnyeteg nem lehet más, mint félvak kutya.

Éles rikoltás harsant. A karavánmester megtorpant, példáját a kutya is követte. A fekvő fiú, alig hat-hét lépésnyire tőlük, felkapta a fejét és a hang irányába nézett. A datolyapálmák közül, amerre a karavánmester menekülni akart, Amer bácsi ugrott elő két falubélivel. Mindhárman meglepettették a szablyájukat. Mindhárman torkuk szakadtából felordítottak. A karavánmester sarkon fordult, hogy visszafelé próbáljon menekülni, ám onnan is fegyveresek közeledtek. Jobbra pillantott, majd balra. Észrevette a földön hasaló gyereket. Lehajolt, magához szorította a fiút, az álla alá nyomta vadásztörét. A penge felsértette a bőrt; Ahmar érezte, ahogy a vére forrón, fémzagán lecsordul kulcsontja apróska medencéjébe.

– Megállj! – A karavánmester megindult Amer bácsi felé, aki rövid habozás után félrehúzódtott előle. – Senki ne közelítsen, különben búcsút vehettek ettől a sápkóros kutyakölykétől!

Amer bácsi és a szablyás férfiak vonakodva utat engedtek a karavánmesternek, aki lassan hátrálva távolodott tőlük. A kutya vicsorogva, lihegve követte gazdáját.

A karavánmester hirtelen sarkon fordult és futásnak. Amer bácsi nagyot kiáltott, és elhajította szablyáját. A széles, görbe penge sziszegve-forogva metszett utat magának az éjszakai levegőben, s hosszú, mély sebet hasított a betolakodó derekára.

A férfi felüvöltött, előrebukott. Estében maga alá temette Ahmart. A fiú először azt hitte, minden bordája szétroppan a rázuhanó súly alatt, de aztán... aztán eszébe jutott Sallah bácsi – vajon mi lehet vele? –, meg azok a mesék, amikkel az öreg olyankor szokta szórakoztatni Amer bácsi háznépét, ha túlságosan korán érkezett, az asszonyok még nem készültek el a vacsorával.

Az egyik mese egy ifjú hősről szólt, akit ugyanígy maga alá szorított egy sárkány, egy pikkelyes, tarajos fenevad, mint most őt a karavánmester...

Mi is volt a neve? Ali? Ahmed? Az biztos, hogy *aleff*el kezdődött – Osina néni, a többi asszonytól eltérően, tudott írni meg olvasni (talán ezért bánt vele Amer bácsi másképp, mint a többiekkel), és tudományát igyekezett átadni az értelmesebb gyerkőcöknek is.

Ahmar az *aleff*el kezdődő nevű hősré gondolt, akiről Sallah bácsi mesélt neki, és oldalra nyúlt, a földön heverő vadásztör után, amit estében hullott ki a betolakodó kezéből. Elérte; megmarkolta; és...

A borotvaéles penge könnyedén, szinte ellenállás nélkül szaladt bele a karavánmester torkát. Ahmar először nem kapott levegőt; azt hitte, megfullad az arcába, orrlyukába, tátott szájába fröccsenő, sűrű és sós vértől – ám aztán hisztérikus zokogással kivonaglott az agonizáló test alól. Amer bácsi futva indult meg felé a többiekkel – nem tudhatták, mennyire súlyos a karavánmester sebe.

A seb halálos volt; a rabló – és mint később kiderült: Sallah bácsi gyilkosa – pillanatok alatt kiszenvedett. Ahmarnak nem kellett tartania tőle.

Tőle nem, de a kutyától annál inkább...

Miközben bekopogott a viskó ajtaján, elfintorodott a sötétben. Ha gyaurok közé került, mindig elmélázott rajta, vajon Allah miért nem parancsolt rájuk Krisztus vagy valamelyik más prófétája révén, hogy ne csak évente vagy havonta mosakodjanak. Ezek a magukat kereszténynek tituláló bálványimádók folyton gúnyolták az igazhitűeket, mocskosnak és bűzösnek gyalázva őket, pedig aki eleget akar tenni Allah utasításainak, az naponta legalább ötször imádkozik, és minden imádság előtt megtisztálkodik: megmossa a kezét, a fülét, az arcát, benedvesíti haját és szakállát, leöblíti a lábát. Ha víz nincs, akkor tiszta homokkal.

Félrehúzódott, hogy ha a százalmas hajlék gazdája ajtót nyit neki, ne ijedjen meg a látványától. Magas volt, szikár és arányosan izmos, messziről lerítt róla, hogy teste-lelke kemény harcokban edződött. Nem is igen értette, hogy mert belekötni az a felemás szemű csavargó a fogadóban. Persze a bor, az olyan, hogy elveszi az ember maradék józan eszét is. Nem csoda, hogy Allah eltiltotta tőle az igazhitűeket.

Ahogy oldalt lépett, érezte, hogy valami puhára tapos. Lenézett, és bosszúsan egy kőhöz dörgölte csizmáját; a mocsok úgy-ahogy lejött róla, de tudta, hogy a finom, bordóvörös kordovánbőr még jó pár napig undok ürülékűzt fog árasztani.

Nyílt az ajtó.

– Mi a háborodás van már megint?

Nauntier valóban vénnek látszott, bár a gyauroknál ezt elég nehéz megállapítani. Olyanok ezek, mint a disznók, amiket felzabálnak: az ábrázatuk ráncos és időverte, tele ragyával, himlőhellyel és mindenféle apró, fekete pöttyel, amit a rendszeres mosakodáshoz szokott igazhitűek még hírből sem ismernek.

– Monsieur Nauntier?

A vénember meghökkent; nem sokan szólíhatták úrnak.

– Az volnék. Mi kéne?

Ahmar rögtön a tárgyra tért.

– A csónakodra lenne szükségem. És egy vezetőre, aki elvisz a városba.

– Saint Sanguéba? Meghibbant tán az úr? Az üstökös fene fog odamenni, nem én. Nincs az a pénz! – Nauntier be akarta csapni az ajtót, ám Amar felemelte a kezét, és megmutatta neki, mi van benne. A vénember sárga tekintetében lángot vetett a mohóság. – Hát, hogyha ennyire sürgetős az úrnak... – A nyíratlan, vastag aranydukát, amit a különös és nyilván örült idegen az ujjai között forgatott, csodásan csillámlott a kalyiba belsejéből kiszüremelő, piszkossárga mécsvilágban. – Holnap reggel akár neki is eredhetünk.

– Most – jelentette ki Ahmar, és megmutatta az öregnek a másik kezét is.

Néha még ennyi év távlatából is végigfutott a hátán a hideg, medence- és combcsontjába pedig mintha láthatatlan acéltűk döftek volna, amikor felidézte annak az estének az eseményeit. A karavánmester még el sem terült a homokban, amikor a félvak fenevad már neki is ugrott gazdája gyilkosának; ősi ösztönei üzték, hogy bosszút álljon a kétlábú falkavezérért, akinek jó és talán rossz sorsát is köszönhetette, s aki most lám, vérszagúan omlott le a porba, hogy soha többé ne lökjön elé húskoncot, soha többé ne verje el bottal vagy korbáccsal, ne tekintsen rá büszkén vagy haragosan, ha kedvére vagy kedve ellen való dolgot művelt.

A halálnak, mint mondják, szaga van.

És szaga van a félelemnek is.

És szaga lehet a gyengeségnek is...

A kutya, amely világos nappal is alig látott már homoktól gyulladtra mart, vörös és levedző szemével, csak az orrára hagyatkozhatott támadás közben – talán ez, talán gyengesége, éhsége és lassúsága tette, hogy a préda, a félelemtől és a falkavezér kiontott véréből szagló emberporonty az utolsó pillanatban még ki tudott térni elől, még félre bírta kapni nyakát a sárgán összezsugorodott agyarak elől.

A kutya Ahmar combjába harapott bele. A fogak csontig hatoltak. Amer bácsi és a többiek hamar odaértek hozzá, de így is elkéstek: az állat már nekilátott, hogy a fejét jobbra-balra, fel-le rángatva szétmarcangolja az áldozatát, kiszakítsa a vérző húst, leszaggassa a sérült izmok alól vörös-sárgán elővillanó csontjait a szokatlan feszítés ellen hátborzongató recsenésekkel tiltakozó inakat.

Amer bácsi lehajolt, felkapta a földről szabályját, és egyetlen suhintással fejét vette a kutyának. Egy másik görbe penge szinte egyszerre csapott le az övével, ez az állat bal hátsó combját hasította le a tomporáról. Ahmar ordított fájdalomában, aztán bomlott kacajra fakadt. Elviselhetetlen kínokat kellett kiállnia, hiszen az eleven húst marcangolták róla, ám Allah könyörületes volt hozzá, elküldte megsegítésére az egyik angyalát, aki fél kezét húsítóen borította a

seb fölé, a másikkal pedig átrántotta a fiú öntudatát, a fájdalom terhe alatt vergődő lelket abba a túlsó világba, ahol semmi sincs, kivéve a Legirgalmasabbat.

Ahmar elvesztette az eszméletét...

...és lelke csak tizenhárom nappal később talált rá ismét a testére.

Ez alatt a tizenhárom nap alatt sok minden történt. A tíznapi járásra lévő szomszéd oázisból megérkezett az a tevés csapat, amely a karavánmestert és a hajcsárait üldözte. A falu előljárójának – aki Ahmar bácsi lett a meggyilkolt Sallah bácsi helyett – elmondták, hogy a rabló a sejk tömlőcéből szökött meg, előtte pedig hosszú-hosszú éveken át fosztogatta a Gyémántpalotától délre húzódó karavánutakat. Senki sem tudta, hogyan sikerült kiszabadulnia börtönéből, a Gyémántpalota alatti kazamatából; mint ahogy azt sem, miféle furfanggal ásta azt az alagutat, amin keresztül kivezette társait a szabadba, egyetlen nappal a sejk fiának tizenhatodik születésnapja előtt – amikor is az ünnepségek keretében nyilvánosan kerékbe törték volna őket. Egyesek úgy vélték, ehhez elegendő volt pusztán az emberi erő és elszántság is, hiszen a foglyok raboskodása igen hosszúra nyúlt; mások ezzel szemben a láthatatlan dzsinnek keze művét sejtették a szökés mögött, akik tudvalevőleg tűzből vétettek – míg az ember porból –, így hát könnyűszerrel fúrhatnak alagutat lángvarázsukkal. Bárhogyan is történt, a haramia és társai kijutottak a városba, elkötöttek néhány tevét, és észak felé indultak. Megöltek néhány kereskedőt, betörték egy-két faluba; ahol csak megfordultak, mindenütt dúltak, gyilkoltak, raboltak. Akár loppal, akár erővel férköztek azonban be a falvakba, első áldozatuk mindig a helyi előljárót volt, akiről nem egészen alaptalanul tételezhették fel, hogy az összes lakos között ő a leggazdagabb. Így jutottak el végül a félreeső oázisba, ahol aztán a szakadatlan csatározásokban edzett, örökké éber férfiak – nem utolsósorban Amer bácsinak és Ahmarnak köszönhetően – áttessékelték őket abba a másik világba, amelyet Allah a bűnösök és a megátalkodottak számára teremtett.

A tizenhárom nap alatt, amíg Ahmar lelke az angyalok ölében pihent, eltemették Sallah bácsit, a halott haramiákat pedig kivonszolták a sivatagba, ahol majd a homok és a szél, miután meggyalázta tetemüket, idővel szétmarja még a csontjaikat is.

Míg magához nem tért a seblázból, a falubeli asszonyok felváltva virrasztottak Ahmar mellett. Ezalatt a fiú, akinek a lelke külön költözött a testétől, sok furcsa és ijesztő dolgot beszélt önkívületében, így hát Amer bácsi végül szigorú parancsba adta, hogy az ápolók és a virrasztóasszonyok tapasszák be a fülüket nyirkos agyaggal, mielőtt bemennének hozzá.

A kutyaharapás utáni huszadik napon, amikor Ahmar már elég erősnek látszott, Amer bácsi úgy döntött, beavatja őt abba a sötét titokba, amit sohasem lett volna szabad fölfedni előtte, ámde – lázas, öntudatlan fecsegéséből ítélve – *valahogyan* mégis tudomást szerzett róla.

Elmondta neki, hogy ki volt az anyja.

Nauntier ladikja ócska volt és itt-ott lyukas. A fenekén mindig bokáig ért víz, Ahmar hiába meregette szakadatlanul, cseberszám zúdítva vissza a folyóba. Ám a lélekvesztő kitarzott, s noha gazdájának izmai rég megereszkedtek már, amikor az evezőnek kellett nekifeszülniük, úgy viselkedtek, mint a csatából kiöregedett harci ménnek, ha életük alkonyán újra parádéra vezetik őket.

A vénember végül őt dukátért vállalta, hogy elviszi Ahmart Saint Sanguéba.

Az éjszaka sötét volt, a hold – mintha szégyellné bevallani egy igazhitű előtt, hogy a gyauroknak is éppúgy világít, mint Mohammed próféta követőinek – fodros szélű felhők mögé bujdosott. A folyóból nem sokat lehetett látni, de Ahmar örült ennek; a víz pöcegödörbűzéséből meg az időnként a csónak oldalfalának koppanó uszadékból ítélve még az a pár falat főtt krumpli sem maradt volna sokáig a gyomrában, amit a fogadóban sikerült legyűrnie.

Nauntier szerencsére a legtöbb gyaurtól eltérően zárkózott, mogorva, szófukar ember volt. A keleti horizonton már megjelentek a nap első, tétova sugárjai, amikor nagy sokára megtörte hallgatását.

– Aztán mivégre igyekszel abba az elátkozott városba, jó uram?

Ahmar úgy tett, mintha nem hallotta volna.

Csend. Nauntier megérthette, hogy utasának nincs kedve válaszolni, vagy nem óhajtja fölfedni kártyáit egy idegen előtt. Vénységére elég sokat megélt már ahhoz, hogy tudja: a kíváncsiság időnként árthat az ember egészségének. Csendben lapátolt tovább.

– Családi ügy – mondta Ahmar révetegen, de oly sokára a kérdés elhangzása után, hogy Nauntier hirtelen föl sem fogta, miről van szó. – A rokonaimat keresem.

Az öreg annyira meglepődött, hogy kifordult a markából az evező.

– Saint Sanguéban?

Ahmar már bánta gyengeségét. Mert mi más volt ez, ha nem gyengeség? Miért árulta el ennek az ostoba, vén gyaurnak az utazása célját? Talán mégis igaza volt Amer bácsinak, amikor azt

mondta róla, öszvértermészete van: időnként csökönyös, alantas és bárgyú, mint a számár, máskor meg lendületes, nemes és okos, mint a legjobb arabs telivérek...

Az öszvérben számár anya és ló apa vére keveredik.

Benne pedig...

– Evezze! – horkantott rá Nauntier-re.

A gyermek elméje, akár a tojánhéj – a gyermek elméje, akár a friss pálmasarj.

Két holddal azután, hogy a rabló kutyája kiharapott a combjából egy darabot, Ahmar magához vette egy igazi kereskedő kutyáját, aki félholtan támolgott be az oázisba. Karavánja elpusztult a sivatagban, harmincöt emberből egyedül ő maradt életben, hetven tevéje döglött meg odakint. Allah akarata neki sem engedélyezett sok haladékok: két nap múlva kiszenvedett. Kutyája, amely az utolsó pillanatig mellette maradt, még sokáig kereste őt a faluban, mielőtt elfogadta volna új gazdájának Ahmart.

Amer bácsi nem tűrte meg a ház körül az állatot, Ahmar pedig nem volt hajlandó megválni tőle, így hát kiköltözött a falu szélére, az oázis határába, és összetákolta maguknak egy pálmalevéltetős kis kalyibát. A falubeliek mind azt hitték, a kutya az oka, hogy Amer kivetette házából a fiút, akit eladdig sajátjaként szeretett; a kutya az oka, hogy Ahmar egy idő múlva már enni-inni sem járt vissza hozzá. Persze tévedtek.

Szakításuk már Ahmar lábadozása idején eldöntött ténnyé vált, ha akkor még nem is szűrt szemet azonnal. Az idézte elő, hogy Amer bácsi föllebbentette a leplet a gyerek múltjáról, elárulta neki származása titkát. Az apja egy igazhitű kereskedő volt, mondta, akire a falubeliek a sivatagban találtak rá, már holtan. Karavánja ugyanúgy járt, mint az Ahmar kutyájáé – azzal a különbséggel, hogy itt az egyedüli túlélő nem okatlan állat volt, hanem emberi lény: egy fehér arcú, vörös hajú rabszolganő, aki magzatot hordott a szíve alatt, s megmentése után két holddal világra is hozta. Táplálni már nem táplálhatta, mert vajúdás közben elhagyta őt a lelke, és soha többé nem tért vissza hozzá. Sallah bácsi ekkor úgy döntött, hogy az elpusztult karaván minden kincse arra a családfőre szálljon, aki befogadja az anyátlan-apátlan árvát. Mivel Amer bácsi második felesége szintúgy azidőtájt szült, csak neki volt elegendő teje, így a csecsemő hozzá, a halott kereskedő vagyona pedig Amer bácsihoz került. Amer bácsi csupán egyetlen aranymedált tett félre a fiúnak, amit a vörös hajú rabnő nyakában talált; minden egyebet elcserélt a vándorkalmárokkal meg a falubéli atyafiságával.

A haramia félvak kutyája Ahmarnak nemcsak a combjából, a lelkéből is kiharapott egy darabot; vagy talán az anyja vére pezsdült fel az ereiben, amikor tizenhárom napig lebegett élet-halál között. Ám leginkább az bánthatta, amit Amer bácsi mondott neki: hogy hiába volt az apja igazhitű, ő felerészben gyaur ivadék, tisztátalan „korcs”, kevesebb és alantasabb a Próféta törvényei szerint élő anyák gyermekeinél. Amer bácsi kijelentette, hogy élhet a faluban, de asszonyt nem vehet magához, és építhet házat, de nem alapíthat családot. Az ő háza – ha lesz majd – nem ismerheti meg sem a szerelmi gyönyör sóhajtozását, sem a gyermekzsivajt; tisztátalan magjából nem fakadhat újabb nemzedék. Ő torz frigyben fogant „öszvér”, akinek lehetnek ugyan barátai, de ha majd felnő, és kilép a gyermekkor védősátrából, utolsó lesz azok között, akik egymással mind egyenlőek.

Ezeket mondta Amer bácsi Ahmarnak; így hát a halott kereskedő kutyája csupán ürügy volt rá, hogy a talaját vesztett mostohafiú örökre elhagyja azt a házat, amit egészen eddig otthonának hitt.

– Mindjárt ott vagyunk – szólt Nauntier.

Ahmar a szemét erőltetve fürkészte a sötétséget.

– Nem látom a várost.

– Ha! – kiáltott az öreg sajkás. – Azt hitted tán, uram, hogy egészen odáig viszlek? Nem én, hitemre, még ha a világ összes aranyát a lábamhoz halmozád is!

Ahmar átható, kemény pillantást vetett rá; a vénember azonban konokul rázta a fejét.

– Őlj meg, uram, ha úgy látod jónak, de innen egyetlen evezőcsapással sem megyek tovább! Azon a helyen úgy hullik a falakból a sok átok, mint tölgyerdőben a kullancs. Száz emberből, aki bemerészkedik oda, jó ha egy tér vissza ép bőrrel, de annak is megleprásodik a lelke!

Csendben haladtak egy darabig, majd Nauntier a partra mutatott.

– Ott, annál a fűzfánál teszlek ki, uram. Aztán csak eridj északnak azon a kőúton... már ami maradt belőle. El se tévesztheted.

Ahmar komoran nézett a gyaurrel a fűzfára, majd vissza. Nem egészen így képzelte a dolgot. Kényszeríthetné Nauntier-t, hogy evezzen föl vele a városig, de mi értelme lenne? Az öreg a segítségére volt, nem érdemel halált.

– Jól van. Tegyel partra, és menj Allah hírével!

Fűzfák a szennyes folyó partján – akár a pálmák az oázis határában...

Ahogy elindult az úton – a töredezett, kopott macskakövek között térdmagas gyomok sarjadtak –, a fűzfalombok susogása meg a közeledő pirkadat azt a másik, régi hajnalt juttatta az eszébe.

A rablók nyugati irányból törtek a falura; az ő kalyibája az oázis keleti szélén állt. A kutya szimatolta meg először a bajt, már akkor a kunyhó ajtajában csaholt, amikor ő még derékalján fekve a ragacsos álmot próbálta kidörzsölni szeméből.

Mit tehet egy gyermek ott, ahol a férfiak ereje is kevés? Mit tehet egy majdnem-kamasz, ha látja, hogy akiket tisztelt és szeretett, sorra elhullanak az idegen lovasok csapásai alatt? Mert a támadók furcsa, sosem látott szabású, színféhr ruhákat viseltek, fejükön fémsisakkal; a bőrük fehér volt, egészen fehér, szakállukat leberetválták, de némelyik bajuszt növesztett. Hosszú, egyenes kardokkal vagdalkoztak maguk körül, és ahová lesújtottak, ott a halál adott csókot az álmukból felvert ártatlanoknak.

Ahmar, amikor a legszélső ház árnyékába ért, tehetetlenül nézte végig, ahogy Amer bácsi legidősebb leánya feltápászkodik az utca porából, leszaggatja testéről a világoszöld selyemruhát – mely önnön véréből és azoknak az emberkutyáknak a verítékéből volt mocskos, akik a harc hevében sietve magukévá tették ezt a tündöklő csillagot –, leszaggatja, és meztelenségével mit sem törődve felkap a földről egy gazdátlan, törött nyelű lándzsát, rámered a hegyére, azután beledől. Saját szemével látta azt a hatalmas csatamént, az idegen emberek egyik hátsát, amely megvakítva, eszelősen nyertve, habtajtéket prűszkölve próbált elmenekülni a káoszba. A hátán díszes nyeret hordott, amihez kötelet erősítettek. A kötél másik végén véres rongybála csúszott vágató ló után. Nem, nem rongybála volt – az állat az egyik helybéli férfinak a testét vonszolta maga után. A falu túlvégén fények lobbantak – a támadók felgyújtották a házakat. Sikolyok és hörgés. Dühödt kiáltások, Allah neve; és idegenül rőffenő szavak...

Másnap délből, amikor felállt az imaszőnyegéről, s végignézett az életben maradottakon, a tucatnyi férfit meg a tizenöt-husz gyermeken és asszonyon – egyetlen kérdés lüktetett az agyában: *miért?* Mi szükség volt erre a mészárlásra? Mi szükség volt rá, hogy felgyújtsák a falut? Az idegen portyázók semmi sem vittek el. A tevéket, az öszvéreket sem hajtották el. Csak vizet vettek, erőszakot tettek néhány asszonyon és gyereklányon, majd kötőfékre fogták a falu öt lovát, és elvágattak, mielőtt megvirradt volna.

Miért? Miért? Vizet akartak? Azt akár ingyen is kaphattak volna. A lovak kellettek nekik? Többet veszítettek el, mint amennyit zsákmányoltak. Nőre vágytak? Vajon mi örömet lelték az erőszakban? Mi jó lehet abban, ha egy asszony rúgkapál és harap és csíp, hogy az erényét védje? Hát nem sokkal kellemesebb a férfiembernek, ha engedelmesen hozzásimul egy forró, kéjvágyó test? Nőt – ezt Ahmar a kereskedőktől hallotta – bármelyik nagyobb városban *vehettek* volna maguknak.

Akkor meg miért? *Miért?*

Összegöngyölte a szőnyegét, és elindult a kalyibája felé.

A gyász napjait követően az életben maradt falubeliek egyre növekvő ellenségeséggel tekintettek rá. Megértette őket. Neki is ugyanolyan sápadt volt az arca, mint azoknak a nyomorult martalócoknak, akik lemészárolták helybéli nagy részét. Az ő haja is ugyanolyan fakó volt, mint annak a fehér ruhás harcosnak, aki – mielőtt Amer bácsi kardja átmetszette a nyakát – két süldő lányt is maga alá tepert.

Megértette őket, és megértette azt is, hogy valóban nincs helye közöttük. Nemsokára felnőtté érik. A gyermek, az gyermek, bármilyen fajtához tartozzon is, de a felnőtt... A kölyökoroszlánnal éppúgy el lehet játszani, mint a kölyökkutyával, ám ha felserdül, az oroszlán többé nem ismeri fel az emberkezt, mely hosszú időn át etette.

Megértette: hamarosan mennie kell. Nem bánta a dolgot; ő maga is egyre inkább kifelé vágyott a faluból. Hasonszőrűek között akart élni. Látni akarta a világot. Találkozni akart azokkal, akik közül az anyja származott.

Esténként, ima után révetegen ült a kalyibája előtt, lábánál a kutya, és az anyjától rámaradt aranymedált simogatva megpróbálta elképzelni, mit tartogat számára a jövő.

A fűzfason túl kis tölgyfaliget terült el; mögötte valahogy komorabb volt a sötétség, mint a világ más tájain. Ahmar mély lélegzetet vett, megigazította a ruhaujja alatt elrejtett pengéket (ő, de sokszor hasznukat vette már; utoljára ott, abban a fogadóban, mikor a két gyaur megtámadta!), keresztülvágott a ligeten, és kemény léptekkel áthaladt a magas, széles városfalba vágott kapun.

A töröket a sivatagban találta. Elmés szerkezet rögzítette őket egy csontváz alkarjához. Eltartott egy darabig, míg rájött a rugós mechanizmus működési elvére. Felcsatolta őket magára, és az elkövetkezendő néhány hónapban kitanulta a használatukat.

A szerkezet egészen különleges volt. Az alkarpántokhoz kis tokok tartoztak, melyekben hat-hat arasznyi, lapos penge lapult. Ezeket, ha a megfelelő mozdulattal hajlította be a középső ujját, egy gyűrűhöz kapcsolt zsinór segítségével ki lehetett löni. A pengék pontosan oda röppentek, ahová kinyújtott mutatóujja mutatott, méghozzá olyan erővel, hogy tövig fűrődtek a pálmák törzsébe. Ha nem akart lövöldözni, akkor szűrni-vágni is tudott, mert mindkét pánt tokja mellé egy-egy hosszú, egyenes törpenge simult. Ha kissé oldalra csavarintotta a csuklóját, a pengék kiugrottak a helyükről, de nem oldalra, hanem egyenesen előre. Egy újabb csuklómozdulatra olajozottan visszafordultak a rovájukba.

Tizenhat éves volt, amikor először használta ember ellen őket.

A rablók mintha a homok alól bukkantak volna elő. Hárman voltak, kezükben egy-egy hosszú nyelű, könnyű lándzsa. Ahmar döbbenet meredt rájuk. Itt, a sivatagban csak magára számíthatott; a falu félnapi járóföldre esett, de a többiek talán akkor sem segítenének neki, ha itt volnának. Az oázis lakói egyre jobban féltek a megerősödő oroszlánkölyöktől...

Kik ezek? Sallah bácsi meséiből tudta, hogy léteznek sivatagi démonok, olyan lények, akikről még a dzsinnek is tartanak. Varázslatot bűvölnek az emberre, valamilyen négy lábú állattá változtatják, majd üldözőbe veszik. Megölik, kitépik belőle a lelket, amit aztán jó pénzért eladnak a Gonoszoknak.

Lélekkufárok...

Mert hogy nem emberi lények, az egyszer biztos. Csuklyás köpenyt viselnek, a homloukat körbefogó, kétujjnyi széles fémpántból apró szarvak merednek előre.

Lélekkufár démonok!

A három közül a legizmosabb felemelte botját, melynek végéből hirtelen levélszerűen ívelt lándzsapenge ugrott ki. Ahmar elébe állt, lecövekelt a lábát, és szó nélkül előreszúrt. Elrúgta magát a homoktól, így a lándzsahegy csak a combját szántotta végig. Azt a combját, amit a karavánmester kutyája megtépett. Azt a combját, amiből kiszakadhattak az idegek, mert azóta is érzéketlen volt.

Még a levegőben maga elé kapta a karjait, és behajlította két középső ujját. A két lapos penge egyszerre röppent ki; az egyik a lándzsás támadó nyakát horzsolta, a másik a bal szemébe fűrődött. A férfi felülvolt, hátralépett, fejéről lecsúszott a csuklya; Ahmar megnyugodva látta, hogy a szarvak a homlokpánthoz tartoznak, nem a koponyából sarjadtak ki.

Arra számított, hogy a másik két ember ráront. Amint talajt ért, nyomban feléjük fordult, és maga elé tartotta karját, készen a következő pengepár kilövésére. A második férfi három lépésnyire járt tőle. Felemelte a botját – ennek a végéből is kivillant egy penge –, és döfött. Ahmar védekezően maga elé rántotta jobb karját, kifordított csuklóval. A hosszú törrel háritotta a lándzsahegyet, és közben a másik szerkezetből kilőtt két pengét.

Egyik sem találta el a támadóját. Ahmar megcsúszott, elvesztette az egyensúlyát, elterült a homokon. A férfi hátralépett, lendületet vett, két kézzel magasra emelve a lándzsát: szűrni készült.

Ahmar maga elé kapta mindkét karját, hogy legalább a fejét védje.

A lándzsás hirtelen mozdulatlaná dermedt. Szája sarkán sűrű vércsőpp buggyant ki. A feje ernyedten előrenyaklott; aztán ő maga is dőlni kezdett.

A harmadik csuklyás, a legvénebb a három közül, kihúzta a hosszú tűt a férfi hátából, majd Ahmar felé nyújtotta a kezét.

A városfal túlsó oldalán tágas, kövezett teret talált. Jobbra olyan csatornákat látott, amilyeneket a taljánok egyik városállamában, melyről – ez is ritkaság volt a gyaurok földjén – meglehetősen kellemes emlékeket őrzött. Balra négy utcát fedezett fel; egy-egy jobbra, illetve balra tartott, a másik kettő vélhetőleg a város belsejébe. Az egyik sarokház oldalára fehér festékekkel elnagyolt jelet mázoltak. Közelebb ment hozzá, szemügyre vette. Bólintott; az ábra valamilyen családi címernek tűnt, de teljesen másfélének, mint amelyik a felemás szemű gyaurtól elvett hajítótör markolatát díszítette.

A másik utcán indult el befelé.

Az öreg, mint kiderült, nem volt sem varázsló, sem harcmester: egyszerű *fakih*ként – tudós emberként – élt a Gyémántvárosban, egészen addig, míg a másik kettő foglyul nem ejtette. Kényszerítették, hogy mutasson meg nekik egy helyet, ahol egy régi királyszírből előkerült, kőbe vésett térkép szerint hatalmas mennyiségű aranyat ástak el a régmúlt korok emberei.

A térkép másolata? Ne is kérdezd, hogy került hozzám! – emelte föl a kezét tiltakozón, amikor a kíváncsi Ahmar faggatni kezdte. – Jobb, ha nem tudsz róla. – Nem akarta teljesíteni a kincsvadászok követelését, ám azok megfenyegették, hogy ha nem tart velük, harmadik cimborájuk végez öccsével és annak feleségével. – Megzsaroltak, mi mást tehettem volna? – kérdezte, mikor már mindketten a fiú kalyibája előtt ültek, édes idei datolyát rágcsálva; a két haramia három láb mélyen pihent a sivatag homokja alatt, ahová sietve elkaparták őket. – Beleegyeztem, hogy velük tartok. Majdnem három hónapja indultunk el a Gyémántvárosból. Négy tevénk volt. Eltévedtünk a sivatagban... – Ahmarra hunyorított. – Tudod, nem könnyű megtalálni a helyes utat, ha az ember csak a csillagok állását nézve számolgat.

– Főleg akkor nem – bólintott Ahmar –, ha nem is nagyon akarja.

A fakih elvigyorodott.

– Arra számítottam, hogy előbb-utóbb betévedünk valami városkába, ahol tisztelik és félik a sejk nevét. Nem akartam, hogy a kincs ezeknek az emberállatoknak a kezére jusson... Az első hibákat szándékosan követtem el, de aztán... aztán tényleg belezavarodtam. A tevéket megettük, gyalog folytattuk az utat... Semmit sem tehettem, felváltva örködtek. Aztán jöttél te...

Ahmar elmosolyodott.

– Mondd, fakih, tényleg létezik az a kincs?

A ráncos öreg kifürkészhetetlen képpel meredt maga elé.

Ahmar az égre nézett.

– Ha nekem ennyi aranyam lenne...

– Mit kezdenél vele? Na mit? – csapott le a szóra a fakih. – Én úgy terveztem, csak kisebb részét tartom meg magamnak, a javát Allah dicsőségének hirdetésére fordítom. – Ábrándozva meredt maga elé. – Építtetnék egy nagy mecsetet a Gyémántvárosban, és... segítenék a szegényeken. – A fiúra villantotta a szemét. – És te? Palotát emelnél? Rabszolgákat vennél? Mit csinálnál?

Ahmar mélyen az öreg szemébe nézett.

– Igen. Palotát emelnék. Persze – tette hozzá sietve, a fakih arcát fürkésztve – előbb egy mecsetet Allah... áldassék a neve... tiszteletére. És rabszolgákat is vásárolnék. Mind nekem dolgoznának. És asszonyokat vinnék a palotámba. Megmutatnám a világnak, hogy nekem is lehetnek feleségeim! Aztán pedig...

– Aztán?

– Elindulnék, és megkeresném anyám népét.

Az út végén tornyos építmény állt. A tetején kőkereszt díszelgett, oldalfalán pedig – az ébredező nap sugarai éppen odaestek – egy festett címer. Nem az, amit keresett.

Továbbment. Az egyik épület körül hangyányi alakok mozogtak. Amikor észrevették, egy pillanatra felhagytak ténykedésükkel, majd úgy rebbentek szét, mint riadt keselyűk a friss dög mellől, ha oroszlán ugrik közéjük. A levegőben elviselhetetlen bűz terjengett. Oszlásnak indult tetemek édeskésen émelyítő szaga.

Amikor az épület tövébe ért, egy félig lemeztelenített férfihullát pillantott meg. A mellkason féltucat szúrt seb vöröslött.

Senkit sem látott, de érezte, hogy a sötét kapuboltozatok mélyéről, vagy talán a vakká mocskolt ablakok mögül árgus szemek kísérik minden mozdulatát. Megigazította az alkarjára erősített pengevetőket, és tovább ballagott. Érezte, közel jár a céljához.

Csak a kutyáját sajnálta – a fakih azt mondta, nem viheti magával. Körülményesen meg is magyarázta, miért nem, de Ahmar gyanította, hogy az öreg egyszerűen fél az állattól, és nem akarja a közelében tudni.

A két tevé a falu csordájából szereztek. Nem tartották lopásnak a dolgot, azzal nyugtatták meg lelkiismeretüket, hogy kárpótolják majd az oázis lakóit. Ha meglesz a kincs, egy egész karavánt fognak ajándékba adni nekik.

Az egyik tevé csak három hétig húzta. A másik a hetedik hét vége felé múlt ki.

A fakih eleinte tanácstalan volt, nemigen tudta meghatározni, merre kellene menniük; tétován kémlelte az éjszakai égboltot, és számolt, egyre csak számolt. Aztán egyszer csak felegyenesedett, szétrúgta homokba rajzolt számításait, és magabiztosan kijelentette, hogy már csak három napnyira vannak attól a bizonyos helytől.

Ezúttal nem tévedett.

A homokdűnék alól kikandikáló egyik kősziklának füle volt, szeme és orra. Hogy szája, nyaka és teste is volt-e, azt senki sem tudta volna megmondani – a homok olyan, mint a víz: hiába hajítasz földre egy lapátnyit, kétannyi csúszik a lyukba helyette. Aki a dűnék között akar előkotorni valamit alóla, annak legalább olyan nehéz dolga van, mintha a sapkájával próbálná kimerni a tenger vizét, hogy megkeresse az elsüllyedt hajókat, melyeken a régi emberek kincseit hordozták.

A homokba fült kőszikla fülét, szemét, orrát már simára koptatta a szél; aki csak futólag pillant rá, észre sem veszi rajta az arcvonásokat, aki pedig tüzetesebben megnézi, az arra gondol, milyen furcsa a mindenható természet, hogy ilyen semmiségek létrehozására pazarolja erejét.

A kőszikla előtt két ember állt. Fekete burnuszt viseltek, álltak, nem mozdultak. Vártak.

A furcsa formájú kötömb tövében apró horpadás jelent meg a homokon. A mélyedés széle kifelé, a két férfi felé kúszott. A gödör egyre mélyedett, a homok úgy kavargott, akár a tenger vize a süllyedő hajók körül. A kősziklákat körülölelő homok lezuhogott az ősi bálvány lábaihoz. A sivatagban szurdok keletkezett: alakja szabályos kör, átmérője legalább száz láb, mélysége vagy hatvan. A gödör-szurdok fala kemény, fekete szikla. Alján apró, emberfej nagyságú lyuk – ebbe pergett, ebbe folyt bele a sárga homok. A két ember a szurdok szélén állt; a bálványt figyelték, a lyukban eltűnő homok alól kibukkanó fekete sziklapadlót.

A homok maradéka lecsorgott a lyukba. A gödör-szurdok alja sima szikla volt. Fekete felszínébe látnyi mély kört véstek a bálvány körül, a körbe pedig egy pentagrammát. A behemót kötömb a csillag közepén magasodott. A kopott arcú sziklabálványt már semmi sem takarta, a köríves szurdokfalon álló férfiak tisztán láthatták a medvetestet, az oroszlánlábakat, a kígyófejben végződve kanyargó hosszú kőfarkat. És azt a nyílást is, mely barlangként sötétlett a kőbestia köldökének tájékán.

A köldökbarlangból éles fénysugár lövellt a két alak felé. Kék, akár a villám; íves, akár a szivárvány. A felső vége közvetlenül a lábuk előtt ért talajt.

Dermedt pillanat, aztán... A két ember egyszerre mozdult. Előreléptek. Elindultak. Lassú, de határozott, már-már ünnepélyes léptekkel vonultak végig a fényhídon. Lejutottak a köldökbarlanghoz, beléptek a száján.

A bejárat alacsony volt. A túloldalán hosszú, nyílegyenes folyosó vezetett lefelé. A férfiak megtorpanás nélkül végigmentek rajta.

A szelíd ívben lejtő folyosó végén egy bronzkaput találtak. Amint a közelébe értek, kétfelől egy-egy fáklya lobbant fel, vakítóan fehér fénnel. A kapu felületén csúcsukon álló csillagok domborodtak.

Az egyik ember a kapu jobb oldalára állt, kezét a csillagra helyezte. Társa a másik oldalon tette ugyanezt. Tompa, visszhangzó csikorgás – a bronzkapu felemelkedett.

Gigantikus barlang tárult fel mögötte, közepén magas toronnyal. Külső falán lépcső futott körbe, egyre magasabbra kapaszkodva. A spirális lépcsősor mentén ajtónyílások sötétlettek. *Rengeteg* ajtónyílás. Annyi volt belőlük, hogy a torony így, a barlang bejáratából nézve fűregrágtá, korhadttá fatörzshöz hasonlított. Mindegyik nyílás előtt egy-egy kőpadka meredt ki a falból.

A férfiak felkapaszkodtak a lépcsőn. Az első ajtónyílás... Benéztek.

– Ez... csodálatos! – suttogetta Ahmar.

Egyszer, valahol Róma környékén látott egy kutyaviadalt. És egy széles mellkasú, villogó szemű, nyálat fröcskölve hörgő bestiát, melyet két máltai masztiffra uszítottak rá. Kobragyorsasággal belemart az egyik oldalába, s míg az kinyalta önnön sebéből a vért, addig ő ráharapott a másik szürke harci eb nyakára, és gyilkos erővel mélyesztette bele a fogait. A háromujnyi vastag gégét úgy reccsentette szét, mintha eléhajított csirkenyak lenne. Ez a masztiff már akkor megdőglött, mikor az őrzőgő fenevad – a rózsaszín-habosan bugyborékoló torok széttépését későbbre hagyva – nekiugrott a társának, és sátáni morgással (ilyen hangon énekelhetnek a pokolbéli kóristafiúk, akiknek a Legyek Ura vezényel) a vékonyába mart. *Bull-terrier*, vetette oda Ahmarnak egy csorba fogú vénség az üvöltve szurkoló közönségből, *egyenest a nagy szigetről*. Mire a masztiff odafordította ráncos pofáját, az őrzőgő bestia már kitépett valami kötélszerű nyúlványt az oldalán tátongó, bíborszínű hasítékból, és átrohant vele a porond túlsó oldalára. Veszett erővel rángatta; a kitépett belü masztiff pedig előbb felvonított kínjában, majd görcsösen agonizálva összeroskadt...

Ez a masztiff jutott Ahmar eszébe, mikor az alkarjára szíjazott pengevetőket készenlétben tartva elhaladt a félig lecsupaszított holttest mellett, belépett a fazettás árkádsor alá, és az első szélesebb boltív előtt megpillantott valamit, ami egykor... és állapotából ítélve nem is olyan rég... ember lehetett. Ahogy a megcsönkített asszonytorzóra nézett, megértette, mire célzott a vén Nauntier, amikor bűnöket és átkokat emlegetett a várossal kapcsolatban.

Megállt, tanácstalanul körbefordult. Az árkádsor egy kerek térre vezetett, amelybe nyolc másik, hasonló árkádsor torkolt. A tér közepén szökőkút állt, a peremére faragott puttók arcát vastagon belepte a feledés zöldesszürke moharétege.

A szökőkúthoz lépett, és megpróbálta eldönteni, melyik irányba induljon tovább. A nap közben egyre feljebb kúszott pályáján; a dohos, penészszagú falak között ritkás köd lebegett, derékig erő, tejszerű masszaként.

*...amikor Vágyak Sötét Hölgye csontot roppant,
amikor az Eleven Tűzre vér loccsan,
ha a mészárlást komédiának látod,
ha játékszernek a fegyvert s az átkot,
ha felemelkedsz s lesüllyedsz magadban...*

A hang valahonnan hátulról érkezett. Odafordult, de senkit sem látott. A titokzatos szavaló nem folytatta a verset.

Feszülten figyelt.

Halk nesz jobbról.

Surranás balról.

Egy alak jelent meg előtte; testét deréktól lefelé eltakarta a ködlepel. Szakállas, hőstermetű férfi, zöld posztózekében. Negyven körül járhatott, és – ahogy kilépett a ködből – már az öltözképről is leritt, hogy nem pipogya élvhajhász, s nem is az a fajta könyörtelen gyilkos, aki piperkőcnek álcázza magát, hogy elaltassa áldozatai gyanúját. Nem: ez az ember senkit sem akart megtéveszteni.

Bőrnadrágot viselt és régimódi, térdig erő lovaglósizmát, zekéje alatt pedig fehér selyeminget és bőrmellényt. Aranyat-ezüstöt nem hordott, legalábbis látható helyen nem; ám vállára bukó, göndör, fekete hajába és mellközépig érő szakállába vékony zsinegeket fonatott, melyeknek mindegyike egy-egy apró acélhorogban végződött. Széles, bíborszínűre lakkozott bőrvén, a csat kétoldalán is ugyanilyen horgok sorakoztak; ezekre tenyéryi, nyolcágú acélszallagokat akasztott. A szallagokat, ha szükség volt rájuk, egy-egy ravasz kis kapocccsal a férfi hajába és szakállába font zsinegek végére lehetett erősíteni. Ezt a fegyvert *szőrcsallagnak* hívták. Aki értett a használatához; aki viselni tudta járás közben, önmaga felsebzése nélkül; aki megtanulta, hogyan mozgassa fejét és felsőtestét az antik harcmesterek könyveiben lerajzolt formagyakorlatok szerint – az előtt ellenség nem maradhatott talpon.

A szallagok, mint megannyi beretva, csúf, mély sebeket hasítottak az eleven húsba; és ha gazdájuk ölni akart, méreggel is bekenhette élesre köszörült ágaikat. A szőrcsallag alkalmazását tárgyaló iratokhoz a rég elporladt mesterek a mérgek lajstromát is mellékeltek. Akadt közöttük, amely azonnal megbénította az áldozat szívét; mások a torkot szorították össze; megint mások a vért alvasztották meg; és ismertek olyat is, amelyik nem hatott rögtön. Mind közül talán az agóniája, s megváltásszámba ment számára, ha irgalmas bajtársai idejében elvágták a torkát, és nem várták meg, míg elfolyósodott belszervei kicsorognak a testnyílásain. A feljegyzések szerint már a régi gallok is használták a szőrcsallagot a rómaiak ellen, s utódaik a történelem legszilajabb viharaiiban is megőrizték a titkát, mint arról Sieur Malicoeur de Callé és ikerfivérei bizonyosságot adtak a százéves háború utolsó, Calais-ért vívott csatájában, az angol kutyák ellen.

A hőstermetű férfi befejezte a megkezdett verset.

*...ha mindent, mi vagy, feketére festesz,
ártó fegyverré válik szikra-elméd,
s a Bikaszarvú Nagyúr főt hajt előtted.*

Ezzel Ahmar elé állt, és ráemelte sárgán lobogó tekintetét.

Megérkeztek a társai is: egy jobbról, egy balról, egy pedig hátulról érkezett. Körülfogták a városukba merészkedő idegent. A két oldalsó mintha ikerpár lett volna: arcuk keskeny, orruk, akár a késpenge, természetük satnya, mellük horpadt. Rajtuk is zöld posztókabát volt. A hátulról közeledő első pillantásra fiatal fiúnak látszott, de aki jobban szemügyre vette ívelt szemöldökét, kissé

lebiggyedő, érzéki ajkát, fitos orrát s a kék gyapjúsapka alá gyűrt, aranybarna hajtincseket, az tüstént rájött: harcos természetű, meghatározhatatlan korú nőt sodort elébe a végzet.

A szörcsillagos vezér régimódi normann kardot tartott a kezében; az egyik ikertestvér acéllal huzalozott garottát; a másik rozsdás csövű, rézveretes pisztolyt, abból a fajtából, amit a gyaurok disznólábnak neveztek. A kék sapkás nő lassan kinyújtotta karját; szétterpesztett ujjai hegyén hosszú, borotvaéles acélkarmok villogtak.

Ahmar néma fohászt küldött Allahhoz, és felkészült az összecsapásra. Most nem lesz olyan könnyű dolga, mint a fogadóban, azzal a két balga gyaurral. Ezekből az emberekből valami füledt, pénzmaillatú kisugárzás áradt: a született ragadozók szaga.

Az életéért kell harcolnia.

A hőstermetű férfi váratlanul felröhögött, leeresztette kardját, kurta kézmozdulattal hátraparancsolta társait, lehajtotta fejét, és megrázta loboncos haját.

Ahmar megértette: a szörcsillagos ember párviadalra hívja. Maga elé emelte karját, és oldalt fordította csuklóit. Az alkarpántokból kipattantak a hosszú pengék. Ahmar behajlította térdét, bal lábát kicsit hátrébb csúsztatta, és várt.

A szűk helyiség szürke márványfalaira káprázatos, ringó arabeszket rajzolt a mennyezetről lógó fémtartályban lobogó tűz fénye. A homályos-fekete rajzolatok mintha az alacsony bejárattal szemközi, háromszögletű nyílásból kiszüremelő sisterség ütemére táncoltak volna; az árnyéklények nem fáradtak el, nem pihentek meg, de nem is lökdösték félre egymást, nem támadták meg szomszédjaikat. Ha szélük összeért, egy-egy röpke pillanatra egybeolvadtak, majd ismét szétváltak, hogy folytassák önálló életüket, teljesítsék a mindenható tűztől kapott parancsokat. A falak mellett sorakozó, négy láb magas, ébenfa macskaszobrok mintha fintorogtak volna - talán a nyílásból szivárgó, égett bűz bántotta az orrukat. A finnyás bestiák elefántcsont fogakkal viczorogtak, jáspisszemük mélyén könyörtelenség sötétlett. A keskeny nyílást az egész falat befedő, arannyal-ezüsttel futtatott, bíborszín pentagrammába vágták, a középső, lefelé mutató csillagágba. A csillámló rajzolat a tűz fényében, az árnyékok hatására hullámszerűen látszott.

A háromszögletű átjáró kicsi, ablaktalan helyiségbe vezetett. Közepén intarziás asztalka állt, rajta friss vízzel teli tál, meg egy velencei üvegből fűjt, ötkarú gyertyatartó. A karokat meredt, kihűlt viaszréteg borította, az egyikre aranyláncon függő csillagocskát akasztottak. Alattuk kirojtosodott szegélyű pergamen hevert, sötét tintával írott jelekkel, melyek közül egy sem hasonlított a szent Korán betűire. Az asztalka mellett egy rézserpenyőben tűz égett; fölötte, a csúsztatható rostélyon felismerhetetlenségig megpörköldött húscsapat sercegett.

A vizestől fölé görnyedő alacsony, hajlott hátú, kámzsás alak hirtelen magasba kapta a kezét, s tekintetét a vele szemben álló ifjúra emelte.

– Meg kell ölnöd a sejket!

Ahmar összeresztette. Sejtette, hogy ez lesz a vége, de bízott benne, hogy talán mégis adódik más megoldás.

A sivatagban lelt ősrégi kincs ötdrészét, ahogy Allah elrendelte, a szegényeknek adományozták. Úgy tervezték, a fennmaradó négyötödből mecsetet építtetnek Allah és a Próféta dicsőségére, iskolát alapítanak, ahol tehetséges ifjak tanulmányozzák majd az Írást. Bölcséket és törvénytudókat is szerettek volna hívni, hogy lejegyezzék elmékedéseiket, és összegyűjtsék az iszlám minden tudományát. Ám amikor a sejk, a Gyémántváros ura meglátta, micsoda értéket képvisel a kincsük ötdrészete, úgy döntött, megkaparintja magának a többit. Az adomány átnyújtásakor lefogatta a fakihot, tömlőbe vetette. Ahmar is vásra akarta veretni, ám a fiú gyors volt és ügyes, és ismét jó hasznát vette pengevetőinek. A rárontó palotaőrök közül kettőt megölt, másik kettőt megsebesített. Bal karját válltól könyékig felhasította egy szablya, de sikerült kijutnia az épületből. Egy koldusasszony viskójában húzta meg magát, s miután sebe úgy-ahogy behegedt, házigazdája tanácsára felkereste a jövőlátót, aki a Gyémántvárostól fél napi járóföldre, egy gránithegy oldalába vájt barlangban lakott.

– Meg kell ölnöd a sejket! – ismételte a jövőlátó határozottan.

Persze. Ez az egyetlen megoldás, hiszen van egy ősi törvény, még a Próféta előtti időkben. Akinek sikerül végeznie egy hadúrral, aki lebírja a sejket, az a helyébe léphet, átveheti minden vagyonát és hatalmát. Régi törvény, jó törvény... Épp elég jó ahhoz, hogy a népben ne merüljenek föl kétségek, hátha a sejk megöli, ez a felkapaszkodott, sehonnai suhanc jogtalanul bitorolja a Gyémántváros vezéri baldachinját. Főleg akkor, ha a bitorló számíthat az imámok támogatására. Mert azok a pártját fogják majd, ez egészen biztos, hisz a sejknek eszébe sincs iskolát és mecsetet építeni, ő csak a kincseskamráját szeretné telezsúfolni a sivatag mélyéről előhordott töménytelen drágasággal.

Eddig rendben is volna, csakhogy... valahogy meg kellene ölni a sejket. Öregember már, elpuhult a nagy jólétben, ám a testőrei annál keményebb fickók. Hogyan is szállhatna szembe egy egész hadsereggel?

Ahmar csüggedten ingatta a fejét. Ha sikerülne a dolog, egyetlen nap alatt megváltozna a helyzete. Visszakapná a kincs négyötödét, és az övé lenne a sejk minden vagyona. Ha viszont kudarcot vall, nem marad egy árva ezüstdénárja sem, és a fakih – az a derék vénember, aki egyedül is kiáshatta volna a homok alól az ősök hagyatékát, mégis megosztozott vele –, a fakih hóhéreként végzi, a Gyémántváros főterén, a csontúzó kerekék között.

– Meg kell ölnöd a sejket – ismételte a jövőlátó harmadszor is, majd ravaszkas vigyorral hozzátette: – Ha akarod, jó pénzért segíték...

A szőrcsillagos férfi ordítva rohamra indult. Ahmar felemelte jobb karját, és a hosszú pengével ügyesen félrekapott két csillagot. Ugyanazzal a lendülettel befordult balra, s az alkarjára erősített fegyverrel mély sebet hasított ellenfele veséje fölé.

Fájdalmas vágás volt, ám a hőstermetű nem kiáltott fel, csak ajkát harapta be, ahogy hátraszökkent. Kezét a vérző sebre szorította, s tagolatlan hangon rámondott a társaira, akik azonnal mozdultak, hogy teljesítsék a parancsát. A fojtóhurkos, a lövész és a nő... Hárman túl sokan voltak.

Ahmar gyors lövedéket küldött a pisztolyos férfi karjába, aztán a nő felé fordult. Ő látszott a legveszedelmesebbnek. Kinyújtott kézzel, acélkarrait maga elé tartva, fúriaként rikoltva rohamozott. Ahmar könnyedén kitért előle, majd oldalra ugrott, pengevetőjét a garattás ikerre emelte, és...

Mozdulatlanná dermedt.

A szőrcsillagos vezér közben kissé hátrahúzódott, leszaggatta magáról a zöld posztózekét, a mellényt meg az inget, és a sebét vizsgálta. Izmos felsőteste meztelen volt, a bőre tejfehér; mellkasa bal oldalán, a szíve fölött tetovált rajzolat feketéllett.

Pőre nőalak, a fején ötágú, nyitott koronával; kétfelől egy-egy leszegett szarvú, öklelésre lendülő kecskebak.

Ahmar a tetoválásra meredt, visszalépett, leengedte a karját, és féltérde ereszkedett.

– Nem harcolok a véreimmel – mondta halkán, de határozottan.

A fojtóhurkos iker megtorpant; testvére az apró acélpengét próbálta kipiszkálni sebesült karjából; az acélkarmú nő dühös horkantással fordult sarkon, de nem támadott. A hőstermetű fölkapta a fejét.

Ahmar a mellén sötétlő tetoválásra mutatott.

– A Coronado család címere – mondta. Inge alá nyúlt, kihúzta a nyakában függő medált, az anyjától rámaradt egyetlen emléket, és úgy tartotta, hogy mindenki jól láthassák. – A Coronado család címere... – Aztán megismételte: – Nem harcolok a véreimmel.

A sejk értetlenül meredt a hálótermében megjelenő alakra. Első ijedelmében arra gondolt, az imámok valóra váltották fenyegetésüket, és gyilkos dzsinnt küldtek rá, amiért nem engedélyezi az új mecset felépítését, amiért magának akarja megtartani a kincset, amit az a két eszelős valahonnan a sivatagból kotort elő. Mikor végignézett a nyúlánk alakon, mikor meglátta az alkarjából kiálló pengéket, rémülete páni félelembe csapott át. Szablyája után nyúlt – *itt kell lennie valahol, itt az ágyam mellett!* –, de a keze hiába tapogatózott. Eltátotta száját, hogy az ajtó előtt strázsáló testőrökért ordítson, ám ekkor észrevette, hogy váratlan látogatója mellkasa ütemesen emelkedik-süllyed. Lélegzik.

Ezek szerint mégsem dzsinn. A sejk visszanyerte bátorságát, és megpróbált úgy helyezkedni, hogy fektében is lássék rajta, királyi vérből származó úr ő, nem valami hitvány pór, aki tán még attól is megijed, ha a tevői a szokottnál hangosabbat böföntenek.

– Ki vagy? – kérdezte szigorúan.

A férfi nem felelt. Egy lépést tett előre.

Mégis orgyilkos lenne? A félelem a sejk szívébe mélyesztette karmos ujjait, ökölbe szorította a gyomrát. *Orgyilkos!* – gondolta döbbenet. *De ki küldte? A gyaurok bérence nem lehet... Talán valamelyik bej... vagy mégis az imámok?...*

Nem, biztosan nem! A bejek mindig megkapják a jussukat a zsákmányból, egy szavuk se lehet, és egyébként sem merésznének orgyilkost bérelni ellene.

– Ki küldött? – A sejk hangja rekedt volt; a félelem rátelepedett a hangszálaira.

A pengekarú még közelebb lépett, egészen az ágy mellé, furcsa fegyvereit maga elé tartva.

A sejk felnyögött, csuklott egyet, aztán felordított.

– Őrség!

A férfi nem mozdult. Kivágódott az ajtó, berontottak a sejk testőrei. A pengekarú sarkon fordult, és egykedvűen nézett a négy kötésig meztelen, turbános fegyveresre.

– Végezzetek vele! – rikoltotta a sejk.

A testőrök nyomban ugrottak a parancsára. A jövevény előrecsapott a pengéjével, majd villámgyorsan oldalra szökkent. Egyik támadója a nyakához kapott, ujjai közül sűrűn buggyant elő a vér. A másodikat hátulról dőfte tarkón, a harmadiknak a bordái alá hasított mély sebet. Az utolsó testőrnek sikerült egy szablyavágást mérnie rá, mely megakadt a háritásra emelt alkaron, ennél több azonban tőle sem telt. A hosszú penge olyan sebesen villant a mellkasába, akár a támadó kobra feje.

Az orgyilkos visszafordult, a sejkre nézett.

A sejk felkiáltott, átlendítette a lábát az ágy szélén, s közben újra a fegyvere után kapott.

– Allah, segí...!

A jövevény lesújtott. A sejknek örökre a torkára forrt a szó.

Ahmar letörölte a vért a pengéiről, visszaballagott a hálóterem túlsó sarkába, és beleállt abba az árnyékkörbe, amelyről csak ő tudta, hogy valójában egy alagút szája. Elmormolta a jövőlátótól tanult szavakat.

A lába olyan könnyedén süllyedt a padlóba, mintha az egyszeriben vízzé változott volna. Amikor egészen elmerült, lehunyta szemét, és halkán kántálni kezdett. Ha valaki látja most, döbbenettől elkerekedő szemmel nézhette volna végig a padlóba zárt test fokozatos szétbomlását. Először a bőr tűnt el nyomtalanul, majd a hús, a szervek, a csontok; végül pedig semmivé foszlik a lecsupaszított mellkasban pulzáló fénygömb is.

A gömb néhány pillanatig a semmiben forgott, a Túlsó Világon, a mágikus háromszögben, melynek egyik csúcsa a Mennyország, a másik a halandók hona, a harmadik a Pokol. Úgy pörgött és lüktetett, mintha lélegezne, aztán lassan... leereszkedett. A tudat és a hit célba ért. De valami még hiányzott valami...

A másik helyen, a másik padló mélyén először a gömb jelent meg. Léleggömb... Lyukacsos, akár a sajt. Önmagában semmit sem ér, de itt az isteni erő, mely egymáshoz vonzza a térben lebegő porszemeket, masszát gyúr belőlük, a masszából pedig megformázza az emberi testet, mely pár perce még magába zárta a gömböt.

A léleggömb fokozatosan visszanyerte védőburkát. Pulzált és forgott, magához szippantva a massa foszlányait. Előbb a csontok szilárdultak meg körülötte, majd a bordák ketrecében megjelentek a szervek. A csontok mentén idegek fehérlettek fel, erek hálózata szőtte körül őket. A helyükre találó izmokra ráfeszült a bőr...

Tükörképek.

Arcok az ezüstkancsók, a csiszolt üvegkelyhek oldalán. Torzpofák, bestiális fejek; megnyúlt vagy összelapult orrok és szájak, fülek, állak; cseresznyeszem nagyságúra zsugorodott vagy szélesre puffadt ajkak. Járomcsontok. Az egyik, akár a moslékot túró, mohó disznóé. A másik... valahogy elvesztette a bal felét, a megmaradt résznek fodros a széle, mintha életlen fűrésszel vágták volna le.

Tucatnyi kicsinyített arc az asztalon csillogó tárgyakon. Tucatnyi tükörkép, és... még egy. Egy, ami nagyobb, ami tisztább a többinél, amit nem csonkított meg sem a távolság, sem a fény játéka. Egy, amelyik így, épen és egészben is rútabb az összes többinél.

Dugópukkanás. Valaki pezsgőt bontott. Rekedtes férfihang a közelben, aztán csilingelő női kacaj. Ez a legundorítóbb mind közül...

Ahogy Ahmar a legnagyobb tükörképre – a sajátjára – meredt a kristálykehely falán, ahogy fülébe csendült a nevetés (nem kellett odafordulnia, látatlanban is tudta már, hogy a kék sapkás nő az), gyomrát ismét előntötte a jól ismert forróság.

A harag, a gyűlölet forrósága.

Ez lenne a családja? Ez a gyaur csürhe? Ezek közül való volt az anyja?

Eltartott egy darabig, mire a Coronadók felfogták, miről beszél az idegen, aki egy perce még az életéért harcolt ellenük. Becsületükre legyen mondva: miután megvizsgálták az aranymedált és meghallgatták a sebtében előadott történetet a Coronadónak született gyaur rableányról, aki messze-messze innen életet adott egy félvér fiúnak – úgy üdvözölték Ahmart, mint rég nem látott testvérüket. Amit ugyanis elmondott nekik, az tökéletesen egybevágott az ő ismereteikkel. Egy kuzinjuk, Alecia Coronado nem egészen harminc esztendeje nyomtalanul eltűnt Saint Sanguéból, nyilván valamelyik rivális család sötét fondorlatának jóvoltából, és azóta sem került elő. Most találták meg az első kézzelfogható nyomát, mert Ahmar medáljának hátuljába az

ALECIA név volt belevésve, egészen apró betűkkel. Ahmar tudott ugyan a feliratról, ám eddig nem tulajdonított különösebb nagy jelentőséget neki; egyébként nem is értette, mivel nem az igazhitűek írásjegyeivel írták.

A kehely ívén két másik tükörkép jelent meg az övé mellett. Az egyik Alejandro Coronadóé, a szörcsillagos óriásé; a másik a félresikerült odaliszké. Állítólag ez a kimázolt képű fehérszemély is az ő rokona lenne. Magát ugyan „művésznek” és „színésznőnek” nevezte, Ahmar azonban csakhamar rájött, hogy közönséges ribanc. Bár némi színészi tehetséget csakugyan nem lehet elvitatni tőle. Most például úgy tesz, mintha remekül szórakozna azokon a vérfertőző pajzánkodásokon, amiket Alejandro hörög-zihál a fülébe, egy átlagosnál alulműveltebb vadkan kecsességével és humorérzékével.

Nevetés.

Asszonyi nevetés.

A forróság egyre fokozódott a gyomrában. A keze reszketni kezdett. Megpróbált uralkodni magán, nem sok sikerrel. Ivott egy korty bort, de a gyomra nem fogadta be. Oldalra fordult, a padlóra köpte a vörös lét. *Allah, bocsáss meg!* Úgy akart viselkedni, mint a többiek, ki akarta verni a fejéből, hogy kicsoda, de... De nem bírt gyaúrrá alacsonyodni.

Meglepett sikkantás. Alejandro egy pillanatra meghökölt, aztán felnevetett.

– Nem bírja a bort!

Csend.

– Szegényke! – mondta az odaliszk, és kinyújtotta a kezét. Talán meg akarta simogatni a mellette ülő Ahmar hátát.

Nem várta meg, hogy hozzáérjen. Hátrarúgta a székét, felállt. Alejandróra meredt. Az öles termetű férfi kivörösödött arccal viszonozta tekintetét. Ő nem bort, calvadost ivott; a szesz annyira felhevítette, hogy szétnyitotta inge széles, csipkés körgallérját. A fehér gyolcs alól elővillant egy háromszögletű hasíték szőrös mellkasából.

– Valami baj van? – kérdezte.

Az odaliszk halkan felsikkantott.

– Szegénykém! – suttogta, de látszott rajta, megrémítette a fura, új kuzin arckifejezése.

Ahmar gyomrában őrzítő forróság lángolt, kis híján elemésztve a józan eszt is. Legszívesebben itt helyben megfojtotta volna ezt a cifra ribancot, de végül sikerült uralkodnia magán.

– Nyugalom, kuzin! – szólt oda neki az egyik iker az asztal másik végéről. – Hagyd azt a fránya bort, inkább meséld tovább a történetedet! Nekünk itt – mutatott körbe – nem sok izgalomban van részünk. Csendben és békességben élünk; nekünk minden nap hétköznapi.

– Csendben! Békességben! – vihorászott az odaliszk.

Ahmar dühösen rávillantotta a szemét, aztán erőt vett magán, és visszaült a helyére. Ha Allah úgy akarta, hogy *ez* legyen a családja... Kifürkészhetetlenek az Ő szándékai.

Nyelt egyet, ivott egy korty vizet, leöblítette a bor ízét, és újra fölvette az abbahagyott elbeszélés fonalát.

A jövőlátó valódi mágus volt, de bármilyen sok titkot ismert, bármilyen magasságokba emelkedett a szelleme, a teste ugyanolyan gyarló és esendő volt, mint bárki emberé. A csontjai éppoly könnyedén roppantak el a nehéz fémkerekek között, mint a leghétköznapibb gonosztevőé.

Ahmar nem hagyhatta életben; egy ilyen embernek nem számítanak az elvek, nem ismeri a hűség fogalmát. Jó pénzért bárkinek hajlandó segíteni, és ő nem vállalhatta a kockázatot, hogy legközelebb majd az új sejk helyére pályázó kalandoroknak ajánlja fel a szolgálatait.

Miután a maga pártjára vonta az imámokat és megkezdte a mecset építését, a néppel elég hamar sikerült lenyeletni a békát, hogy a várost ezentúl – az ő személyében – egy sivatagi tevépásztor kitagadott mostohafia fogja irányítani. A fakihot már a merényletet követő napon kiszabadította a tömlőcből, maga mellé vette, tanácsnokává nevezte ki, birtokokat adományozott neki, és mindenben megpróbált a kedvében járni, mindig figyelembe vette a véleményét. A jövőlátókat és a vajákosokat is az ő javaslatára kezdte üldözni.

Hat holddal azután, hogy először öltötte fel a régi sejk köntösét, és először mutatta meg magát a népnek; hat holddal azután, hogy – hála az imámok buzgó ige hirdetésének – teljes egészében magáénak vallhatta a Gyémántvárost, már közel s távol senki sem akadt, akitől tartania kellett volna. A „gyaur bálványimádókat” – ezt a nevet a fakih találta ki a vajákosokra, mondván, hogy így könnyebb meggyűlöltetni őket a néppel –, mind a hetvennégyet, ugyanazon a napon végeztette ki. Az már a túlbuzgó imámokon múltott, hogy a mágusokkal együtt két tucat szépreményű ifjút is karóba húztak, akik származásuk és vagyonuk révén elég befolyással rendelkeztek ahhoz, hogy alkalomadtán az új sejk ellen izgathassák az embereket.

Egy évvel a merénylet után teljes volt a béke a városban és környékén, senki, egyetlen egy ember sem akadt, aki akár fennhangon, akár suttogva rosszakat mondott volna Ahmar sejkéről.

Uralkodásának első három-négy esztendejében futárokat küldött szét a világban, mindegyiknek odaadta az anyjáról rámaradt medál másolatát; mindegyiknek megparancsolta, hogy azt a családot keressék, amelyiknek ilyen vagy hasonló a címere. A futárok szétszéledtek, a karavánok is szétvitték a hírt, de újabb nyolc esztendőnek kellett eltelnie, hogy Ahmar valamiféle választ kapjon a kérdésére.

Az első reményt ébresztő hír az volt, hogy talján földön él egy család, amelyiknek a címere *majdnem* ugyanilyen. Ahmar a hű fakihra bízta a várost, és útnak indult. Eljutott egy Velence nevezetű városba, melyet szinte teljes egészében a tengerbe vert cölöpökre építettek, és rövid nyomozás után arra a filozofikus megállapításra jutott, hogy a hírszállítója igen megbízható egyén, mert szóról szóra az igazat jelentette. A talján család címere valóban *hasonlított* az övére.

Elidőzött egy darabig Velencében, aztán átutazott Rómába, onnan pedig egy Szicília nevű szigetre, de a biztosnak vélt hírek mindenütt vaklármának bizonyultak. Végül csalódottan hazaindult. Amint a hajója kikötött Al-Himar mellett, a véletlen az útjába sodort egy kereskedőt, aki éppen akkor tért vissza a britek szigetéről. Ez a kereskedő azt állította, hogy valami London nevű helyen látott egy cirkuszi előadást; abban szerepelt egy behemót erőművész, inkább vadállat, mint ember; és pontosan ilyen jel volt a bal mellére tetoválva. Ahmarnak első dolga volt néhány hozzáértő embertől megtudakolni, hogy merre is találja ezt a Londont, és már másnap útra kelt hajóján a jelzett irányába.

A cirkuszosokat már nem találta városban, tovább vonultak a szoknyás férfiak hazájába, hogy ott szórakoztassák és rémisztgessék a népet. Ahmar követte őket, és öt hónap múlva rájuk is bukkant az egyik kisváros mellett. A hosszú utazás nem telt el hiábavalóan: úgy-ahogy megtanulta a britek meg a franciák nyelvét – az előbbi főleg az alkalmi útítársaktól, az utóbbit pedig egy fura kis figurától, aki még Rómában csatlakozott hozzá. Pierre remekül értett a kutyákhoz, az idomításukhoz és a gondozásukhoz; Ahmarnak, aki majd' minden városban beszerzett egy-egy újabb állatot, éppen kapóra jött.

Az erőművész sajnálatos módon nemcsak külsőleg formált emberbe oltott vadállatot, a gondolkodása sem szárnyalt sokkal magasabban: nem tudott beszélni, bármit kérdeztek tőle, csak meredt maga elé azzal az üveges szemével, és hörgött, morgott, nyáladzott. Szerencsére a társulat vezetője újabb nyomot szolgáltatott: elmondta, hogy a csodabogarat Franciahonban szedte fel félholt koldusként, még hozzá Eaux... Eaux... valami Eaux-val kezdődő nevű hely közelében.

Ahmar Franciahon felé fordította a hajóját, és az első nagyobb kikötőben keresett egy kartográfust, akitől nagy köteg térképet vásárolt. Sorra végigböngészte őket, és megkereste rajtuk az Eaux-val kezdődő nevű településeket. Tizenegyet talált.

Nyolc hónappal később, útban Eaux-Mortes felé, rablóbanda támadt rá és kíséretére. A mocskos gyaurok valamennyi emberét levágták, ő maga is csak Allah kegyelmének köszönhetette menekülését. Határoznia kellett: visszamegy a hajójához, amely igencsak messze horgonyozott, hogy újabb embereket vegyen maga mellé, vagy egyedül folytatja az utat. Az utóbbi mellett döntött.

Egy hét múlva, este, éhesen és fáradtan benyitott abba a fogadóba, ahol sült disznóhúson kívül csak főtt krumplit kaphatott.

– Érdekes! Ja-aj, de érdekes! – kacarászott az odaliszk. – És mondd, Ah...

– Ahmar.

– Ó, igen. Ah-mar. Mondd, most mit érzel? Most, hogy megtaláltál minket?

Ahmar végignézett az asztalnál ülő gyaurokon. *Ez lenne a családom?* Pierre sehogy sem tudta elmagyarázni neki, mit jelent a „dekadens” szó – az arabban ilyen fogalom nem létezik –, de most már értette. *Ez a csürhe?*

– Nos, egyelőre... még nagyon furcsa...

– Szóval mohamedán vagy – kuncogott az egyik iker. Cuprito vagy Carlos Barbastro. Ha nem volt náluk fegyver, Ahmar még mindig nem tudta megkülönböztetni egymástól őket: úgy hasonlítottak, mint egyik tojás a másikra. – Az nagyon jó. Van már itt nálunk mindenféle fura kakukktojás... zsidók, hugenották, szentháromságtagadók, görög ortodoxok, bogumilok, katárok, nesztoriánusok... a Perpignan-palotában egy falka igazi pogány, akik valami istentelen régi nyelven beszélnek, és zöld fűzfaketreben égetik el a foglyaikat... a de la Montéknál egy perzsa tűzimádó meg egy indus fakír, sőt, egy kipötyyözött homlokú szerzetesféle is, bár azt kitémetve tartják a vitrinben... egy szó, mint száz, ahányféle csodabogarat csak el bírsz képzelni... de mohamedán, az eddig nem volt. Az még hiányzott. – Csengve fölkacagott, és Ahmarra emelte

borospoharát. – Úgyhogy, kuzin, gratulálok! Érkezésed jelentős gyarapodás családunk és városunk számára!

Ahmar hűledezve meredt a vézna Coronadóra, annyira elképedt, hogy még megsértődni is elfelejtett. Ez valami egzotikus csodalénynek nézi őt, amit vásárokon meg vadaskertekben mutogatnak?

– Vigyázz, Cuprito kuzin, hátrább az agarakkal! Gondolkodj, mielőtt cselekszel! – pirított rá fivérére a másik iker, és Ahmar egy pillantra azt hitte, rendre fogja utasítani. – És az a sebhelyes pófájú kaffer, akit Dominique LeFèvre hozott Timbuktuból? Az tán nem mohamedán?

– Honnan a pokolból tudjam? – vont vállat szemöldökét ráncolva Cuprito; de azért leeresztette a poharát, mielőtt belekortyolt volna. – Mi vagyok én, inkvizítor? – Ahmarhoz fordult. – Szoktatok ti kifüstölt emberfejekhez imádkozni, meg élő csirkék nyakát elharapni, ha látomásért könyörögtök az istenségetekhez?

– A Próféta nevében, dehogyis! – tiltakozott elszörnyedve Ahmar, s magában Allah bocsánatát kérte ezért az iszonyatos káromlásért, Cuprito Coronado nevében is – hiszen a rokona! –, bár egyre inkább kételkedett benne, hogy megérdemli.

Cuprito diadalittas mosollyal fordult testvére felé.

– Tessék! Napnál világosabb! Az a kaffer nem lehet mohamedán!

– Jogos a pohárköszöntő, elismerem – hajtotta meg a fejét Carlos Barbastro. – Igyunk a Coronado család dicsőségére, amely az első mohamedánt adta Saint Sanguénak!

Ittak mindannyian, Ahmart kivéve. Ő némán, elkomorodva nézte őket. Arra föl volt készülve, hogy a rokonai keresztények lesznek, és ez súrlódásokhoz vezethet közöttük. Még azt is eltervezte, hogyan fog sértés és sértődés nélkül kitérni ajánlatuk elől, ha – mint biztosra vette – megpróbálják rábeszélni, hagyja el Allah ösvényét és térjen át a gyaurok hitére.

A Coronadónak azonban eszükbe sem jutott ilyesmivel zaklatni őt. A jelek szerint egyáltalán nem feszélyezte őket, hogy bokorban talált rokonuk a Próféta törvényei szerint él, sőt, valami perverz módon még büszkéek is voltak rá. Az a nagyvonalú, cinikus érdektelenség, ahogy a vallás dolgaihoz viszonyultak, taszította és megbotránkoztatta Ahmart. Arra a furcsaságra gondolt, amely rögtön feltűnt neki, mikor a Coronadók a családdal való újraegyesülése alkalmából körülvezették a palotájukban, ám egészen mostanáig nem tudta hová tenni. A körséta csaknem fél napig tartott, ám ezalatt egyetlen olyan helyiséget sem látott, amit a gyaurok megfeszített istenének tiszteletére szenteltek volna föl. Először azt hitte, szándékosan nem mutatták meg neki őket, tapintatból vagy számításból – elvégre az óriási épületnek csupán kis részét járták be –, most azonban már biztosra vette, hogy nincs is ilyen az egész palotában.

Rádöbbsent, hogy tévedett, amikor gyauroknak vélte a rokonait. Nem, nem voltak azok; de igazhitűek sem. *Egyáltalán nem hittek semmiben.*

És ez – Allah bocsássa meg nekik! – rosszabb volt, mint a legbarbárabb pogányság.

– Mondd csak, kuzin – szólította meg őt a kék sapkás asszony, miután letette az asztalra kiürített boroskelyhét –, nem vagy te véletlenül valami papféle? Mohamedán pap?

Ahmar keményen a szemébe nézett.

– Nem – felelte kurtán. – Miért, baj lenne?

– Az bizony! – bólintott a nő, miközben újra töltött magának. – A de la Monték teljesen bezsonganának tőle. Hajtóvadászatot rendeznének rád. – Belekortyolt az italába. – Gyűjtik a papokat.

– Kitömvé? – kérdezte Ahmar szárazon.

– Melyiket hogy – vont vállat az asszony. Az ő nevét legalább tisztességesen ki lehetett ejteni: Annabelle-nek hívták. – Élve, kifőzve, borecetben, nátronfürdőben... De csak a hivatásos, fölszentelt papok érdeklik őket. – Gúnyos, futó mosoly. – A mezítlábas mohamedánokat békén hagyják...

– Az imámok általában kedveltek és tiszteltek engem – mondta Ahmar –, de az ő szent életük nem nekem való. Számomra más utat jelölt ki Allah.

Alejandro harsányan felröhögött.

– Jobb is! – hahotázta a könnyeit törölgetve. – Képzeljétek el az új kuzint a Boucicault-k abbéjával, ahogy teológiai vitába bonyolódnak. Teringgettét, micsoda látvány lenne.

Erre mindenki csatlakozott a nevetéséhez, Ahmart kivéve. Ő rezzenéstelen arccal megvárta, míg az általános jókedv alábbhagy, majd közönyösen megkérdezte:

– Ez az abbé, ez egy jézusista imám? Őt miért nem gyűjtik össze a de la Monték?

– Mert nem tudják – felelte Alejandro tömören, és a calvados után nyúlt.

– Ha az imámon azt érted, hogy pap, akkor igen, az – mondta Annabelle Coronado. – De világi pap, nem szerzetes, és legfőképpen nem jezsuita. – Halványan elmosolyodott. – Saint Sanguénban nincsenek jezsuiták, kuzin. A Coronadók nem tűrik meg őket. Tudod, Nagypapó haragszik rájuk. Te még nem ismered őt, de ha majd találkozol vele, látni fogod, hogy nem

érdemes megharagítani. Mi nem vagyunk de la Monték. Ha az abbé jezsuita volna, nem lenne helye a városunkban.

– Nem, nem – rázta a fejét Ahmar. – Nem jezsuita. Jézusista. Ti folyton mohamedánnak hívtok, pedig én muzulmán vagyok. Ezen az alapon a keresztény, az jézusista...

Annabelle felkacagott, és elismerően ráemelte a poharát.

– Azt hiszem, a mi Alejandrók igaztalanul ítélte meg téged, kuzin. Egészen jó vitapartnere lennél az abbénak...

Egy libériás lakáj jelent meg az asztal mellett, Alejandro füléhez hajolt, és néhány szót súgott bele. A szörcsillagos óriás dühösen felhorkant, a fogát vicsorította. Felpattant, mintha rugóra járna, az ijedten hátrahökölő szolgát hanyatt lökte.

– Patkányok! – bömbölte vérben forgó szemekkel. – Eltaposom őket!

Kiviharzott a teremből.

Annabelle a lakájra villantotta a szemét, aki reszketve tápáskodott fel a padlóról.

– Alejandro kuzinom az imént kissé izgatottnak tűnt – mondta hűvösen. – Megtudhatnám, miért?

– A Boucicault-k, *madame*... Jourdain meg az emberei. A Lamardier-palotát fosztogatják. Az a mi területünk...

– Kellett neki az ördögöt a falra festeni! – Annabelle dühödten prüszkolt egyet. Lerakta a poharát, és olyan mozdulatot tett, mint aki fel akart állni, ám Carlos Barbastro leintette.

– Hányan vannak? – kérdezte a lakájtól.

– Vagy féltucatnyian, uram.

Carlos kék sapkás kuzinjára nézett.

– Maradj csak, Annabelle! Majd Alejandroval elintézzük. Ő elkapja Jourdaint, én elbánok a többivel. Te inkább... – tekintete Ahmarra villant – ...szórakoztasd az új rokont!

Magához intette a libériás szolgát, s miközben futólépésben kisietett a teremből, pergő nyelvvel utasításokat osztogatott a mellett loholó férfinék.

Annabelle szaporán lélegzett, az arca kipirult. Nem állt neki rosszul: hűgától – unokahűgától? – eltérően ő nem festette magát. Ivott egy korty bort, hogy lecsillapodjon, majd Ahmarra nézett.

– Amikor az előbb Henriette megkérdezte tőled, hogy érzed magad közöttünk, azt mondtad, egyes dolgokat furcsának találsz... *muzulmán* kuzin. – Hátradőlt a székében. – Nos, ha bővebb magyarázatokat kívánsz, állok rendelkezésedre.

Ahmar végignézett az asztal körül ülő Coronadókon. Mind fiatalok voltak, talán még Annabelle a legidősebb; a Nagypó pedig, a nevéből ítélve, öregember lehetett. Hiányzott egy teljes nemzedék, a meglett korúaké: az ő anyjának, Aleciának a generációja. Lehetséges, hogy a titokzatos Nagypót csak tisztelettudásból szólítják így, valójában nem is a nagypjuk, hanem az apjuk? Vagy talán... mindkettő egyszerre? De hol vannak az anyák? És kik ezek a Perpignanok, de la Monték, LeFèvre-ek, Boucicault-k? Egyáltalán: mi folyik itt? A vén ladikosnak, Nauntiernek igaza volt, amikor elátkozottnak nevezte ezt a várost...

– Sok mindenre kíváncsi volnék – mondta óvatosan. – Rólatok, a városról, arról, hogyan életek itt, de... leginkább az anyámról.

Arra számított, hogy fejcsóválva, vállvonogatva fognak mentegetőzni, ami érthető is lett volna, hiszen három évtizeddel ezelőtt még az idősebbek is csak aprócska gyermekek lehettek. Tévedett.

Annabelle halványan, fölényesen elmosolyodott, kezével könnyed mozdulatot tett, mintha el akarna hessegetni valamit; Ahmar szinte látni vélte ujjain az acélkarmokat.

– Örömmel, *fiam*, örömmel... Szép emlékeim vannak Aleciáról: a húgom volt.

Ahmar döbbeneten meredt rá.

– A... húgod? De hiszen...!

Az asszony felkacagott, végigsimított sima, ráncatlan arcán.

– Ó, meg kell ismerned a családot, *muzulmán fiam*! Meg kell ismerned a szokásainkat... – Cupritóra nézett, aki szemöldökét felvonva bólogatott. – Nos, hogy jobban megértsd a helyzetet, két dolgot kell tudnod. Az én apám volt az utolsó tisztavérű Coronado. Akit te a feleségének neveznél... egy távoli nőkuzin... hat gyermeket szült neki. – Ahmar szólalni akart, de Annabelle leintette. – Alejandro volt a legidősebb, aztán jöttem én. Utánam Sebastio öcsém és Alecia, az anyád, akik már nincsenek közöttünk. Végül egy ikerpár; ebbe a szülésbe halt bele anyánk. Nem, nem Cuprito és Carlos. Ezek lányikrek voltak, és maguk sem éltek sokáig. – Körbemutatott az asztal körül ülőkön, akik mind nagyjából egyidősnek látszottak Ahmarral. – Akiket itt látsz, azok egy másik anyától kapták örökül a Coronado-vért. Tisztán, ahogy illik.

Ahmar szédelegve meredt Annabelle-re.

Az asszony felnevetett.

– Igen, igen, fiam. Ők a te féltestvéreid és az én gyermekeim.
Ahmar hitetlenkedve pislogott, kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná érinteni Annabelle arcát.

A nő – a *nagynénje* – készségesen csuklón fogta és segített neki. Arcán egészségesen, ráncatlanul feszült a bőr. Meleg tapintása volt, szinte már forró.

– Talán nem vagyok elég hamvas és üde neked? – kérdezte Annabelle, és rámosolygott. Szemében furcsa, mohó lángok gyúltak.

– Ahogy Nagyapó szokta mondani... – jegyezte meg Cuprito elmélázva. – A jó nevelés csodákat művel az ember lányával...

Ahmar úgy kapta vissza a kezét, mintha parázsba nyúlt volna. Űzött tekintettel pillantott körül.

– De hogyan...? Miért...?

Cuprito hanyagul kinyújtózott a székében.

– Hát nem nyilvánvaló? – ásította. – A Coronadók megőrzik vérük tisztaságát! Nem keveredünk idegenekkel.

Ahmar kezdte érteni, és ahogy megvilágosodás gyúlt az agyában, szörnyű undor fogta el. *Hisz ez Allah parancsolatai ellen való!*

– Úgy értitek, hogy... az apátok... – Előbb Cupritóra meredt, majd Henriette-re, az odaliszkre, aki kuncogva legyezője mögé rejtette arcát. Nem bírta befejezni.

– Pontosan úgy – bólintott Annabelle. – Az apák is tisztavérű Coronadók.

– Az enyém például Alejandro, Carlos fivéremé viszont Nagyapó. Innen kapta a másik nevét. – Cuprito elmosolyodott. – Azt mondod, lehetetlenség? Egy ikerpár két apától? Nos, hogy ismét Nagyapót idézzem: a jó nevelés csodákat művel...

Ahmar a homlokára szorította a tenyerét. Úgy érezte, mintha előbb jeges vízbe, majd forró olajba mártották volna. *Ez a csürhe...! Rosszabbak, mint az egymással üzekedő sivatagi patkányok! Azok csak azt csinálják, amit az ösztöneik diktálnak nekik, ők viszont... emberek! Gondolkodó lények, és mégis...*

Kirúgta maga alól a széket, és öklével az asztalra csapott. Az ólomkristály kelyhek csilingelve perdültek táncra.

– Egy percig sem...

– ...maradsz tovább? – nevetett Annabelle. – Pedig igazán jó dolgod lenne köztünk. Még engem is megkaphatnál, bár gyermeket persze nem szülhetnék neked, hiszen a te apád...

– ...nem volt Coronado – fejezte be helyette Cuprito.

Ahmar hörögve lódult meg az ajtó felé.

– Visszavárunk, muzulmán fiam! – vetette utána Annabelle mosolyogva.

Az ajtó hirtelen kivágódott, kis hiján arculútvé Ahmart. Vértő fejű szolgál támolygott be rajta.

– *Madame... madame*, szörnyűség! Borzalom! – kiabálta zihálva. – Alejandro és... Carlos is! Átkozott Boucicault-k!

Annabelle egyszerre pattant fel Cupritóval, csak a harmadik Coronado maradt ülve, a festett arcú odaliszk, aki riadtan kukkantott ki legyezője fedezékéből.

– Meghaltak? – rikoltotta vérfagyasztó hangon Annabelle.

A szolgál bólintott, aztán ráborult az asztalra, feldöntve az ezüst levesestálat. A kihűlt leves összekeveredett a vérével a damaszton.

Annabelle tagolatlan hangon felüvöltött, s pokolbéli fúriaként, ujjait vércsekarmokká görbítve kiviharzott a teremből. Cuprito követte, de az ajtóból visszafordult, Ahmarra nézett.

– Most, ha akarod, megmutathatod, hogyan harcolsz a családotért! – vetette oda. Magához intette az egyik öreg felszolgáló lakájt. – Keríts neki egy zöld kabátot, nehogy a kavarodásban ellenségnek nézzük. A Boucicault-k pirosban járnak. – Követte Annabelle-t.

Ahmar tanácstalanul nézett körül. A terem kiürült, a vén, ragyás képű lakáj kivételével a szolgák is gazdáik után rohantak, csak a színésznőcske fojtott hüppögése törte meg a csendet a legyező mögül.

– Ő nem harcol? – kérdezte Ahmar a lakájtól.

– Állapotos – felelte az öreg. – A Coronadók magját hordja a méhében. Carlos Barbastro halott, de a fia él...

Ahmar hosszan meredt a síró odaliszkre; azt már nem kérdezte meg, mi történik, ha a harcba vonulók mind egy szálíg odavesznek, hogyan marad fenn a család, ha Annabelle-t és Cupritót is levágják ezek a titokzatos Boucicault-k.

Kétségek közt vergődve vette át a lakájtól a zöld posztókabátot.

– Kik ezek a Boucicault-k?

– Egy család. Egy ugyanilyen család – felelt az öreg szolga, miközben felsegítette rá a ruhát.

Ahmar felhorkantott.

– Mutasd az utat!

– Arthur! Te nyomorult féreg! – A Coronado-palotából kivezető rejtektajtó előtt Annabelle őrlöngve rugdosott egy nyüszítve lapító kutyát, majd megpördült, és ököllel vágott az egyik szolga arcába. – Megmondtam, hogy vigyázz jobban a korbácsolásra! – A második ütéstől a férfi összeeseklyott; Annabelle erre ismét a kutya ellen fordította a dühét.

Arthur remegett a félelemtől, maga alá vizelt.

Annabelle zihálva kihúzta magát, végignézett a Coronadók fegyveres csatlóshadán, aztán intett a rejtektajtónál álló szolgának.

– Nyithatod!

Elsőnek ő lépett ki a nyirkos, dohbűzös sötétségbe, acélkarrait kimeresztve; Cuprito habozás nélkül követte a garottával; a felfegyverzett csatlósok csörömpölve, félősen összebújva iparkodtak utánuk, nehogy túlságosan lemaradjanak. Saint Sanguéban az éjszakának karrai és fogai vannak.

Ahmar a nyíláshoz érve féltérde ereszkedett, megsimogatta Arthur fejét. A reszkető állat ránézett melegbarna szemével, és halkán nyüszögött. Ahmar felegyenesedett, átvette a ragyas lakájától az odakínált kardot, majd kilépett a sötétségbe.

– Nagyuram... – suttozta az öreg.

Ahmar visszafordult.

Nem tudom, mi fog történni – mondta a szolga halkán. – Jourdain Boucicault maga a testet öltött sátni, a családja nagy és félelmetes; de éjszakánként még náluk is veszedelmesebb... dolgok portyáznak az utcákon. Annabelle úrnő elvakította a bosszúvágy. – Összevonta a szemöldökét, mintha valami szőget ütött volna a fejébe. – Hacsak nem titkos ütőkártyákkal játszik. A Trastámarák éjszakai család, hiába viselik a nap színeit; és az utóbbi időben nagy barátságot tartott velük...

Sóhajtván leguggolt, és gyöngéd, óvatos mozdulatokkal megsimogatta Arthurt.

– Az én kutyám... – Felnézett Ahmarra. – Benned még van valami emberség, nagyuram.

Pogány vagy, de jó ember. Tudnod kell valamit.

Ahmar összeráncolt homlokkal nézett rá.

– Anyádat... Annabelle úrnő játszotta a Perpignanok kezére. Ők adták el rabszolgának.

– Úgy érte... Annabelle *eladta* a saját hűgát? – hüledezett Ahmar.

Az öreg bölintott.

– Féltékeny volt rá. Így ő lett az... – Megvonta a vállát. – Az anyakirálynő, ha érte, mire gondolok.

– Miért kellene hinnem neked? – kérdezte Ahmar.

A lakáj lehajtotta a fejét.

– Ne higgy, ha nem akarsz, de... Tudnod kell, hogy én a Perpignanok csatlósának születtem, és még őket szolgáltam, amikor Annabelle elárulta anyádat. Aztán... – Megérintette az arcát. – Elkaptam a himlőt. A Perpignanok kihajítottak a palotájukból, de a Coronadók magukhoz vettek és meggyógyítottak. Így kerültem ide, és hosszú éveken át szolgáltam a Coronadókat, de tegnap... – Felsóhajtott. – Tegnap történt valami, ami megölte a hűséget a szívemben.

Mély csend támadt.

Ahmar mereven a szolgára nézett, aztán Arthurrá pillantott.

– Még visszajövök – mondta, és a Coronadók után eredt.

A katona egyedül maradt. Hiába emelte fel muskétáját, a lőpora kifogyott. És mit ér egy bunkóként forgatott muskéta egy zöldkabátos, egy kéksapkás és két aranyzekés ellen? Azok négyen – szokatlan szövetség – mintha összebeszéltek volna, egyszerre rontottak rá, nyilván eltökélve, hogy előbb vele, az egyetlen pirosköpenyessel végeznek, csak azután fordulnak egymás ellen,

Árny suhant el a csatamező fölött, és a pirosköpenyes mögött hirtelen megjelent egy második zöldkabátos, aki szembefordult a négy támadóval, noha egyikük az ő színeit viselte. Felemelt kezében hosszú, keskeny pengéjű kardot tartott.

Egy pillanatra mintha felhő kúszott volna a nap elé, majd a sötét közjátékot követően a második zöldkabátos megindult előre. A pirosköpenyes bátran rohamra indult, muskétájával megbökte a kéksapkást.

Fényes felleg ereszkedett alá az égből, s mire szertefoszlott, a kéksapkás helyén csupán egy nyálkás tócsa maradt.

A pirosköpenyes oldalra csusszant, a zöld kardforgató mellé, aki közben leszúrta a két aranyezékét. Ő is sebet kapott a küzdelemben: egyenruháján, a fehér mellszalag alatt jókora folt vöröslött.

A magára maradt ellenséges zöldkabátost – a fején furcsa, fémcsillagok szikráztak – egyszerre találta el a kard és a muskéta. A pirosköpenyes oldalt fordult; valami megmagyarázhatatlan erő kicsavarta a kezéből a fegyvert. Megreccsenő karját a zöldkabátos kardforgató felé nyújtotta – békejobbot kínált. És ez lett a veszte. A kard a levegőbe emelkedett, aztán lesújtott.

Az égből lecsapó, széles penge könnyedén kettéhasította a pirosköpenyes testét.

A győztes kardforgató katona előrébb csúszott a homokon. Sötét árny jelent meg a csatatér fölött, majd leereszkedett egy gigászi szörccsomó, és még egy vörös festékpöttyöt csöppentett az ólomkatona fehér mellszalagja alá.

– Két sebe van, de még harc képes – állapította meg a szemölcsös képű abbé a Boucicault-palotában. Fejcsóválva hátralépett a terepasztaltól, oldalra nyújtotta kezét. A közelében álló kamaszfiú sietve átnyújtotta neki a boroskelyhet. A vénember ivott, lassan elhárált, s miközben összehúzott szemmel nézte a terepasztalon álló, harcba merevedett, apró figurákat, halkan motyogni kezdett.

Elvigyorodott; vértelen ajkai között szuvas fogcsonkok barnállottak. Újra belekortyolt az italába, elégedetten végignézett terepasztalán, majd félrelépett, s az asztal melletti alacsony állványra fektetett tükörbe tekintett. Sokáig tanulmányozta, mintha nemcsak a saját csúf arcát látná benne. Közben egyszer oldalra, a terepasztalra pillantott, megcsóválta a fejét.

– Lám, lám, lám – mormogta, és az asztalhoz lépett. – Újabb látogatók? – Szemügyre vette az üvegdarabkákból kirakott folyócskát, a rajta elhelyezett figurákat, a valamivel arrébb sötétlő, száraz gombadarabokból, faszilánkokból, kavicsokból és kagylókból megépített, feketére festett városkát, és elégedetten elvigyorodott. – Izgalmas napunk lesz...

Az egek tűzvándora megmoccan, felriasztotta a reggeli madarakat. A színek megváltoztak, a feketék szürkék lettek, a szürkék kékek, a kékek lassanként kifehéredtek. Az apró, hegyes és a nagy, horgas csőrökből előtörő hangok úgy töltötték meg a világot, ahogy a Szigeten élő, kockás szoknyájú hentesmesterek darált hússal és főtt belsőséggel a birkagyomrot. Megszóltak a fűszeg kabócák, a fűszálakat reggeli vadászatra induló zöld-sárga gyíkok zizegették.

Béke...

A tűzvándor, mielőtt feljebb kúszhatott volna, a zeniten hirtelen becsusszant a sűrű, fekete felhőböltív mögé, amelynek egyik lába valahol az északi, a másik a délnyugati látóhatár szélére támaszkodott. A kabócák elhallgattak, a gyíkok visszasurrantak földbe vájt lyukaikba, a madarak riadtan menedéket kerestek. Csak egy magányos sas körözött lustán a borús ég alatt – talán abban reménykedett, a vihar kitörése előtt még sikerül lecsapnia valamire, egy lomha állatkára, egy vaksi pocokra, hogy ne kelljen majd éhen töltenie a ki tudja, milyen hosszúra nyúló kényszerpihenőt.

A felhőréteg lejjebb ereszkedett, aztán – mintha a sas csőre hasított volna sebet a víztől feszülő levegőzsákra – zuhogni kezdett az eső. Arthur felemelte a fejét, a szemei fölött lévő fekete-barna szőrfoltok úgy mozdultak a fülei irányába, ahogy a csodálkozó ember szemöldöke szalad föl a homlokára. Halkan vakkantott egyet, fáradtan oldalra fordult, és szelíden fogai közé kapta az évszázados tölgyfa tövében fekvő férfi zöld posztókabátjának ujját.

A férfi nem mozdult, nem rántotta el a kezét.

– Jól van – suttogetta rekedten. – Semmi baj...

A kutya eleresztette a ruhaujját, megpróbált feltápaszkodni, de nem sikerült. Csüggedten visszahasalt a földre, és nyaldosni kezdte a jobb mellső lábát combtőtől mancsig beborító vastag kötést.

Az eső kíméletlenül zuhogott. A tölgyfa sűrű lombkoronája nyújtott ugyan némi védelmet a földön, Krisztusi pózban fekvő embernek, de az ágakhoz koppanó borsónyi jégszemcsék így is rátaláltak.

A levegőt az északon sötétlő kormos, pernyelete halomból, a Torony maradványaiból előszivárgó édeskés, mégis fanyar, avas tejre, kormos fáhasábokra és megpörkölődött húsról emlékeztető szag keserítette meg. Dél felől szél érkezett, magával hozta a folyó rothadásbűzét.

Apró porfelhő a sötét üszökhalom tövében. Barnás, vöröses, rózsaszínű foltok a szürke és fekete, a mohától zöld macskaköveken. Az örökké szomjas nap már magába szippantotta a nedvességet, a szél már port szórt a vértócsákra, de az összecsapás nyomai nem enyésztek el teljesen. Még nem. Patkányok zabálták az elesetteket. Vezérük az a kopasznyakú, ocsmány rágsáló lehetett, amely egy férfikoponyán kuporogva, fejét oldalra fordítva figyelmesen föl-föllesett, miközben kicsípte a szemüregből a fátatot. Bal szemére vak volt, a jobbal figyelte a lakmározó csapattól száz lépésnyire, a liget legszélén magasló tölgyfa alatt heverő férfit és kutyáját. Miközben ügyes mozdulattal bekapta zsákmányát, élesen felvisített. Aztán megnyugodott. A férfi és a kutya nem mozdult a hangra; ezek nem fogják elragadni a falkától a prédát. A patkány kinyújtotta szimatoló orrát a halott másik szemgolyója felé.

Egyik társa tőle karnyújtásnyi távolságra egy aranymedált rágsált.

V É G E